ROSEANNE HUNTER

Acea vară a renunțării

Traducerea și adaptarea în limba română de

BRÂNDUșA CARMEN BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

Perdita Craig se plimba pe cărarea ce ducea spre acasă. Părul ei lung, blond și mătăsos flutura în vânt. Purta o pereche de pantaloni scurți, roșii, care abia-i acopereau fesele. Pacea câmpiilor Sussex-ului nu era tulburată decât de muzica radioului portabil pe care-l ducea pe umăr.

Privea cu atenție buburuza de pe degetul mâinii stângi. Buburuzele aduceau noroc. Dacă reușea să ajungă cu ea până acasă, putea să-și pună o dorință.

Aruncă un „bună ziua" indiferent vicarului scandalizat, care trecu pe lângă ea făcându-și cruce și mormăind: „Nu poate fi asta fiica lui James Craig!"

Nimeni și nimic n-o mai putea supăra pe Perdita.

Era liberă!

Gata cu școala! Nu mai era obligată să suporte cacaoa cu lapte, sau privirile tăioase ale sorei Teresa, atunci când își dădea unghiile cu ojă, ori ale sorei Berenice, atunci când chicotea cu colegele.

În fine, era liberă! Liberă ca pasărea cerului! Trei luni minunate o așteptau. Acum putea să facă orice-i dorea inima – să se plimbe pe câmpii, să-și viziteze vechii prieteni, să lucreze la proiecte secrete...

Zâmbetul de pe buze îi îngheță când observă o mașină străină în fața porții casei Celandine. Se încruntă privind prin geamul coborât, din partea șoferului. Nu era nimic înăuntru decât un ziar împăturit, aruncat la întâmplare pe scaunul tapițat cu piele, și o pereche de ochelari pe bord. Ciudat. Olivia n-o anunțase că așteptа musafiri.

Perdita se strâmbă la mașina de un alb strălucitor și se îndreptă spre poartă. Mai bine ar fi ales intrarea din spate, ca să se poată îmbrăca mai decent înainte să dea ochii cu vizitatorii. Închise repede radioul și trase cu urechea la orice zgomot ar fi putut veni de pe terasa unde-și primea de obicei mama ei vitregă musafirii. Nu auzi nimic.

Așa că se strecură în camera ei de la etaj. Curiozitatea o măcina. Apucă în grabă o rochie din șifonier și se gândi că sigur era vorba de un bărbat. Poate era Hugo! Hugo cel cu barba neagră și sprâncenele stufoase.

Îl cunoscuse vara trecută și apariția lui o îngrozise. Olivia râsese de ea și-i spusese:

– În figura lui sinistră stă tot șarmul, draga mea. De fapt, Hugo e un bonom.

Mama ei vitregă și bărbatul acela păreau că se plac. Livvie pomenise de câteva ori despre el în scrisorile pe care i le trimitea la internat, apoi totul rămăsese în ceață. Poate că Hugo plecase în State.

Tocmai își scotea pantalonii scurți de sub rochie, când, pe geamul deschis, Perdita auzi voci. Olivia era împreună cu un bărbat! Se aflau în patio și probabil își preparau ceva de băut, după clinchetul linguriței în pahar.

Se aplecă pe fereastră cu grijă, dar nu reuși să vadă, din cauza acoperișului, decât umărul Oliviei. Ce spunea? Că renunță la responsabilități? În câteva luni? Perdita făcu ochii mari. Vorbeau despre ea.

Un nor alb acoperi soarele și o adiere rece intră în camera ei. Dar Perdita nu observă. Încerca să prindă cât mai mult din conversația lor. Nu obișnuia să tragă cu urechea, dar dacă era viața ei în joc...

Acum Livvie râdea.

– Aștept ocazia asta de mult, spunea ea. Trebuie să profit. La urma urmei, a venit timpul să mă gândesc și la viitorul meu. Dar, evident, n-o pot lua și pe Perdita cu mine. Lui Hugo nu i-ar conveni. Și nici mie. Doar știi la câte am renunțat de când tatăl ei a lăsat testamentul acela. Uneori mă întreb dacă a meritat.

– Pentru tine, sau pentru Perdita? întrebă rece necunoscutul.

– Hai, nu începe. Nimeni nu mă poate acuza că nu mi-am făcut datoria față de fiica mea vitregă.

– Nu cred că Perdita a fost o povară...

– Pentru Dumnezeu... te rog, Blake, trebuie să mă ajuți, de dragul timpurilor trecute. Nu pot s-o iau la Grand Vedas. Vreau s-o las aici, în Anglia. Ce pot să fac?

– Las-o baltă. Ăsta-i sfatul meu.

– Blake!

Blake? Blake și mai cum? Perdita nu-și amintea nici un bărbat cu acest nume. Și unde pleca Livvie? La Grand Vedas? Și Hugo? Doar nu... se căsătoreau?

– Livvie, nici dacă m-ai plăti cu aur n-aș face pe dădaca pe lângă o adolescentă, o vară întreagă. Dacă era băiat, era altceva, dar așa... nu. Nu! Hotărât, nu!

– Dar nu mai e o adolescentă, Blake, e aproape majoră....

– Nu-mi pasă. N-o iau pe insula mea. În plus, sunt foarte ocupat.

– N-o să te deranjeze, Blake, îți promit.

Oare? Perditei îi plăcea vocea acelui Blake, dar încă nu-l văzuse la față.

– Știi cât de mult îi place de tine?

– Mie? se miră Perdita în șoaptă.

– Da, continuă Olivia, ți-a devorat practic toate cărțile.

Cărțile? Ce mincinoasă. Despre cine vorbea Olivia?

– Femeile aduc necazuri.

– Deci ți-e teamă că nu-i vei face față? Trebuia să-mi dau seama de când ți-am cerut să mă ajuți.

– Cine spune că mi-e teamă?

– Atunci ce motiv ai să mă refuzi? Serios, nu știu cine a scos bazaconia asta cum că bărbații sunt mai curajoși decât femeile. În fine, dacă ți-e teamă nici nu are rost să mai stăm de vorbă. Poate aranjez eu cumva să stea cu vreo colegă, sau ceva de genul ăsta.

– Te grăbești atât de tare să-l prinzi pe Hugo Amlyn?

– Dacă se poate. Blake... ți-amintești ultima dimineață pe care am petrecut-o la mănăstirea Woodleigh?

– Înainte de...?

– Atunci când te-ai decis să-i spui unchiului tău ce poate să facă cu banii și moștenirea Woodleigh.

– De ce? Deja a trecut mult timp de atunci.

– Nu te mai gândești din când în când la vremurile acelea?

– De ce? N-a mai rămas nimic de spus. Voiam să-mi trăiesc viața fără să dau nimănui socoteală și în special lui. Mi-am câștigat cinstit independența și n-o regret. Apropo, știi că unchiul meu s-a recăsătorit?

– Nu se poate! Când și cu cine?

– Cu o văduvă tânără. Sper să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

– Știu că vorbești serios.

– Sigur că da. Nu mi-am dorit niciodată moștenirea aceea. Oricum, au trecut treisprezece ani de atunci. Aveam douăzeci de ani.

– Mai știi cum te simțeai în dimineața aceea?

– Puțin supărat pentru că unchiul meu nu te înghițea.

– Da, avea planuri mai bune pentru nepotul lui. Îi cădea rangul dacă tu te încurcai cu o secretară de optsprezece ani. Da' eram grozavă, recunoaște.

– Recunosc. Și ai pus mâna pe șeful tău, un an mai târziu. Ai făcut o treabă bună.

Perdita nu cunoștea povestea aceea. Probabil că Olivia fusese îndrăgostită de acel Blake, iar unchiul lui dezaprobase relația lor. De ce oare? Perdita se încruntă. Olivia nu fusese o mamă vitregă rea. Iar tatăl ei o iubise. Și Olivia îl iubise pe tatăl ei. Atunci?

Nu-și mai amintea nimic despre mama ei naturală, care murise când ea avea doar câteva luni. Olivia fusese singura autoritate feminină pe care o cunoscuse. Și cel mai mult apreciase la ea că niciodată nu-și asumase prerogativele de mamă naturală. Olivia se purtase cu Perdita precum cu o prietenă. Întotdeauna îi fusese un aliat de nădejde. De fiecare dată când dorise să plece la vreo petrecere, Olivia îi luase partea în fața tatălui ei.

Ca în urmă cu trei ani. Perdita zâmbi. Dacă tatăl ei ar fi știut, ar fi înnebunit. Se anunțase o petrecere trăsnet, cu băieți și fete, iar Olivia fusese aceea care-l convinsese pe tatăl ei s-o lase să se ducă. Perdita își aminti cu tristețe că apoi, la scurt timp după petrecerea aceea, tatăl ei murise. De atunci, Perdita și Olivia deveniseră din ce în ce mai apropiate. Poate și datorită vârstei. Nu era o diferență mare între ele.

Perdita se încruntă. Nu înțelegea ce voia să spună acel domn Blake. Cum adică Olivia „făcuse o treabă bună"? Se căsătorise cu tatăl ei din interes?

– Blake, te întreb cum te-ai simțit atunci, continuă Olivia din patio, când ai fost liber să faci ce vrei cu viața ta.

– Îmi amintesc foarte bine cum m-am simțit.

– Deci îți dai seama cum mă simt eu acum. Când am auzit că te-ai întors în Anglia, mi-am dat seama că tu ești soluția problemelor mele. Nu pot s-o las pe Perdita fără nici un sprijin. Vreau să știu că e în siguranță. Și cu tine, va fi.

– De unde știi? Și ce, are nevoie de siguranță? E în pericol?

Perdita auzi un scaun scârțâind pe pardoseala de marmură și ceva căzu pe jos. Olivia scoase un țipăt ușor și spuse:

– Lasă, nu-i nimic. Ideea e că Perdita are nevoie de o mică vacanță ca să-și încarce bateriile pentru luna noiembrie. Nici n-ai idee cât de solicitantă din punct de vedere psihic e viața la internat. Insulele Bahamas ar fi locul ideal pentru ea ca să se relaxeze, mai ales că are pasiunea scrisului. Dar am fost o proastă să cred că m-ai putea înțelege. Dumnezeu s-o ajute pe femeia pe care o vei lua de soție. Desigur, dacă va fi cazul, pentru că tu ții prea mult la independența ta ca să te gândești la căsătorie.

– N-am venit aici ca să ne certăm, Livvie, dar vreau să-ți amintesc faptul că nici tu nu ești departe de mine. Doar că ai o memorie teribil de scurtă.

– Las-o baltă. Îmi pare rău că ți-am răpit timpul. Mai vrei să bei ceva înainte de plecare?

– Nu, mulțumesc. Când ai de gând să pleci?

– N-o să plec. Nu încă, spuse ea amar, datorită ție!

– Și Perdita? întrebă el ignorând răspunsul.

– Ce-i cu ea? O să plecăm împreună, undeva, în vacanța asta. După ce fac alte planuri. Poate găsesc o slujbă undeva, până-n octombrie. Asta trebuie să fac mai întâi.

– Să munciți? Voi două?

– Ce să facem? Banii n-o să ne ajungă o veșnicie.

– Dar credeam că...

– Ai crezut greșit. James mi-a lăsat o sumă frumușică, e drept. Dar majoritatea banilor erau investiți în acțiuni la Karlbergsen Minerals, și știi bine ce s-a întâmplat cu ei.

Perdita se îngălbeni. Despre ce vorbea Olivia? Ce voia să spună? Sărăciseră? Din cauza asta voia ea să se căsătorească cu Hugo?

Își încheie grăbită nasturii rochiei, cu gândul să afle cât mai repede ce se petrecea. Trebuia s-o întrebe pe Olivia despre situația lor. Măcar dacă-ar pleca acel Blake mai repede!

Din păcate, discuția părea să nu se mai sfârșească. Doar că cei doi se mutaseră într-un loc din care Perdita putea să-i vadă mai bine. Olivia era îmbrăcată într-o rochie roz-aprins, care contrasta cu verdele plantelor din curte. Părul negru și lung și-l prinsese într-o coadă de cal. Acel domn Blake stătea cu spatele și Perdita nu putea să-l vadă bine. De sub costumul ușor de vară, putea să-și dea seama că avea umerii largi. Și era înalt cam de un metru nouăzeci. Perdita știa că Olivia avea aproape un metru optzeci, iar bărbatul acela o depășea cu un cap.

– Bine, spuse Blake punând prietenește o mână pe umărul Oliviei, n-o să mă răzgândesc.

Perdita se ascunse după perdea, cu inima bătându-i nebunește. Știa că tot ea era principalul subiect al discuției. Deci cei doi ajunseseră la o înțelegere. Dar în legătură cu ce? Cu slujba despre care vorbise Olivia? Sau Blake acceptase s-o ia sub aripa lui în timpul vacanței? Cum îndrăzneau să decidă asupra viitorului ei fără ca măcar s-o consulte? Îi venea să strige la ei de acolo, de sus, unde se afla, dar instinctul de conservare o făcu să amuțească.

– O să ajung la Stafford marțea viitoare, spuse Blake, dar...

– Marți! Dar n-am timp să fac toate pregătirile până atunci. Perdita are nevoie de haine noi...

– Atunci de ce să ne grăbim? Am crezut că până pe cincisprezece...

– Plec pe cincisprezece. Și Perdita o să călătorească împreună cu tine. Nu pot s-o las singură...

– Oh, nu! Acum îmi ceri prea mult. Nu-mi pasă când mi-o trimiți, dar scutește-mă de un zbor transatlantic împreună cu o adolescentă căreia probabil îi va fi rău tot drumul. În plus, în seara în care voi ajunge acolo, am aranjat o întâlnire romantică la mine acasă, așa că... Îmi pare rău.

– Perdita n-o să-ți facă probleme, te asigur. Cât despre întâlnirea romantică, poți s-o stabilești în altă parte. Apropo, despre cine e vorba? Cunosc persoana?

– Vezi-ți de treburile tale.

– N-o să-ți fac probleme, fii liniștit, râse Olivia. Iar Perdita... are deja șaptesprezece ani!

– Cu atât mai rău! Nu-i nici adolescentă, nici femeie.

– E o dulce. Cât timp o lași să viseze, n-ai de ce să-ți faci probleme. Recunosc, e foarte inocentă pentru vârsta ei – ceea ce nu-i de mirare, luând în considerare școala la care învață. Nici acum nu știu de ce a insistat tatăl ei s-o dea la o școala demodată ca Primrose Chase. Într-o zi, când am întrebat conducerea în ce măsură le învață pe fete despre viața sexuală – stareța cu care am stat de vorbă aproape a leșinat. „Doamnă Craig, mi-a spus ea, noi învățăm fetele biologia, dar nu încurajăm depravarea!". N-am înrăznit s-o mai întreb ce voia să spună când se referea la depravare.

– Sper că nu te aștepți s-o învăț eu ce înseamnă viața, chicoti Blake.

– Fii liniștit, nu-i plac băieții. Spune despre ei că sunt imaturi și încăpățânați. Ea se simte cu zece ani mai mare decât cei de vârsta ei. Tot ce-și dorește de la viață e să viseze cu ochii deschiși și să scrie câte-n lună și-n stele.

– Hmm, interesant pentru o fată de vârsta ei. În fine, trebuie să plec. Am o conferință la ora trei. Pa!

Blake o sărută pe Olivia pe obraz și se îndreptă spre poartă. Perdita nu reuși să-i vadă fața lui Blake nici de data asta. Liliacul bogat care străjuia poarta îi umbrise figura. Olivia îl urmări cu privirea până când mașina lui dispăru într-un nor de praf. Apoi se întoarse spre casă cu un zâmbet plin de nostalgie pe chip.

Perdita pufni supărată. Cum îndrăznea Olivia să-i programeze viitorul fără ca măcar s-o consulte? Și cu cine!? Cu un străin! Cel mai impertinent bărbat pe care-l văzuse Perdita în viața ei.

O luă la fugă pe scara interioară din lemn masiv de stejar, și cu privirile împăienjenite de lacrimi, văzând-o pe Olivia, se opri în loc bătând din picior.

– Ce e, draga mea? întrebă Livvie îngrijorată. Nu știam că te-ai întors. S-a întâmplat ceva?

Perdita se îneca de furie și nu reuși decât să scoată niște sunete incoerente. Olivia se apropie de ea cu intenția de a o lua în brațe, așa cum făcea de obicei, dar Perdita o respinse violent și ieși alergând din casă.

Capitolul 2

– Nu plec nicăieri! O să mă angajez aici, oriunde, dar nu mă duc cu el!

– Draga mea, liniștește-te și fii înțelegătoare. Deocamdată n-avem nevoie de bani, și dacă ești fată cuminte și mă asculți, nici nu vom fi nevoite să ne angajăm. Hai, ai puțină răbdare ca să-ți explic cum se cuvine toată situația.

Perdita începu să plângă și mai tare.

– Dumnezeule! exclamă Olivia. Nici nu știi câte griji mi-am făcut din cauza ta. Te-am căutat pe la toți vecinii, dar nimeni nu te văzuse. N-ai mâncat nimic de aseară. Azi dimineață ai plecat pe câmp înainte de micul dejun, și acum ai sărit și peste masa de prânz. Cred că ești înfometată.

Asta se întâmpla câteva ore bune mai târziu. Perdita se plimbase – sau mai bine zis gonise – câțiva kilometri prin pădure încercând să-și facă ordine-n gânduri. Când se decisese să se întoarcă acasă și dăduse cu ochii de mama ei vitregă, se simțise din nou trădată, dar și puțin rușinată de reacția pe care o avusese.

– Îmi pare rău, mormăi ea, dar nici nu-ți dai seama cum m-am simțit când v-am auzit – fără să vreau – discutând despre mine pe la spatele meu.

– Nu știam că te întorseseși acasă, se justifică Olivia.

– Mi-am dat seama, spuse Perdita luând un sandviș îmbietor de pe platoul pe care i-l pregătise mama ei vitregă. Să știi că vorbesc serios. Pot să mă descurc și singură, dacă vrei să pleci. Nu trebuie să te simți responsabilă pentru mine. Sincer, Hugo mă dezgustă, dar dacă ție-ți place, treaba ta. Nu vreau să crezi că-ți stau în cale. Dar nu mă da pe mâna acelui...

Nici numele nu reuși să i-l pronunțe, atât de îngrozită era de perspectiva de a sta împreună cu acel bărbat.

– Draga mea, Blake Hadwyn nu e o brută, crede-mă. E...

– Dar tu cu gura ta l-ai caracterizat în felul acesta. Când pomeneai despre posibilitatea de a se căsători și... În fine, nu mai știu cum te-ai exprimat, dar așa ai lăsat să se înțeleagă.

– Draga mea, nu mai vorbi cu gura plină, râse Olivia privindu-și cu drag fiica vitregă. Când ai de gând să te maturizezi?

– Când o să-mi oferi ocazia, replică Perdita. Numai părinții sunt vinovați de comportamentul imatur al adolescenților, pentru că refuză să-i trateze ca pe niște oameni în toată firea. L-am iubit pe tata foarte mult, încă-l mai iubesc și-i simt lipsa, dar niciodată nu mi-a plăcut că nu-și dădea seama de capacitățile mele intelectuale. Încă de la doisprezece ani mi-am dorit să discut serios cu el despre tot felul de lucruri care mă interesau, dar când începeam să intrăm într-o dispută, își amintea brusc că eu sunt copilul și el e adultul. În fața argumentului ăsta nu mai aveam replică. De ce nu mă ia niciodată nimeni în serios?

– O să te ia. Când vei mai crește puțin intelectual și emoțional, spuse Olivia întinzându-i o ceașcă cu ceai. Când o să ajungi la vârsta mea o să-ți dai seama că femeile și bărbații își spun tot felul de lucruri pe care nu le cred cu adevărat. E ca un joc.

– Trebuie să recunoști că acest... Blake nu e prea matur. A spus niște prostii mai mari decât el.

– Glumea, draga mea, își apără Olivia prietenul.

– Știu exact ce voia să spună domnul Blake cel Bolnav la Cap. Își supralicita eul făcând glume de doi bani pe seama mea.

O clipă Olivia rămase fără cuvinte. Apoi se ridică oftând de pe canapea și se îndreptă spre fereastră. Soarele târziu al după-amiezii își trimitea razele prin perdeaua diafană, luminând părul întunecat al Oliviei.

Perdita își privi cu coada ochiului mama vitregă, dându-și seama dintr-o dată cât de tânără era. Câți ani avea?

Dintr-o sclipire de memorie îi veni în minte o secvență de la vârsta de șase ani, când tatăl ei o adusese pe Olivia pentru prima oară acasă. Din prima clipă – poate din instinct sau din felul ei de a fi – tânăra secretară se atașase de Perdita. Apoi se împrieteniseră. Olivia o rugase să-i arate camera ei, îi pusese întrebări bine ticluite despre tot felul de intimități și reușise să-i intre pe sub piele.

Abia acum Perdita o vedea pe mama ei vitregă în adevărata ei lumină. Olivia era o femeie deșteaptă, subtilă și probabil mult mai matură decât părea. Zâmbi amintindu-și că într-o zi își întrebase tatăl ce vârstă are Olivia, iar el îi șoptise la ureche că asemenea întrebări nu se pun niciodată.

De atunci, Perdita nu mai pusese acea întrebare și nimeni nu-i divulgase secretul. Blake spusese că secretara de optsprezece ani se căsătorise cu șeful ei un an mai târziu. De atunci trecuseră...

Calculul îi fu întrerupt de mama sa vitregă, care spuse ferm:

– Ascultă, uită toată conversația aceea nefericită și lasă-mă să-ți explic cum stă treaba. Cred că-ți dai seama că planul meu e singura soluție a problemei. Dacă nu, o să te ascult să văd cu ce idee poți veni. Ți se pare corect?

– Te ascult, spuse Perdita încrucișându-și răbdătoare picioarele pe canapea.

– M-ai auzit spunând ceva despre bani. Ei, trebuie să știi că problema banilor ar trebui să ne preocupe. Știi că tatăl tău, care a fost un om calculat, a făcut un testament destul de strict.

– Știu că pot să mă folosesc de bani la vârsta de douăzeci de ani. Nu știu de ce nu la optsprezece...

– Ca să nu faci prostia să te măriți cu primul băiat interesat care-ți sucește mințile. Și am fost de acord cu tatăl tău în privința asta. Până la douăzeci de ani, eu sunt aceea care trebuie să-ți asigure sprijinul material.

– Blocul de apartamente din oraș, ca și casa asta, n-am voie să le vând, recită Perdita plictisită. Dacă am rezultate bune la Primrose Chase pot să-mi aleg singură universitatea. Tu trebuie să ai grijă de mine și să nu te recăsătorești până nu împlinesc optsprezece ani. Dacă o faci, îți pierzi dreptul la moștenire. Corect?

– Exact. Doar că cei de la Karlbergsen Minerals au făcut-o de oaie – acțiunile lor au scăzut la jumătate. Curatorul Drybones și-a ales un broker prost, care n-a prevăzut această cădere și n-a vândut la timp. Tu nu vei avea de suferit, dar eu, da. Tu te vei căsători într-o zi, în ciuda părerii tale proaste despre bărbați. Dar eu? Voi rămâne singură. Îți imaginezi cât de greu îmi va fi?

– Nu m-am gândit niciodată la asta, recunoscu Perdita după un moment de gândire. Ai dreptate. Eu s-ar putea să mă căsătoresc într-o zi.

– Eu am deja treizeci și unu de ani. Nu e normal să mă gândesc și la viitorul meu? Mâine-poimâine mă trezesc o femeie de patruzeci de ani. Și acum am ocazia să-mi asigur liniștea bătrâneții. Poate fi ultimul meu tren.

– Ce ai de gând să faci?

– Să fac o investiție.

– Într-un club de noapte?

– Nu chiar, zâmbi Olivia. Un complex hotelier cu cazinouri, restaurante, un parc de distracții... Hugo mi-a promis că vine mâine să cineze împreună cu noi. L-am rugat să aducă și niște borșuri, să-ți arătăm despre ce e vorba. Hugo a intrat într-un consorțiu al oamenilor de afaceri americani care investesc într-o stațiune a milionarilor, Silver Cay. El e foarte entuziasmat de proiect și vrea să mă bage și pe mine în afacere. Asta înseamnă că voi fi obligată să mă duc cu el peste tot. Oricum, el are experiență în domeniul afacerilor.

– Nu vreau să-ți stau în cale, Livvie, dar nici tu nu mă obliga pe mine să stau cu Blake Hadwyn. De ce nu pot să rămân aici? O să mă descurc singură.

– Nu. Vei veni cu mine, spuse Olivia ferm. Din păcate nu putem sta împreună. Dar mai încolo vom construi o vilă pe insulă, asta dacă nu... N-are importanță. Gândește-te cum ar fi să ne mutăm acolo! Ierni călduroase, veri blânde... Minunat!

– Crezi?

– Sigur că da! Și de asta vreau să profit de șansa pe care o am. Nu-ți dai seama cât de bine va fi? Tu vei sta împreună cu Blake, pe insulă, și eu la câțiva kilometri depărtare. E altceva să ne știm aproape.

– Și tu unde vei sta?

– Eu și Hugo vom sta în vila unor prieteni – deocamdată singura locuință din stațiunea Silver Cay. Dar, după cum ți-am spus, din păcate nu te pot lua cu mine.

– De ce nu?

– Așa!

– Și Blake Hadwyn unde stă?

– La câțiva kilometri de stațiune, pe o insulă. A cumpărat-o într-un moment foarte bun, la un preț derizoriu. Acum

terenurile din zonă sunt exorbitant de scumpe. La început el își petrecea vacanțele acolo, dar după ce a devenit bogat și faimos și-a construit o vilă superbă și a cumpărat pământul. Acolo stă aproape tot timpul anului.

– Cu ce se ocupă?

– Surpriză... zâmbi Olivia.

– Spune-mi!

– E scriitor.

– Hmm. N-am auzit de el.

– Poate ai auzit de Krayle Berenger.

– Cine??? Krayle Berenger care scrie pentru editura Saxon Steele?

– El și nimeni altul. Știam că o să sari în sus. Dar să nu spui la nimeni. Identitatea lui e secretă. Acum înțelegi de ce soluția asta mi se pare ideală? Nu știu cât o să te mai țină pasiunea scrisului, dar el ar putea să-ți fie îndrumătorul ideal. Mi-a promis că te va ajuta. Nu e minunat, draga mea?

– Nu știu, spuse Perdita gânditoare. Nu vreau să scriu despre lucruri puerile, spionaj și alte prostii, așa cum face el. Vreau să devin o scriitoare serioasă.

– Știu, dar e aproape același lucru. Ideea e că el are experiență, și-a câștigat faima, are ce să te învețe. Și poate aprecia calitatea scrierilor tale. Și de ce spui că scrie lucruri puerile? Arheologia subacvatică mi se pare un domeniu fascinant, nu crezi? Trebuie să fii expert ca să te încumeți să dezvolți un asemenea subiect.

Deși nu voia să recunoască, Perdita devenea din ce în ce mai interesată.

– De ce nu mi-ai spus până acum că-l cunoști?

– Nu mi-a trecut prin minte. Nu l-am mai văzut pe Blake de ani de zile. Acum o săptămână s-a întors în țară și mi-a povestit

despre averea pe care a făcut-o la Saxon Steele, deși, după cum tot el spune, epoca romanelor de spionaj a cam trecut.

– I-ai spus că i-am citit toate cărțile, o acuză Perdita.

– E, l-am mințit puțin ca să am o mai mare putere de convingere. Ca și tine, nici el nu era prea încântat de idee, spuse ea sec.

Olivia tăcu o vreme, apoi spuse:

– Nu mai vreau să ne certăm pe tema asta. Ai face bine să te hotărăști ce ai de gând să faci până mâine, când va veni Hugo. Și să pui mâna să citești măcar una din cărțile lui Blake, ca să nu mă faci de râs.

– Să nu te fac de râs! pufni Perdita ieșind din cameră.

Oricum, a doua zi de dimineață, sub pretextul cumpărării unor caiete, Perdita se duse în oraș și nu se opri decât la bibliotecă. Era imposibil să nu găsească vreo carte a lui Krayle Berenger. Și găsi. Un singur exemplar, și acela extrem de uzat din cauza împrumuturilor dese. Extrase cartea cu grijă din raft și se duse cu ea la bibliotecară. Aceasta, văzând volumul, surâse:

– Foarte bună alegere, domnișoară. Este vorba despre o comoară galică scufundată pe coasta insulei Barbados.

Când se întoarse acasă, n-o găsi pe Olivia. Așa că-și turnă un pahar cu lapte, își făcu un sandviș, le puse pe o tavă, și ieși pe terasă. Se așeză pe un șezlong la soare și începu să răsfoiască plictisită volumul.

Perditei îi plăcea să citească și avea o viteză incredibilă. Totodată remarca ușor abilitățile sau inabilitățile scriitoricești ale autorilor.

Trei ore mai târziu, Olivia se întoarse de la treburile ei și o găsi pe fiica sa vitregă stând pe terasă, absorbită de citirea unei cărți.

– Perdita, ce faci?! exclamă ea oripilată.

– Citesc, spuse calm fata.

– Laptele!

– Da, răspunse ea absent, am uitat să-l beau. Cred că s-a încălzit la soare.

– Nu asta, uite ce ai în pahar!

– Ce am, praf? întrebă Perdita întorcând ultima pagină a cărții. Nu-i nimic. Cât e ceasul?

– Ești imposibilă! Tu și cărțile tale! Când pui mâna pe una, n-o mai lași. E ora cinci, trebuie să pregătim cina. Dar nu contează cât e ceasul. În laptele tău plutește o muscă. Sper că n-ai băut din el!

Perdita termină de citit cartea și privi indiferent spre pahar.

– Ah, da, spuse ea liniștit. O să-l arunc.

– Ce citeai?

Perdita acoperi titlul și autorul cu palmele, dar Olivia observă coperta, cu care era familiarizată.

– Ha, ha! Te-am prins! Și ce dacă citești cărțile lui Blake? Chiar te-am sfătuit s-o faci. Nu-i așa că scrie bine?

– Nu scrie rău, încercă Perdita să facă pe indiferenta. Nu e un original, dar te ține în tensiune.

– Mă bucur că-ți place. O să-i spun și lui. Va fi încântat.

– Abordează profesional subiectul, dar tot bolnav la cap mi se pare. Păcat că nu pot să-i comunic personal opinia mea despre el.

Olivia se hotărî să treacă peste remarcă și spuse cu glas dulce:

– Draga mea, nu vrei să pregătești tu sosul pentru salată? Întotdeauna îți iese delicios.

– După ce spăl vasele. Ți-am promis că o să fac curat până te întorci și... uite! N-am avut timp de nimic. La ce oră vine Hugo?

– Pe la șapte. Dar, după câte-l cunosc, e posibil să apară cu un sfert de oră mai devreme. Hai, la treabă!

Se duseră la bucătărie și Olivia începu să scoată cumpărăturile pe masă. Perdita spălă vasele, curăță cartofii noi,

îi puse la fiert, apoi făcu sosul pentru salată. În timp ce Olivia pregătea celelalte feluri de mâncare, ea făcu un duș, se îmbrăcă într-o rochie elegantă, și umplu cada cu apă fierbinte pentru mama ei vitregă.

– Îmi place cum ți-ai făcut părul, șopti Olivia când soneria anunță sosirea lui Hugo. Nu uita să-ți dai jos șorțul.

Perdita alergă la bucătărie și aranjă carofii într-un castron, puse untul deasupra și presără niște mărar tăiat mărunt. Apoi puse castronul în cuptorul cald și aruncă o privire asupra fripturii. Salata era preparată, totul părea în ordine pentru o cină perfectă. Puțin mai devreme aranjase împreună cu Olivia masa din sufragerie. Peste fața de masă din damasc alb așezaseră farfuriile de porțelan, tacâmurile argintate, trei lumânări albastre și o vază mică cu flori de câmp... Prepară repede frișca pentru desert, turnă cafeaua în cafetieră și se pregăti să-și facă intrarea în camera de zi, acolo unde Olivia îl primise pe Hugo.

Pe hol mai aruncă o privire în oglindă. Coafura sofisticată pe care o învățase de la o colegă de școală, Sara, o făcea să arate mai în vârstă. Dar nu conta cum arăta, ci faptul că avea degetele îndemânatice ca ale Sarei. Cât de norocoasă era Sara! Știa exact ce avea să facă în viață. Voia să studieze medicina. Era atât de calculată! Niciodată nu avea emoții înaintea examenelor pentru că era mereu bine pregătită. Și mai știa ceva – băieții n-aveau ce să caute în viața ei până ce nu-și termina studiile. Bărbații și distracțiile distrugeau viitorul fetelor care voiau să-și facă o carieră...

Dar cine putea să țină dragostea departe? Sau s-o programeze? Era un joc al sorții. Venea pe neașteptate, stârnind reacții ciudate tocmai din partea celor care aveau disponibilități sufletești mai mici... și tot pe neașteptate dispărea. Logica și previzibilul n-aveau ce căuta în dragoste. Părerea Sarei era că niciodată nu trebuia să-i arăți unui bărbat că ești disponibilă. Iar

dacă făceai greșeala să te lași purtată de sentiment, trebuia să-ți asumi răspunderea și să fii convinsă că viitorul și cariera ta se duceau pe apa sâmbetei. Femeile erau cele mai vulnerabile. Așa că Sara o sfătuise să evite bărbații până în momentul în care cariera ei lua un curs stabil. Abia atunci o femeie era liberă să se îndrăgostească, și sigură că n-avea ce să mai riște dacă o făcea.

Da. Teoria părea de bun-simț. Dar Perdita presimțea că atunci când dragostea avea să apară în viața ei, nu putea să fie chiar atât de ușor să pună în practică sfaturile Sarei. Și ce te făceai dacă o prietenie cu un bărbat se transforma în dragoste? Ce, era imposibil? Sara nu luase în calcul posibilitatea asta.

După acea introspecție, Perdita reveni cu picioarele pe pământ. Se privi încrezătoare în ochi și-și spuse că totul va fi bine. Apoi își mai aranjă o buclă, și înainte să se hotărască să intre în camera de zi, îl observă prin oglindă pe bărbatul acela bărbos cu sprâncene groase analizând-o din cap până-n picioare.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Hugo Amlyn dând cu ochii de ea. Asta nu e Perdita!

Apoi se apropie de ea, o luă de umeri și o răsuci.

– Minunat! adăugă el de data asta cu voce șoptită. Spune-mi că nu ești tu!

– Ba chiar eu sunt! spuse Perdita contrariată, desprinzându-se din strânsoarea acelor mâini acelea mari și insistente. Bună seara, domnule Amlyn.

Un fior de dezgust îi străbătu șira spinării. Perdita îl surprinsese pe Hugo privind-o de la spate cu... poftă! După ce depăși cu greu momentul, adăugă:

– O căutați pe Olivia?

– Am adus o sticlă cu vin și am uitat s-o iau din mașină, rânji el fluturându-i cheile pe sub nas. Fii bună și adu-l tu. Pe bancheta din spate am adus și un cadou. Special pentru tine.

Fără să mai comenteze, Perdita îi smulse cheile din mână și alergă afară, la aer. Simțea că bărbatul acela scârbos îi luase tot oxigenul. Auzise cazuri despre fete tinere asaltate cu aluzii sexuale de bărbați în vârstă. Dar nu crezuse că i se va întâmpla chiar ei așa ceva. De când îl văzuse prima oară pe Hugo, Perditei nu-i plăcuse de el. Ce văzuse oare Livvie la... omul acela? Cum putea să-l găsească... fermecător?!

Descuie portiera și căută pe bancheta din spate. Găsi sticla cu vin și o cutie enormă împachetată într-o hârtie argintie, țipătoare.

– Ce e acolo? întrebă Olivia făcându-și apariția maiestuos în pragul ușii de la intrare.

– M-am gândit că-i va face plăcere fiicei tale, spuse Hugo din spatele ei. Nu prea mă pricep să fac cadouri fetelor de vârsta ei.

Intrară toți trei în casă și Perdita desfăcu pachetul sub privirile curioase ale Oliviei și cele superioare ale lui Hugo.

– O pisică din pluș?! pufni Perdita abținându-se cu greu să nu pară nepoliticoasă.

– Nu e dulce? șopti încântată Livvie. Poți să dormi cu ea în pat. Uite, are o fundiță albastră care se asortează perfect cu așternuturile și cămășile tale de noapte.

Oh, nu! Olivia nu trebuia să-i facă asta!

– Voi, femeile, trebuie să împărțiți totul? întrebă insinuant Hugo.

– Totul cu excepția bărbaților, zâmbi Perdita dulce.

– Pisica aceasta este mascota noastră, explică Hugo cu superioritate, ignorând remarca Perditei. Fetele pe care le vom angaja pe post de gazde vor purta pe față câte o mască. Nu puteam să le costumăm în iepurași, așa că ne-am gândit la pisicuțe. Cele blonde vor purta o mască reprezentând figura unei pisici de angora albe, iar cele brunete, figura unei pisici siameze.

– Și cele roșcate? întrebă Perdita uimită de ideea aceea stupidă.

– Încă nu ne-am gândit la roșcate, recunoscu Hugo contrariat. Cred că pe cele roșcate le vom angaja la departamentul de publicitate. Vor fi îmbrăcate în roșu și vor purta pelerine argintii.

– Și dacă-i trăsnește vreunui boșorog idiot să-i ceară unei milionare excentrice care poartă pelerină argintie, un foc? întrebă Perdita amuzată.

– Doamne ferește! La ce-ți stă ție mintea, domnișoară frumoasă! Sperăm să nu avem necazuri de genul acesta. Ah! Am uitat ceva. Pot să dau un telefon?

– Te rog, spuse binevoitoare Olivia. E în hol.

După ce Hugo închise ușa în urma lui, Olivia șopti:

– Încearcă să te porți civilizat, Perdita! Crezi că el e atât de prost încât să nu-și dea seama că-ți bați joc de el?

– E mai rău decât îmi aminteam eu. Livvie, sper că nu ai gânduri prea mari cu el.

– În afaceri nu-ți alegi partenerii după cum arată. Apropo, te-aș ruga să ne lași să discutăm între patru ochi după cină. Trebuie să mai stabilim niște detalii. Să nu crezi că încerc să scap de tine. Știi, draga mea, ești cam sensibilă.

– Nu-ți face probleme din cauza mea. Poți să stai cu el toată noaptea, dacă-ți face plăcere, vorbesc serios. Eu o să spăl vasele și o să mă duc să mă culc.

Ea de fapt voia să scape cât mai repede de atențiile lui Hugo. Ar fi sărit și peste cină, dacă ar fi fost după ea.

– Vai, Perdita, ești o dulce. Gata acuma, taci că vine.

După ce terminară de mâncat, Hugo lăudă bucătăreasa și apoi continuară discuția în salon, cu o cafea și un coniac în față.

– Eu trebuie să mă retrag, spuse Perdita imediat după ce Hugo își aprinse un trabuc.

– Bine, draga mea, să te întorci repede, spuse Hugo privind-o pe sub sprâncenele acelea enorme.

Pe naiba! Perdita zâmbi politicos, mai mult de dragul Oliviei, și se făcu nevăzută. După ce termină de spălat vasele se duse în camera ei și se băgă în pat, cu cartea lui Blake în mână.

Olivia o strigă la un moment dat și Perdita stinse repede veioza. Rămase mult timp pe întuneric prefăcându-se că doarme, dar atentă la orice zgomot. Apoi, într-un târziu, auzi motorul mașinii lui Hugo pornind și aprinse ușurată veioza.

O găsi pe Olivia stând în salon, privind în lumina becurilor culoarea rubinie a unui Martini.

– Ce faci? Credeam că dormi de mult, spuse Olivia ridicându-se de pe sofa.

– Nu... Citeam.

– Nu m-ai auzit când te-am strigat?

– Mi s-a părut mie... Credeam că râzi. N-am vrut să vă deranjez.

Olivia împinse vârful limbii în obrazul drept, privind-o dintr-o parte. N-o credea.

– N-are importanță, spuse ea în cele din urmă, văzând că Perdita nu cedează și o privește cu inocență. Slavă Domnului, am aranjat totul! Hugo mi-a dat un avans din primul salariu.

– Bravo ție! Mă bucur. Cred că ai avut un succes răsunător!

– Chiar așa! Și am vești bune pentru tine.

– Pentru mine?

– Hugo mi-a spus că n-am nici un motiv să nu te iau cu mine. A spus că o să vorbească el cu familia Derwin – cei la care vom sta. Au foarte multe camere, avem unde să stăm cu toții. Și le place să facă petreceri cu lume multă... O să ne distrăm. Așa că putem să uităm de Blake. O să petreci o vacanță super. Nu e minunat?

– Stai puțin, spuse Perdita ametită de întorsătura lucrurilor. Deci vom sta în vila familiei Derwin?

– Da. Locul pe care se va construi stațiunea a aparținut lui Jeff Derwin. Dar l-a vândut pe o sumă rezonabilă companiei la care e acționar Hugo, și a intrat și el în afacere.

– Și Hugo va sta cu noi în aceeași vilă?

– Da. Vom sta toți trei acolo, până când vor fi gata apartamentele noastre, adică vreo două, trei luni. De asta se grăbește Hugo să ajungă acolo, ca să demareze cât mai repede proiectul.

– Înțeleg, spuse Perdita încruntându-se. Îmi pare rău, dar nu vreau să stau cu voi.

– Poftim??? De ce, răsfățată mică ce ești?! De ce? Trebuia să mă descotorosesc de tine mai de mult! Câte fete n-ar sări în sus de bucurie dacă li s-ar oferi ocazia asta! Să locuiești într-o stațiune de lux! Nu-ți dai seama câți bărbați bogați ai putea să cunoști acolo? Nu înțelegi? încercă Olivia să se liniștească. Fac asta pentru mine, dar și pentru tine. Aș vrea să te văd căsătorindu-te cu un bărbat care să-ți ofere luxul pe care a vrut tatăl tău să-l ai. Dar tu nu faci decât să dai cu piciorul norocului!

– Parcă spuneai că nu pot sta cu voi. De ce te-ai răzgândit?

– Eu? Hugo mi-a făcut propunerea.

– Te măriți cu Hugo? întrebă deodată Perdita privind-o pe sub sprâncene.

– Poate. Ai ceva împotrivă?

– E oribil! O să regreți pasul ăsta. Vai, Livvie! strigă ea sărindu-i în brațe. N-ai observat că-mi făcea ochi dulci? De asta nu pot să-l sufăr. E libidinos! Îl urăsc, mi-e scârbă de el!

– Poftim?! Ți s-a părut, spuse rece Olivia. Dacă n-aș fi știut cât de închistată e școala aia la care înveți, aș fi râs cu gura până la urechi. Dar poți să mă crezi pe cuvânt – n-ai de ce să te temi de Hugo. În primul rând pentru că n-ar avea timp de tine, și-n al doilea rând pentru că aș fi eu acolo.

– Aș vrea să nu te mai întâlnești niciodată cu Hugo...

– Nici gând! spuse Olivia ferm. Ascultă-mă bine! Dacă nu mă duc acum după Hugo, s-ar putea să nu mai prind niciodată o ocazie ca asta. Ești prea tânără ca să mă înțelegi, dar crede-mă, într-o zi o să-mi dai dreptate. Vreau să-mi asigur viitorul. Trebuie să mi-l asigur. Eu n-am șansa ta, anii tăi. Sunt o mulțime de femei mai tinere și mai frumoase decât mine care abia așteaptă să pună mâna pe Hugo. Am aproape treizeci și doi de ani, Perdita. În câțiva ani îmi trece tinerețea.

Deodată Perdita o văzu pe Olivia îmbătrânită. Acum părea obosită, tristă și fără speranță. Întinse mâna și-i mângâie tandru umerii lăsați.

– Știu, Livvie, te înțeleg. Știu că-mi vrei binele și ai dreptul să-ți asiguri viitorul, dacă asta te face fericită. N-am vrut să par o răsfățată neînțelegătoare.

– Viața e ciudată uneori, spuse Olivia cu resemnare. Dar hai să uităm asta până mâine. O să ne descurcăm noi cumva.

Apoi, oftând adânc, se ridică în picioare și se duse să verifice dacă încuiase toate ferestrele, ușile și dacă nu uitase să lase lumina de afară aprinsă.

– Ce faci? întrebă ea după ce se întoarse. Te culci aici?

– Nu... mă gândeam. Lasă, nu-i nimic. M-am răzgândit.

– În legătură cu Hugo? întrebă Olivia plină de speranță.

– Nu. Niciodată n-o să-mi schimb părerea despre el. Dar n-o să-ți mai țin lecții de morală. Poți să faci ce vrei. Du-te după el. Sper să nu-ți facă viața un coșmar.

– Și tu unde vrei să stai?

– Trebuie să aleg între două rele. Voi sta pe insulă, împreună cu Blake Hadwyn.

Capitolul 3

Până la urmă lucrurile ieșiseră așa cum își plănuise Olivia la început. Așa că nu mai încercă s-o convingă pe fiica ei vitregă să stea împreună cu ea și Hugo. Bine că acceptase să conviețuiască, pentru scurt timp, e drept, împreună cu Blake.

Perdita într-adevăr alesese între două rele varianta cea mai puțin rea. În nici un caz n-ar fi acceptat să stea sub același acoperiș cu Hugo Amlyn. Îi părea rău pentru Olivia că ajunsese să facă compromisul de a trăi cu un bărbat libidinos doar pentru bani. Perdita n-ar fi avut liniște dacă ar fi locuit în aceeași casă cu acel bărbat.

Nu voia s-o supere pe Livvie, așa că mai bine accepta să stea împreună cu Blake. Îi va arăta ea lui! Trebuia să-i dea o lecție pentru vorbele urâte pe care le aruncase pe seama ei, fără ca măcar s-o cunoască. Își închipuia că având doar optsprezece ani trebuia neapărat să fie o adolescentă răsfățată și greu de suportat. Ei, Blake Hadwyn avea să simtă pe pielea lui cât de greu de suportat era Perdita când voia.

Așa că în următoarele săptămâni, în timp ce Olivia îi cumpără haine noi și termină de rezolvat toate treburile, ea își făcu temele temeinic. În primul rând căută un atlas geografic și descoperi că Grand Vegas era situat între Bahamas și Silver Cay.

Principala țintă era Iruna, o insulă insignifiantă pe care o descoperi pe hartă cu ajutorul lupei. Iruna era situată la câțiva kilometri de țărmul sudic al Grand Vedas-ului. Deci acolo își ducea traiul și crea faimosul scriitor Krayle Berenger.

Ce bine ar fi fost dacă Blake s-ar fi comportat ca un om normal! Perditei i-ar fi făcut plăcere să discute cu el despre tehnicile de scriere, domeniu în care Blake avea experiență.

Dar din păcate situația nu stătea pe roze. Înarmată cu rezultatele cercetărilor, Perdita făcu o vizită unei agenții de turism, unde consultă un tânăr angajat. Totul merse ca pe roate, mai bine decât anticipase ea. Se părea că avea sorți de izbândă și asta îi întărea încrederea în sine și în planul său.

Într-o zi, un telefon neașteptat de la Hugo le puse pe amândouă pe jar. Evenimentele se precipitaseră și în douăzeci și patru de ore Olivia trebuia să-și facă rezervări la primul zbor, ori risca să se trezească fără slujbă

– Crezi că poți să te descurci singură, aici? întrebă aceasta îngrijorată.

– Sigur, nu-ți face probleme din cauza mea, o liniști Perdita. Du-te la Londra. O să-ți fac eu bagajele și ți le trimit mâine. De acolo poți pleca direct spre America.

– Nu uita să-l plătești pe lăptar... spuse Olivia încercând să nu uite vreun amănunt, și... să oprești apa de la robinetul din pivniță. Mai am cincizeci de lire pe cartea de credit. Nu-mi place să rămân cu datoriile neplătite. Ah! Poți să returnezi tu cartea doamnei Charter? Nu știu ce mi-a mai rămas de făcut, dar dacă-ți mai amintești ceva, te rog să mă salvezi tu, bine, draga mea?

– O să mă asigur că totul va fi bine, spuse Perdita. Pleacă liniștită.

– Vrei să-i faci tu o vizită domnului Drybones?

– O.K.!

– Și trebuie să-l mai suni pe Blake ca să-l anunți data sosirii tale. N-am apucat s-o mai fac și pe asta, fir-ar să fie!

– Nu-i nimic. Altceva?

– Nu știu... Ești sigură că te vei descurca singură?

– Normal! oftă Perdita exagerat. Ne vedem pe zece. Mai sunt opt zile până atunci. Și pleacă odată, vrei să încep să-mi fac probleme din cauza ta? Uite, a venit taxiul.

– Ne vedem mâine, la blocul de locuințe, da?

Olivia își îmbrățișă fiica vitregă și alergă spre taxi. Perdita rămase în fața porții, făcându-i semn cu mână până ce acesta dispăru.

Un sentiment copleșitor de libertate aproape o sufocă. Intră în casă adunând pe rând lucrurile aruncate de Olivia în graba plecării. Acum, se părea că primul pas al mărețului ei plan putea fi dat uitării.

Lucrurile nu se puteau aranja mai bine. Acum, după ce o asigurase pe Olivia că avea să se descurce singură, Perdita era liberă să-și pună în practică planul.

*
* *

Sosi și ziua marelui zbor transatlantic. Perditei nu i se făcu rău așa cum pronosticase înfumuratul de Blake. Dimpotrivă. Se simți minunat în compania vecinului ei de scaun, un tânăr teuton pe nume Gunther Hammond.

Acesta, când află că ea avea de gând să facă o escală de douăzeci și patru de ore în insulele Bermude, se oferi să-i țină companie.

Zborul de șapte ore i se păru floare la ureche Perditei. Se distră foarte bine în compania tânărului acela fermecător care părea că făcuse o pasiune pentru ea.

La fel de bine se distră și în Bermude. Gunther o duse la el acasă și o prezentă părinților lui, care-și petreceau vacanța de vară acolo. Apoi se plimbară pe insulă într-un jeep, vizitând toate obiectivele turistice. Gunther cunoștea bine insula și mai ales știa ce anume bucura mai mult o femeie. Astfel, o duse pe Perdita la o parfumerie, un adevărat rai olfactiv. Petrecură o oră acolo, Perdita mirosind diverse parfumuri și Gunther bucurându-se s-o vadă fericită. El plăti unul din parfumurile care-i plăceau Perditei și i-l dărui ceremonios.

– Pentru mine? întrebă ea uimită.

– Da, spuse el solemn, și te rog să nu refuzi.

– Nici nu visam să primesc un cadou atât de... spuse ea mirosind capacul sticluței elegante. Ce surpriză minunată! Nu trebuia să fii atât de generos... adică, se corectă ea dându-și seama că se dovedea lipsită de tact, abia m-ai cunoscut și... Dacă o să continui să faci asemenea cadouri fiecărei necunoscute, o să ajungi la sapă de lemn.

– Dar tu nu ești o necunoscută, spuse el calm, și pe de altă parte am încercat să mă recompensez față de tine. Compania ta mi-a înseninat ziua și a transformat un zbor plictisitor într-o aventură romantică.

– Îți mulțumesc...

– Și nu ajung eu la sapă de lemn chiar așa de ușor.

– Sper că nu. Gunther! exclamă ea arătându-i niște arcade acoperite cu trandafiri agățători. Ce sunt astea?

– Se numesc „porțile lunii". Fac parte din decorul obișnuit al insulelor Bermude. Există și o legendă legată de ele. Se spune că dacă doi îndrăgostiți trec pe sub o astfel de arcadă ținându-se de mână, toate dorințele li se pot îndeplini.

– Ce interesant, spuse Perdita gânditor.

– Vrei să trecem și noi pe sub ele?

– Nu... Poate se supără proprietarii.

– Ai dreptate. Și cred că e prea devreme ca să putem spune că avem dreptul s-o facem.

– Așa e, spuse Perdita privind visătoare peisajul exotic.

Petrecuse cea mai frumoasă zi din viața ei și se simțea mai liberă ca oricând.

Dar își aminti că trebuia să-i trimită o telegramă lui Blake Hadwyn. Se duseră împreună la cea mai apropiată poștă și în timp ce Perdita compunea mesajul, Gunther citea peste umărul ei.

– Trebuia să-mi spui! zise el privind uimit textul. Nu te-aș mai fi obosit atâta cu drumurile. Nu înțeleg. Ești bolnavă? Nu pari. Sau ești în convalescență?

– Nu... spuse ea simțind impulsul irezistibil de a-i mărturisi tot planul ei.

Îi povestise lui Gunther doar că trebuia să ajungă la Grand Vedas, unde avea să-și petreacă restul vacanței, în compania unui prieten bun. Urma să se întoarcă în noiembrie, ca să se înscrie la universitate. Reticența o făcuse să se abțină să-i spună despre planurile mamei sale vitrege și propriile ambiții de a ajunge o mare scriitoare.

– E o glumă, continuă ea. Ar trebui să-ți povestesc prea multe ca să înțelegi despre ce e vorba.

– Dar cui i-o trimiți?

– Unui prieten de familie.

– Aha! făcu Gunther fără să înțeleagă o iotă, dar zâmbind înțelegător.

În seara aceea cină împreună cu Gunther și părinții lui. Află că ei voiau să se retragă pe acea insulă, iar fiul lor avea să con-

ducă afacerea lor din Europa. Povestindu-și diverse întâmplări din viața, descoperiră că domnul Hammond îl cunoscuse odată pe tatăl Perditei, la o conferință din Geneva.

Mai târziu dansă împreună cu Gunther sub cerul înstelat, întrebându-se ce părere și-ar fi făcut Sara despre ea dacă ar fi putut s-o vadă în acea ipostază. Trecuseră trei săptămâni de când se încheiase anul școlar, iar ea flirta cu un tânăr om de afaceri neamț, undeva pe o insulă, peste ocean. Sara probabil ar fi sfătuit-o să nu se lase păcălită de șoaptele tandre ale unui bărbat necunoscut, mai ales dacă se afla sub influența vinului.

Ce bine ar fi fost să poată rămâne mai mult acolo!

Dar pe lângă sfaturile Sarei, care nu-i dădeau pace, mai era ceva – umbra lui Blake Hadwyn. Deși nu-l cunoscuse personal, și nu-i păsa ce gândea el despre ea, trebuia să țină cont de Olivia care-și pusese obrazul pentru ea.

A doua zi de dimineață Gunther o însoți până la avion. Perditei îi părea rău să-și ia la revedere de la tânărul acela fermecător.

– Înainte să mă întorc în Europa, îți voi face o vizită în Grand Vedas, îi promise Gunther.

Deși Perdita nu-l prea credea, totuși îi zâmbi prietenos și-i spuse:

– Te aștept cu plăcere.

Se sărutară înainte să se despartă, iar Perdita chiar se simți puțin îndrăgostită de el. În fond era primul bărbat adevărat cu care se sărutase vreodată și primul care o plăcuse așa cum era, fără să știe prea multe despre ea.

Următoarea escală urma s-o facă în Caraibe. După un zbor ușor desupra oceanului, Perdita se cazâ la un hotel în Nassau, Bahamas, pentru o noapte. După ce-și făcu datoria și trimise două telegrame – una adresată Oliviei și cealaltă lui Blake – se hotărî să profite de peisajul exotic și să viziteze împrejurimile.

Pașii o purtară prin locuri incredibil de frumoase. Perdita se simțea minunat și savura din plin libertatea pe care o avea. Scăpase de școală. Scăpase de Olivia. Scăpase de Gunther – indiferent cât de fermecător era el. Dar rămăsese Blake Hadwyn.

Se plimbă prin port, pe străduțele întortocheate, și privi vitrinele magazinelor. Nassau era plin de contraste. În spatele hotelurilor luxoase erau zeci de cocioabe, portul era plin de iahturi de lux, printre care pluteau bărcile primitive ale localnicilor, pe străzile comerciale găseai buticuri pline de haine aparținând unor firme celebre, la prețuri exorbitante, alături de magazine în care localnicii își vindeau produsele manufacturate.

Perdita nu rezistă impulsului și-și cumpără tot felul de lucruri inutile care o fermecară din prima clipă. Spre seară, cu mâinile încărcate de sacoșe, se îndreptă spre hotel gândindu-se cu plăcere la un duș rece și o băutură răcoritoare cu gheață multă.

În seara aceea, cinând singură, dar mulțumită, într-un colț al terasei restaurantului, își dădu seama câte aspecte ale vieții putea să descopere. O viață de om nu-i ajungea ca să le afle pe toate.

După ce mâncă până nu mai putu să se ridice de la masă, ceva o făcu să-și schimbe starea de beatitudine în care intrase în ultimele patruzeci și opt de ore. Nu-și dădu seama ce provocase acea schimbare. Muzica era aceeași, cerul era plin de stele și prevestea o zi însorită, parfumul aerului era la fel de seducător...

Își privi ceasul de la mână. Era nouă și jumătate. Se întrebă ce altceva putea să mai facă în seara aceea. Dar picioarele o dureau și refuzau s-o mai poarte cine știe pe unde. Privi în jur și remarcă indignată șase cupluri de tineri care se gigiuleau ca niște porumbei. Întoarse privirea pe jumătate scârbită, pe jumătate întristată. Ce se petrecea cu ea? Avea chef de o aventură?

Oftând se ridică de la masă și se îndreptă spre camera ei. După ce se schimbă în cămașa de noapte, se urcă în vârful patu-

lui cu caietul de notițe în brațe și cu un stilou în mână. Trebuia să consemneze fiecare întâmplare prin care trecuse. Nu se știa niciodată când va avea nevoie de acel material.

Abia în dimineața următoare făcu o descoperire îngrozitoare – își pierduse geanta! La început se strădui din răsputeri să nu intre în panică. Rememoră cu febrilitate momentele zilei precedente. Și-și aminti. După ce străbătuse toate străduțele comerciale, se oprise să se odihnească pe o bancă. Își pusese geanta alături și când plecase uitase s-o mai ia. Doamne, ce proastă fusese!

Nu avea rost să se mai întoarcă la locul cu pricina. Era convinsă că geanta dispăruse de mult. Bine că nu-și luase pașaportul cu ea. Nenorocirea era că toate cecurile ei de călătorie se aflau în acea geantă. Era prizonieră în Caraibe, fără un ban în buzunar. Și nici măcar hotelul nu apucase să și-l plătească.

Următoarele ore fură extrem de neplăcute. Îi povesti directorului hotelului cele întâmplate, iar acesta o ascultă politicos, dar rece.

– Poate dacă-mi permiteți să dau un telefon la poliție... propuse ea.

– Vă rog, spuse directorul, dar v-aș sfătui să nu vă faceți prea mari speranțe.

Bineînțeles că cei de la poliție promiseră să facă totul ca s-o ajute, dar n-o încurajară să spere că-și va recupera banii.

Ce să facă acum? Era disperată. Apoi îi veni o altă idee. Ce proastă era! Nu trebuia decât s-o sune pe Livvie. Olivia va fi furioasă, cu siguranță, dar era singura persoană care putea s-o ajute.

După ce-i explică directorului hotelului varianta, acesta fu reticent.

– Vă rog să trimiteți mesajul. Sunt sigură că mama mea vitregă mă va ajuta. Așa voi putea să-mi plătesc camera și toate serviciile de care am beneficiat, inclusiv costul telefoanelor.

– Bine, oftă directorul. Dar vă rog, domnișoară Craig, nu părăsiți hotelul.

Niciodată nu petrecuse o dimineață atât de lungă. Sosi și ora prânzului, dar ei nu-i mai era foame. Se așeză pe un șezlong pe terasa hotelului și aștepta cu încordare un răspuns de la Olivia.

Răspunsul veni. Dar nu era prea încurajator. „Regretăm, dar doamna Craig nu e aici. Reveniți. Domnul Derwin."

Ce însemna asta?

– Nu înțeleg! strigă cu disperare Perdita. Trebuia să fie acolo, la Silver Cay. Asta e tot ce ați aflat?

– Nici eu nu înțeleg, domnișoară Craig. Dumneavoastră trebuie să reveniți, sau vor reveni ei?

– Nu știu, spuse ea neajutorată izbucnind în plâns.

– Nu vă lăsați copleșită, domnișoară Craig, spuse directorul. Am mai trecut prin situații de genul acesta. Dar înțelegeți-ne și pe noi, nu putem să vă lăsăm să plecați.

– Dacă voiam să plec fără să plătesc, o făceam pe furiș. Dar am venit și v-am explicat situația. Mi-am pierdut toți banii și mă simt efectiv depășită. Sunt urmărită de ghinion, nu vedeți?

– N-aveți idee unde s-o mai căutați pe mama dumneavoastră vitregă?

– Nu. Doar dacă... n-a plecat la New York împreună cu Hugo Amlyn.

– Și domnul Derwin nu vă poate ajuta?

– Nici măcar nu-l cunosc. Acolo trebuia să ajungă mama mea vitregă împreună cu Hugo Amlyn. Eu trebuia să ajung la Grand Vedas. Dar mi-am schimbat planurile.

– Și unde vreți să ajungeți acum?

– Pe insula Iruna, la un... prieten de familie.

– Și presupun că acum... doriți să-l contactăm pe acest prieten... spuse rece directorul.

– Nu! El nu m-ar înțelege. Nu i-aș putea cere niciodată... bani!

– Atunci așteptați, spuse directorul privind-o contrariat.

Dar cât să aștepte? La nesfârșit? Acel Derwin nu încercase s-o ajute. O lăsase să rămână acolo, singură, cu o factură frumușică de plătit. Și dacă până se lăsa seara nu primea nici un mesaj? Oare directotul hotelului o mai lăsa să stea în cameră? Dacă o alunga pe plajă? Și ce avea să mănânce?

Se întrebă ce putea vinde. La mână avea un ceas din aur de la tatăl ei. Numai gândul de a se despărți de acel cadou neprețuit, cu valoare sentimentală, o făcea să se cutremure. Dar putea să-l lase drept garanție.

Directorul cel nesuferit respinse ideea de a-i lua ceasul drept garanție și-i spuse să-și facă bagajele. Asta era!

Dar n-o dădu afară. Camera ei fusese închiriată de altcineva. O mutară la un alt etaj, într-o cămăruță minusculă. Apoi o anunțară că cina avea să fie servită la ora șapte. Bine că n-o înfometau.

Dar Perditei îi pierise toată pofta de mâncare. Se culcă târziu, rugându-se să primească un mesaj de la Livvie.

Rugăciunile ei își făcură efectul repede. La ora șase dimineața, o menajeră o trezi și-i spuse să se ducă repede în biroul domnului director Curzon.

Asta era! Primise banii! Se ridică repede din pat, se spălă pe față și se îmbrăcă în mai puțin de cinci minute. Nici o clipă nu-i trecu prin minte că între orele șapte seara și zece dimineața nu se efectuau tranzacții bancare.

Străbătu coridoarele lungi în fugă și aproape dădu buzna în biroul directorului.

– Am venit, domnule Curzon! Au sosit banii?

Bărbatul care stătea cu spatele la ușă se întoarse încet spre ea. Nu era domnul Curzon. Era un necunoscut care zâmbea acru și superior.

– Domnișoara Craig?

– Da, dar...

Vocea aceea îi amintea de cineva... cunoscut.

– Nu ne-am cunoscut până acum, spuse bărbatul. Eu sunt Blake Hadwyn. Unde ți-e bagajul?

– Nu l-am făcut. Credeam că... Nu înțeleg. Nu vă așteptam...

– Viața e plină de surprize, o întrerupse el. Dacă ești gata, putem pleca. Poate că tu ai timp de pierdut, dar eu nu. Unde-ți sunt bagajele?

– Nu mi le-am făcut! strigă ea ușurată, dar enervată de aerul lui de superioritate. Nu știu ce căutați aici, domnule Hadwyn, dar eu nu pot pleca până nu-mi trimite mama mea vitregă bani. În caz că nu știați, trebuie să-mi achit nota de plată de la hotel.

– Hotelul e plătit. Ascultă, domnișoară Craig. Știu că erai pe cale să ștergi putina. Nici pe mine nu mă încântă prezența ta, dar hai să ne facem viața mai ușoară. Avionul spre Vedas pleacă în patruzeci și cinci de minute și n-am de gând să-l pierd. Ai de gând să vii cu mine, sau te las aici, pe mâna lor?

– Dar nici măcar n-am apucat să mănânc. Și nu m-am spălat. Nu mi-am...

– Văd, o întrerupse el apucând-o de un braț și împingând-o afară din birou. Ai la dispoziție un sfert de oră. Nu te aștept mai mult. Din nefericire mama ta vitregă se află încă la New York și nu cred că familia Derwin e interesată să te ajute. Faci cum vrei... Treisprezece minute.

O clipă Perdita îi aruncă o privire ucigătoare, apoi își dădu seama că Blake Hadwyn nu glumea. Livvie era la New York, familia Derwin nu dădea doi bani pe ea... Își încleștă pumnii și-i veni să urle de neputință. Trebuia să se grăbească. Nu avea alternativă.

Capitolul 4

Prima zi petrecută împreună cu Blake Hadwyn îi oferi Perditei tabloul sinistru al următoarelor luni. Planul ei se dusese de râpă și se vedea nevoită să-l urmeze pe scriitorul acela misogin și plin de aere.

După ce-și făcu în grabă bagajul, nu mai apucă să facă un duș pentru că Blake năvăli în cameră peste ea și-i spuse că-i așteaptă taxiul.

În drum spre aeroport, Perdita încercă să-l înduplece.

– N-am mâncat nimic de aseară.

– Nici eu. Tot micul meu dejun a constat într-o cafea amară, spuse el sec.

– În cât timp ajungem acolo?

– În nouăzeci de minute.

În avion Perdita simți că exlodează de furie. Îi venea să arunce cu ceva în capul acelui înfumurat. Cum îndrăznea să se comporte cu ea așa? Îl privi cu dispreț cum se ridică de pe scaun și pleacă. Probabil se ducea la toaletă. Sau cine știe unde. Oricum, pe ea n-o interesa. Din partea ei putea și să se arunce din avion. Luă o revistă din buzunarul scaunului din față și încercă să citească, dar nu reuși să înțeleagă nimic. Blake Hadwyn o scosese rău din sărite.

Când el se întoarse, Perdita remarcă faptul că avea chipul destins. Așa părea mult mai uman. Arăta ca un om bun. Era chiar drăguț...

Dar când Blake dădu cu ochii de ea, se întunecă la față, ca și cum și-ar fi amintit de o obligație neplăcută. Atunci Perdita se înfurie din nou. Își aruncă părul pe spate și întoarse capul în partea opusă, privind pe hublou. Atitudinea lui Blake Hadwyn nu prevestea nimic bun.

Perdita nu mai scoase o vorbă până aterizară pe aeroportul din Grand Vedas. De acolo îi luă un taxi și-i lăsă în port. Blake se îndreptă spre o barcă mare cu motor, foarte bine întreținută. În mod normal, Perdita și-ar fi exprimat admirația în fața acelei ambarcațiuni. Dar acum era atât de supărată pe acel bărbat încât nici măcar nu privi prea mult barca. Se sui în ea refuzând ajutorul lui Blake și se trânti pe o băncuță, dând nerăbdătoare din picioare.

Privi oceanul albastru, întrebându-se unde se afla Silver Cay și vila familiei Derwin, acolo unde stătea Livvie.

Dacă Blake Hadwyn ar fi fost mai uman, Perdita l-ar fi întrebat ca să-și satisfacă curiozitatea. Dar așa? Prefera să moară fără să afle răspunsul numai să nu vorbească cu nesuferitul acela.

Oricum, n-avea de gând să stea prea mult prin preajma lui. Imediat ce avea o veste de la Livvie, se va duce după ea. Mai bine locuia sub același acoperiș cu Hugo decât cu Blake Hadwyn!

Tristețea o cuprinse pe nesimțite. Toate visele ei se spulberaseră. Sperase în secret să ajungă pe acea insulă tropicală și să-și finalizeze prima carte sub îndrumarea unui scriitor bun. Dar în realitate nici n-avea să apuce să se bronzeze prea bine.

– O să te arzi dacă stai acolo, o avertiză Blake intrând pe neașteptate în vorbă cu ea.

– Deocamdată mă simt perfect, spuse ea rece.

– Poate, dar ai pielea atât de albă încât o să te faci ca racul în zece minute. La noapte s-ar putea să ai de suferit.

– Mi-am luat crema de soare cu mine.

– Unge-te sau vino aici, la umbră.

Perditei nu-i scăpă tonul lui autoritar. Și în ciuda atitudinii lui superioare, ea nu se mișcă din loc, așteptând să mai treacă puțin timp, ca să-și demonstreze independența. După un minut se uită la ceas, se ridică încet și porni agale spre cabină, acolo unde-și lăsase geanta în care avea crema de soare.

La adăpostul cabinei minuscule, cotrobăi prin geantă, scoase tubul și începu un proces laborios de ungere. Prefera să stea singură decât să se știe privită de Blake Hadwyn. După ce se unse bine cu cremă se pieptănă îndelung, apoi se rujă atent cu un ruj pe care-l cumpărase din Caraibe. Îi plăcuse nu numai culoarea ci și mirosul frumos. Apoi își aminti de parfumul de la Gunther. Pulverizã de două ori în dreptul gâtului și inspiră adânc. Acum se simțea mult mai bine. Se privi în oglindă întrebându-se ce alte retușuri să-și mai facă. Desigur, nu avea nevoie de trucuri de înfrumusețare. Dar totuși era o femeie în devenire și simțea nevoia să se aranjeze. Alese un fard de pleoape oliv și se dădu cu el din abundență. Hmmm. Rezultatul nu era mulțumitor. Dar asta din cauza lipsei de experiență în materie.

Tot studiindu-și chipul în oglindă, sesiză că motorul bărcii se oprise. Vru să se ridice de pe scăunelul pe care se așezase, dar se sperie. Blake Hadwyn o privea din ușă, zâmbind superior. Oare de cât timp se afla acolo?

– Ce vrei? întrebă ea contrariată.

– Îți pierzi timpul, spuse liniștit Blake.

– Cum adică?

– Pe insulă n-o să-ți aprecieze nimeni machiajul. Doar dacă nu ți l-ai făcut special pentru mine.

– Eu mă îmbrac și mă fardez numai pentru plăcerea mea personală! protestă ea. Și tu ai fi ultimul bărbat de pe pământ pentru care m-aș machia.

– Hmmm, mormăi el mai mult pentru sine. M-a avertizat Olivia că ești o bombă cu ceas.

– N-ar trebui să fii afară ca să navighezi? îl luă ea la întrebări schimbând subiectul.

– Nu. Tocmai am ajuns la destinație. Trebuie să coborâm. Dar n-o vom face până ce doamna nu va fi gata.

Aici o prinsese. Perdita își aruncă la întâmplare plicul cu cosmetice în geantă. Blake se apropie și ea se ridică în picioare speriată. Pe neașteptate, el se aplecă și-i luă bagajele de la picioare. Apropierea lui îi luase tot aerul. Perdita se retrase cât putu mai în spate, evitând orice contact cu el. Dar Blake n-o băgă în seamă și ieși pe punte. Perdita răsuflă ușurată. Ce-i venise? Doar nu crezuse că Blake voia să-i facă ceva?

Dându-și părul pe spate ieși demn din cabină, moartă de curiozitate să vadă paradisul exotic al lui Blake Hadwyn. Și într-adevăr avu ce să vadă. Vila era superbă. Avea acoperișul din țiglă roșie. O arcadă din piatră gălbuie lăsa să se întrevadă un patio și o piscină albastră. Casa era înconjurată de o curte cu gazon, flori exotice și palmieri la umbra cărora se aflau scaune din răchită albă. În spatele curții se întindeau colinele verzi ale Irunei. Vila se afla pe una dintre coline. Ca să ajungă la plaja cu nisip alb trebuia să coboare câteva zeci de trepte de piatră.

Deci acesta era locul de retragere al lui Blake Hadwyn, unde își scrisese el romanele. Paradisul acela ar fi putut s-o inspire și pe ea. O umbră îi căzu pe față. Blake se apropiase și-i făcea morocănos semn să-l urmeze.

Mda. Nici un paradis de pe fața pământului nu putea să fie perfect. Oftând, Perdita se supuse. Ce putea să facă?

La capătul treptelor apăru un bărbat tânăr, scund, cu tenul foarte bronzat, care purta o cămașă înflorată și foarte colorată. Acesta coborî în grabă și-l ajută pe Blake să care bagajele. Când o văzu pe Perdita îi zâmbi larg, prietenos. Bine că mai era cineva normal în pustietatea aceea.

– Mai aveți și alte bagaje, domnule? întrebă tânărul.

– Nu, doar astea, spuse Perdita.

– Bine, arată-i tu Perditei camera în care va dormi, spuse el lăsând bagajele jos și făcând stânga-mprejur.

– Hei! strigă Perdita. Ce faci?

– Plec. Mallory o să aibă grijă de tine. Mă întorc mai târziu, spuse el fără să-i arunce măcar o privire.

– Minunat! Să nu te obosești...

– Poftim? întrebă tânărul care răspundea la numele de Mallory.

– Nimic, zâmbi ea. Vorbeam singură. Mereu e așa urâcios?

– Ei, zâmbi Mallory, o să vă obișnuiți cu șefu'. Are un simț al umorului mai greu de înțeles.

– Mda. Eu nu cred că o să-l înțeleg vreodată.

– Haideți, veniți după mine. O să vă arăt camera dumneavoastră și apoi vă voi face un ceai delicios.

– N-o să te refuz, spuse ea urmându-l în patio.

Vila era spațioasă și răcoroasă. Aerul condiționat funcționa bine. Totul era decorat în alb cu excepția mobilei de bucătărie care era albastră cu galben, și a barului la care se servea micul dejun, care era din oțel. La etaj, unde se aflau dormitoarele și băile, culoarea predominantă era albastru.

Perdita trebuia să recunoască faptul că Blake Hadwyn avea bun gust și probabil apelase la ajutorul unui designer. Mai târziu, ea avea să afle că Blake proiectase singur casa și tot el fusese acela care o decorase.

– În locul pe care e construită vila a fost un bungalou, îi explică Mallory. Dar era o dărăpănătură și domnul Blake a fost nevoit să-l dărâme. Aceasta e camera dumneavoastră, domnișoară. Dacă vă uitați, fereastra vă oferă o minunată priveliște spre mare.

Perdita privi cu atenție în jur. Deci aici avea să doarmă ea în următoarele luni, dacă nu pleca la Livvie. Dulapul care acoperea unul dintre cei patru pereți era din lemn alb și pe una dintre uși era montată o oglindă. Patul dublu era acoperit cu o cuvertură albastră. Așternuturile care se întrezăreau de sub pătură erau bleu. Tot albastră era și mocheta pufoasă de pe podea.

– Vă place camera, domnișoară?

– Mda... putea să nu exagereze cu atâta albastru... murmură ea.

– Poftim?

– Spuneam că prefer galbenul.

– Oh... făcu Mallory fără să înțeleagă. Ei, eu mă duc să vă pregătesc un ceai. Dacă mai doriți ceva...

– Nu, mulțumesc, zâmbi ea.

Se îndreptă spre fereastră și privi îndelung valurile înspumate care se spărgeau de țărm. În larg nu se vedea nici măcar o ambarcațiune. Spre deosebire de Bermude, extrem de populate, Iruna părea părăsită.

Oftând, plecă de la fereastră și începu să se uite prin sertare. Se bucura că avea suficient spațiu cât să-și depoziteze toate nimicurile ei femeiești. În timp ce despacheta se întrebă dacă Blake și Mallory erau singurii locuitori ai insulei. Se opri de câteva ori ascultând atent să prindă vreun zgomot. Dar nu auzi nimic.

Perditei nu-i fusese niciodată frică de singurătate, dar când sosi Mallory cu ceaiul, se bucură să-l vadă. Tânărul plecă imediat și ea rămase din nou singură.

Așeză tava cu ceai pe marginea noptierei și gustă lichidul înviorator. Lângă ceainic Mallory îi mai pusese și câteva

prăjiturele închise la culoare și foarte crocante. Perdita nu recunoscu imediat compoziția. Abia după ce termină prima prăjitură simți aroma amestecată de rom, ghimbir și melasă. Prăjiturile erau delicioase. Deci Mallory știa să gătească. Le termină pe toate foarte repede și-și privi ceasul de la mână. Era încă devreme. Zece și jumătate. Parcă trecuseră zile întregi de când Blake Hadwyn venise în dimineața aceea s-o ia din Caraibe.

Amintindu-și acea întâmplare începu să scoată restul hainelor și să le arunce la întâmplare în dulap. Așa știa Blake Hadwyn să întâmpine o domnișoară? Nu era deloc un cavaler. Noroc cu Mallory, altfel ar fi înnebunit în cinci minute în Iruna.

Sub imperiul furiei ieși brusc din cameră și coborî la parter. Mallory era la bucătărie și pregătea ceva de mâncare. Nu se opri și trecu în viteză pe lângă el mai departe. În fața ușii care dădea în patio avu un moment de ezitare.

Apoi ieși hotărât, oprindu-se o clipă cu încântare în fața fântânii arteziene din mijlocul piscinei albastre. Străbătu terasa în vârful picioarelor îndreptându-se spre aripa casei pe care nu i-o prezentase nimeni până atunci. De undeva, de la parter, printr-o ușă de sticlă deschisă, auzi zgomotul familiar al mașinii de scris.

Intră temător în cameră. Era un birou imens, cu rafturi pe toți pereții, pline cu cărți. Într-un colț al încăperii, cu spatele la ea, în fața unui birou, stătea Blake Hadwyn aplecat asupra mașinii de scris. Perdita se opri speriată în loc, când, fără să se întoarcă spre ea, Blake tună:

– Ce vrei, Mallory?

– Nu e Mallory, sunt eu. Voiam să stau de vorbă cu tine. Vreau să...

– N-am timp să stau de vorbă cu tine acum. Sunt ocupat, nu vezi? Ce vrei?

– Olivia n-avea nici un drept să-ți povestească despre mine, fără să mă avertizeze în prealabil. Și nu mi-a spus la ce să mă aștept din partea ta. M-a dezamăgit profund felul în care m-ai întâmpinat.

– Dar cum te așteptai să te întâmpin, domnișoară Craig? Cu covor roșu la picioare?

– Nu, spuse ea refuzând să se simtă intimidată. Dar mă așteptam la un minimum de politețe. Știu că nu sunt bine venită și încerc să-mi fac prezența cât mai puțin simțită. Dar pentru asta am nevoie de câteva informații. Vreau să-mi spui pe scurt care e rutina casei, ce pot vizita pe insulă, cine mai locuiește aici...

– Doar eu și Mallory.

– Dar cine face curățenie în casă, cine gătește, cine face aprovizionarea?

– Mallory le face pe toate. După părerea mea, mult mai bine decât orice femeie. Dacă ai ceva de obiectat, poți să treci la treabă și să-l înlocuiești. N-ar fi o idee rea. Ai avea o preocupare. Știi, prezența femeilor prin preajma mea mă deranjează. În cel mai bun caz o accept ca distracție.

Privirile lui păreau de oțel. Își încrucișase brațele la piept, dând greutate cuvintelor lui.

– Te aștepți la politețe, dar cum îmi dovedești că o meriți? întrebă el întorcându-se brusc și luând niște hârtii de pe birou. Ce înseamnă astea?

Privind hârtiile, Perdita își dădu seama că era vorba despre telegramele pe care i le trimisese ea. Prefăcându-se că nu-și amintește nimic, ridică din umeri.

– Să-ți împrospătez memoria? întrebă el zâmbind cinic. Trimis din Hamilton, pe zece: „Ajuns în Bermude. Rău de zbor. Recuperare. Sosit mâine. Perdita." Trimis din Nassau, citi el mai departe, „Regret întârzierea. Recuperare după rău de zbor, dar închis în toaletă. Salvată de un bărbat roșcat și tratată cu bomboane. Perdita." Nu mă îndoiesc că dacă n-ai fi rămas fără bani ți-ai fi continuat periplul prin Caraibe și mi-ai fi îmbogățit colecția de telegrame stupide. Presupun că ți s-a părut amuzant să-mi joci farsa asta.

– Să fiu sinceră, da, îl înfruntă ea.

– Bănuiam eu. Simțul tău al umorului e pueril, așa cum mă așteptam. Acum înțeleg de ce mama ta vitregă n-a vrut să te ia cu ea la Silver Cay. *Tu* ești aceea care n-ai nici cea mai mică noțiune de politețe. Așa că am tot dreptul să te tratez ca pe un copil răsfățat ce ești.

– Nu-i adevărat! Tu ai început! E numai vina ta! Da, te-am auzit în ziua aceea în care ai stat de vorbă cu Livvie. N-aveai nici un drept să faci presupuneri nefondate pe seama mea. Dar ai făcut-o pentru că nu voiai să fii deranjat.

– Cei care trag cu urechea aud lucruri neplăcute spuse pe seama lor. Asta să-ți fie învățătură de minte. Hai să stabilim totul de la început, ca să nu mai ai dubii. Nu voiam să vii aici, în aceeași măsură în care nici tu nu voiai. Dar eu nu-mi încalc promisiunile, așa că vei sta cu mine până ce Olivia va fi capabilă să te întrețină. De înecat n-ai cum să te îneci, decât dacă ai suficientă rezistență fizică încât să înoți vreo trei kilometri, până acolo unde apa e destul de adâncă și sunt vârtejuri. Plaja e separată de restul insulei. Am blocat toate drumurile care existau când am cumpărat locul ăsta. M-a costat o avere, e drept, dar a meritat...

– Nu există drumuri? Adică suntem complet izolați?

– Da...

– Și cum faci aprovizionarea?

– Cu barca. În nordul insulei se află un mic oraș-port și vreo două, trei magazine. Oamenii de aici, puțini la număr, trăiesc din agricultură și pescuit. Turismul n-a apucat să se dezvolte în Iruna și mă bucur. Încă mai există insule virgine în Caraibe, dar în câțiva ani, nu vor mai fi, te asigur. Și asta e o mare problemă.

– Slavă Domnului că nu toată lumea e atât de sălbatică precum ești tu, spuse ea uitând de momentele în care ar fi dat orice pentru o clipă de solitudine. Și cred că nimeni nu va dori să-ți tulbure liniștea și singurătatea, având în vedere cât de dificil ești.

– E o diferență între a fi antisocial, sălbatic, neadaptat, și a prefera singurătatea atunci când creezi. Dar tu ești încă un copil și n-ai un discernământ atât de fin încât să faci deosebirea între cele două aspecte. Oricum, n-am timp de pierdut să-ți explic cum stă treba. Deci, înoată, citește, ascultă muzică, fă ce vrei... Dacă ai vreo nelămurire întreabă-l pe Mallory. Te va ajuta.

– Nu ți-e teamă să nu stric ceva?

– Poți să-l rogi pe Mallory să te ia cu el în zilele în care face aprovizionarea, spuse Blake ignorând remarca. Dar n-ai voie să conduci barca singură, ai înțeles?

– Am înțeles, domnule Blake, dar să știi că eu nici măcar nu fac deosebirea între cele două capete ale bărcii, darmite să mă încumet s-o conduc în ape necunoscute. Înțeleg că nu trebuie să conduc o ambarcațiune de asemenea dimensiuni, care mai are și motor. De asemenea înțeleg că sunt prizonieră aici, deși n-a fost alegerea mea.

– Nu fi ridicolă. Nu ești prizonieră așa cum nici eu nu sunt.

– Nu-i adevărat. Tu ai ales să trăiești pe insula asta. Dacă ar fi după mine aș pleca la o mie de kilometri depărtare. Aș pleca oriunde, numai să nu stau aici! strigă ea vehement.

Perdita simți că o lasă puterile. Noaptea trecută dormise foarte puțin și în ziua aceea nu apucase să se odihnească. Nu mai avea chef de ceartă așa că se întoarse cu spatele și ieși pe unde intrase. Nu putea ajunge la un consens cu Blake Hadwyn. Era rău și crud, nemilos.

Doamne, cât îl ura!

O mie de kilometri erau prea puțini. Voia să plece la un milion de kilometri de aroganța și indiferența lui Blake Hadwyn.

Ajunsă în camera ei se trânti pe patul confortabil, frământând nervos pătura albastră și moale între degete. Pentru nimic în lume n-ar fi vărsat o lacrimă din cauza lui Blake Hadwyn!

Cât de ușor era să facă un jurământ și cât de greu era să-l țină!

Capitolul 5

Primele zile în insula Iruna și le petrecu în singurătate. Era ciudat să aibă un singur aliat în tot acel paradis – pe Mallory.

Perdita nu-și văzu gazda neînduplecată două zile întregi. Nu credea că doi oameni puteau trăi sub același acoperiș fără să se întâlnească. Dar Blake lucra, mânca și dormea în aripa de vest a casei, care era separată de aripa de est, acolo unde locuia ea, de acel patio.

– Îi place să fie singur, îi explică Mallory, mai ales când se apropie de sfârșitul unei cărți. E nerăbdător să-și aștearnă pe hârtie ideile noii cărți.

– Și care-s aceste idei?

– Nu știu, ridică Mallory din umeri. Dar până nu termină cartea nu-l vom vedea prea des.

– Mallory...

– Da, domnișoară.

– M-am gândit... care e numele tău? Mallory?

– Da.

– Și cum ți se spune?

– Mallory.

– Mie nu mi-ar plăcea să fiu strigată pe numele de familie.

– Atunci spuneți-mi Tom.

– Tom? Frumos nume. Și tu să-mi spui Perdita. Nu-mi mai spune domnișoară. E mai bine așa. Colegii mă strigau la școală Perdy, dar urăsc diminutivul ăsta.

– Pardita e un nume frumos. Ți se potrivește.

– Mulțumesc. Spune-mi, Tom, dacă nu sunt prea indiscretă, de unde știi să gătești atât de bine?

– Am învățat în armată. Am fost militar de carieră. M-am înrolat la șaptesprezece ani și m-am retras acum șase ani. Imediat după aceea parcă nu-mi găseam locul. Nu voiam să rămân în armată până la patruzeci de ani, dar nici nu știam ce să fac. Voiam să-mi deschid un mic restaurant, dar nu mă pricep la afaceri, povesti el scoțând din frigider un castron cu înghețată și punându-i două cupe într-un bol. Spune-mi când să mă opresc.

– Ajunge. O să mă fac dublă dacă vei continua să mă hrănești așa. Știi să prepari feluri de mâncare delicioase, dar mi-e teamă că trebuie să mă abțin. Așa, ce spuneai?

– Ei, într-o zi am primit un mesaj de la un fost coleg de armată, un colonel, care m-a întrebat dacă m-ar tenta ideea să lucrez pentru prietenul lui, domnul Blake Hadwyn. Pe atunci el stătea într-un apartament în Chelsea, iar femeia care avea grijă de casa lui tocmai se mutase în West Country. Încă de atunci plănuia să se mute în Iruna definitiv și căuta pe cineva dispus să lucreze permanent pentru el. Colonelul mi-a spus că e păcat să-mi irosesc talentul de bucătar și că ar fi bine să accept slujba. Așa că m-am întâlnit cu domnul Hadwyn, am stat de vorbă cu el, și

începând din ziua următoare m-am mutat la el. De atunci suntem nedespărțiți. Ne înțelegem bine și el este un adevărat domn. N-aș fi putut visa la ceva mai bun.

Perdita îi zâmbi, dar nu foarte convinsă. Avea îndoieli în ceea ce privea caracterul domnului Blake. Se ridică în picioare și-și puse farfuria în chiuvetă.

– Le spăl eu, spuse ea. Nu-mi place să le șterg, dar de spălat, pot să le spăl și singură.

Tom îi zâmbi prietenos și se ocupă de alte treburi.

După ce termină de spălat vasele, Perdita se duse pe plajă. Se bronza mai greu decât crezuse. Dacă stătea prea mult la soare și nu se ungea cu creme de protecție, putea să se ardă. Pielea ei albă suporta greu soarele tropical. Dar după ce mai trecu o săptămână, pielea Perditei căpătă o nuanță aurie sănătoasă. Părul i se deschise și mai mult la culoare. Suplă și frumoasă, ar fi putut fi remarcată și de către un orb. Dar Blake Hadwyn n-o remarcă. Era prea ocupat cu terminarea romanului la care lucra.

Într-o zi, plictisindu-se de atâta plajă, baie și soare, se hotărî să exploreze restul insulei. Așa cum îi spusese Blake, drumurile fuseseră blocate și ei erau practic izolați de nordul insulei. Dar Perdita nu se dădea bătută ușor. Ajungând în fața barierei construite din stânci alunecoase și ascuțite, încercă să se urce pe ele. Dar de fiecare dată aluneca înapoi și nu reușea decât să se pricopsească cu câte o nouă zgârietură.

– Fir-ar să fie! Tot ajung eu pe partea cealaltă! spuse ea cu năduf. Naiba să vă ia de stânci! Credeți că sunteți mai tari decât mine?

Un pescăruș zbura deasupra mării, aproape de țărm, țipând, ca și cum ar fi protestat auzindu-i înjurăturile.

– Sigur, țipi! Ce-ți pasă ție? Tu poți zbura. Nu ești prizonierul unui bărbat nervos, autoritar și sălbatic! E atât de satisfăcut de

sine însuși încât nu-i mai pasă de ceilalți muritori, cărora le vinde romane comerciale doar de dragul popularității. Dar ce, te înțelegi cu el? E surd și orb la tot ce vine din exterior. Cred că e cel mai reprezentativ specimen al bărbatului misogin.

– Ce descriere fermecătoare, spuse o voce masculină din spatele ei.

Perdita nu observase că Blake Hadwyn ieșise din bârlogul lui. Inima îi tresări violent și aproape scoase un țipăt de spaimă.

– Presupun că eu sunt subiectul elocinței tale.

– Și dacă ești, ce? se apără ea atacând.

– Ai dreptate, ce? Atâta elocvență... Nici nu-mi vine să cred că un căpșor atât de dulce și inocent poate avea asemenea gânduri necurate.

– Știi ceva? Nu mă așteptam să apari tocmai aici.

– Să-ți reamintesc faptul că te afli pe plaja mea privată?

– E vina ta că ai tras cu urechea, continuă ea.

– Altă justificare nu ți-ai găsit?

– N-am nevoie de justificări, spuse ea cu buzele strânse, întorcându-se cu spatele la el.

– Nu mai fi arogantă...

– Am mai auzit asta, spuse ea înfuriată întorcându-se spre el, și părerea mea e că aroganța nu e o caracteristică exclusiv adolescentină.

– Domnișoară, mi se pare că întreci măsura, spuse el amenințând-o ce degetul. Într-o zi s-ar putea să nu te mai iert și-o să-ți trag o mamă de bătaie.

– N-am nevoie să mă ierți tu! Și mai lasă-mă în pace! Du-te la cărțile tale și dă-mi pace!

– De fapt venisem după tine ca să-ți spun că te așteaptă cineva...

– Pe mine?

– Da, pe tine. Te surprinde?

– Cine?

– Nu ghicești?

– Nu... Gunther? întrebă ea cu speranță după o clipă de ezitare.

– Gunther? Cine mai e și ăsta?

– L-am cunoscut în avion. În fine, n-are importanță. Cine mă așteaptă?

– Livvie.

– Ah! strigă Perdita lovindu-se cu palma peste frunte. Uitasem...

– Nu bănuiai că va veni după tine?

– Nu... Ultima oară știam că e la New York.

Perdita era plină de resentimente. Trecuse mai bine de o săptămână de când Blake venise după ea la Nassau. Dacă n-ar fi fost el, Perdita, așteptând ajutor din partea Oliviei, ar fi spălat și acum vase prin vreun subsol de restaurant.

– Abia ieri s-a întors de la New York, spuse Blake.

– Aha... Hugo e cu ea?

– Nu. A adus-o familia Derwin.

Blake tăcu. Olivia se îndrepta spre ei, de-a lungul plajei. Perdita nu-și manifestă prea zgomotos entuziasmul la vederea ei. Blake și Olivia făcură un schimb de priviri pe deasupra capul ei.

– Cred că aștepta un tip pe nume Gunther, spuse Blake ridicând din umeri, ca și cum Perdita n-ar fi fost de față.

– Nu așteptam pe nimeni! replică ea. Oricum, sunt sigură că Gunther e pe undeva prin Europa la ora asta. Ce face Hugo?

– Se reface după o criză de ulcer, spuse Olivia. Dar cine e acest Gunther?

– Nu înțelegi că nu-l așteptam pe el? E o simplă cunoștință.

– Ei, chiar așa de simplă nu pare să fie, comentă Blake.

– E un adevărat domn. N-am întâlnit de mult un bărbat cu adevărat politicos și atent, spuse ea cu intenția de a-l viza pe Blake. Ați reușit să terminați hotelul?

– Cam în două săptămâni vom face inaugurarea... Cel puțin așa sperăm. Dumnezeu știe când vom termina în realitate. După cum se desfășoară evenimentele e posibil să-l terminăm într-un an. Ce insulă minunată ai, Blake! schimbă ea subiectul.

– E paradisul meu, spuse Blake pe un ton indiferent.

Apoi se îndreptară toți trei spre casă. Apropiindu-se de terasă, Perdita observă doi oameni stând pe șezlonguri. Prima reacție fu să treacă pe lângă ei cu indiferență. Dar Olivia o trase de mână și spuse pe un ton ciudat:

– Perdy, vino să-i cunoști pe prietenii mei minunați, Jeff și Phyllida. Cum am ajuns la ei, în Silver Cay, au insistat să mă aducă pe insulă ca să mă asigur că ai ajuns cu bine aici.

Blake chicoti ironic, dar își ascunse reacția tușind. Perdita oftă ușor și-i aruncă o privire ucigătoare, apoi se îndreptă spre noii veniți.

Jeff Derwin era înalt de vreo doi metri și avea un corp de fotomodel. Se vedea că-și petrecea majoritatea timpului într-o sală de întreținere fizică. Avea părul blond deschis și tenul bronzat frumos.

Nici Phyllida nu era mai prejos. Avea cam un metru optzeci, era blondă, cu părul lung, și era îmbrăcată provocator.

Amândoi păreau scoși din paginile unei reviste de modă, dar erau la fel de falși. Phyllida privea tot timpul pe sub gene, cu pleoapele întredeschise, și pe buze îi flutura în permanență cu

zâmbet enigmatic. Jeff, care stătea de vorbă mai mult cu Blake, se plimba de-a lungul terasei luând poziții studiate care-i puneau în valoare trupul.

În jumătate de oră Perdita începu să caște plictisită de discuțiile anoste pe care le purtau cei doi. O privi pe Olivia încercând să-i comunice starea ei, dar aceasta părea foarte interesată de subiect și chiar puțin... servilă. În schimb Blake era la fel de plictisit ca și Perdita și probabil abia aștepta să se întoarcă la cartea lui.

Perdita crezuse că Jeff și Phyllida erau căsătoriți, dar, când femeia o rugă să-i spună lui Jeff să-i aducă geanta din cabina iahtului și Perdita se duse să-l informeze pe bărbat despre dorința „soției" lui, acesta își dădu capul pe spate și râse îndelung.

– Dar ce-am spus? întrebă Perdita contrariată.

– Phyl e sora mea! spuse el prăpădindu-se de râs.

Mda. Perdita nu găsea nimic amuzant în asta. De fapt nici Blake, pentru că nu schiță nici un zâmbet. În schimb Olivia, care auzise totul, spuse enervată:

– Draga mea, de unde ți-a venit ideea asta că Phyllida e soția lui Jeff?

– Nu știu... se bâlbâi Perdita. Așa am crezut...

– Și eu am crezut la fel, interveni dintr-o dată Blake, pe un ton indiferent. Nici mie nu mi-a spus nimeni că sunteți frați.

Apoi ridică frapiera și-i spuse în șoaptă Perditei:

– Roagă-l pe Mallory să ne mai aducă niște gheață, vrei?

Perdita profită de ocazie și alergă spre bucătărie. Când se întoarse cu frapiera plină, constată că cei patru uitaseră incidentul și acum discutau despre o petrecere pe care cei doi frați voiau s-o organizeze în acel sfârșit de săptămână. Ceea ce mai remarcă Perdita cu surprindere fu privirea provocatoare pe care i-o aruncă Phyllida lui Blake.

– Trebuie să vii, îi spuse ea cu o voce languroasă lui Blake, punându-i o mână pe umăr. Te previn – nu te mai lăsăm să-ți pierzi tinerețea aici, în singurătate. Te sălbăticești, ce Dumnezeu! Nu-i așa, Jeff?

– Da, nu e normal, fu de acord fratele ei.

– Dar are foarte mult de lucru. Nu stă degeaba! îi luă apărarea cu vehemență Perdita.

Toți trei o priviră cu surprindere, amuțiți de umire. Blake fu acela care rupse tăcerea ce începea să devină penibilă.

– Perdita are dreptate, spuse el.

– Dar tu ești scriitor, spuse Phyllida întorcându-se cu spatele la Perdita. Adică scrii când vrei, nu tot timpul...

– Crezi că romanele se scriu singure?! întrebă Perdita pe un ton superior.

– Simt că-i vorba de o alianță aici, spuse Jeff zâmbind. Și tu ești o mică scriitoare în devenire?

– Nu-i vorba despre nici o alianță, spuse Blake turnând într-un pahar cocteilul dintr-un shaker. Și tu poți să scrii, dacă vrei. Cine mai bea margarita?

– Noi nu, spuse Olivia. Trebuie să plecăm. Ne așteaptă Hugo. L-am lăsat în compania Lisei, e drept. Și ce bărbat se plictisește lângă o femeie ca Lisa Bronway? Dar nu e frumos din partea noastră să-l lăsăm să ne aștepte prea mult.

– Îmi promiți că vii la petrecere? întrebă Phyllida ridicându-se în picioare. Împreună cu Perdita, desigur.

– Nu pot să promit nimic. S-ar putea să nu fiu liber weekendul viitor. Dar pot să-l rog pe Mallory s-o conducă pe Perdita. Dacă vrea ea, spuse Blake ridicând dintr-o sprânceană.

Perdita se simți plină de recunoștină. Nu credea că avea să se alieze vreodată cu Blake Hadwyn. Dar, forțată de împrejurări, iată că o făcuse și pe asta!

Abia după ce plecară cei trei, Perdita își dădu seama că nu avusese ocazia să vorbească cu Olivia între patru ochi. Dar nici Olivia nu-și manifestase în vreun fel dorința de a sta de vorbă cu fiica ei vitregă. Perdita bănuia că Oliviei îi convenea situația și nu voia să schimbe aranjamentele. O înțelegea pe mama ei vitregă, dar o supăra faptul că n-o întrebase măcar dacă se simțea bine acolo.

– Eu mă duc la Harbour Town, spuse Blake în timp ce se îndreptau spre casă. Vrei să vii și tu cu mine?

Perdita se uită la el ca la un nebun și scutură din cap, refuzând.

Blake ridică indiferent din umeri și intră în casă. Perdita rămase pe terasă, privind prostită în urma lui. Ce făcuse? Tocmai refuzase o invitație formulată politicos!

În cinci minute Blake ieși din casă cu un pachet în mână și trecu pe lângă ea fără s-o privească, coborând treptele de piatră în grabă.

Perditei nu-i venea să creadă că făcuse o asemenea greșeală tactică. Preocupată de gândurile ei, nici nu auzise bine întrebarea lui și refuzase în virtutea inerției. Se obișnuise să refuze orice tentativă de apropiere a lui Blake.

Se împăcaseră atât de bine în după-amiaza aceea și acum, ea stricase totul. Blake probabil se supărase pe ea, sau își închipuia că-și făcuse iluzii în privința ei.

Coborî în grabă scările după el, dar Blake deja pornise barca. Ce să facă? Să strige după el s-o aștepte? Măcar dacă s-ar fi uitat înspre ea!

Ce proastă fusese! Porni spre grădina din saptele casei promițându-și să se poarte mai frumos cu Blake. În fond, era la mila lui, stătea pe insula lui, e drept, fără voia ei, dar încă

nu era majoră ca să poată lua decizii de una singură. Tot Blake fusese acela care o salvase dintr-o situație limită, plătind hotelul din Nassau și luând-o cu el. Dacă ar fi fost la fel de nepăsător ca Livvie, nici nu s-ar fi gândit să se ducă după ea.

Perdita trebuia să-i arate măcar un minimum de respect. Pe lângă toate astea, Blake era mult mai mare decât ea și-și câștigase un nume în literatură. Avea dreptate când spunea că se poartă ca un copil răsfățat. Perdita se supărase când îl auzise caracterizând-o astfel fără ca măcar s-o cunoască, dar nici nu încercase să-i demonstreze contrariul. Dimpotrivă. Se *purtase* ca un copil răsfățat!

Apoi, după ce aveau să facă un armistițiu, Perdita putea să se liniștească și să înceapă să scrie. Vacanța trecea... Ba chiar, cu timpul, poate deveneau prieteni și vor purta discuții despre literatură!

Cu sufletul împăcat, având un plan de bătaie bine pus la punct, Perdita se întoarse acasă, făcu un duș și se schimbă. Apoi îl căută pe Mallory. Îl găsi în bucătărie.

– Te-a cam ars soarele, remarcă acesta.

– Îmi place aici, la bucătărie, e răcoare. Când se întoarce domnul Blake?

– Nu știu. Dar mâncarea e gata. Dacă ți-e foame...

– Nu. Îl aștept să se întoarcă.

Perdita ieși din nou afară, privind oceanul. Soarele se pregătea să apună și razele lui se reflectau roșiatice în albastrul oceanului. Privind visătoare în depărtări, Perdita nici nu-și dădu seama când se făcu noapte.

Mallory veni după ea și-i sugeră că ar fi bine să nu-l mai aștepte pe domnul Blake și să mănânce.

Oftând, intră resemnată în casă, deși nu-i era foame. Mâncă încet, abia atingându-se de salata delicioasă și de friptura suculentă. Gustă din prăjitura cu frișcă, specialitatea lui Tom, doar ca să nu-l supere.

Înainte să se ridice de la masă, auzi prin geamurile deschise, de afară, din liniștea nopții, un zgomot de motor. Mallory se ridică de la masă și porni spre ușa de la intrare. Perdita ciuli urechile. Auzi glasuri și-l recunoscu pe Blake.

Acesta apăru în parg. Părea preocupat de ceva. Nici n-o salută și se așeză la masă.

– Vreți să vă aduc un ceai? întrebă Mallory.

– Da, te rog...

Privindu-l pe Blake mâncând în tăcere, Perditei i se făcu foame. Termină cu poftă prăjitura cu frișcă de care abia se atinsese mai devreme, gândindu-se cum să abordeze problema. Dar creierul ei părea că refuză să funcționeze. Nu-și mai amintea nici o frază din toate câte își compusese mai devreme în minte, în grădină.

În cele din urmă, Blake ridică privirea din farfurie și se uită la ea cu răceală. Atunci Perdita își pierdu cumpătul, se ridică în picioare și uitând de toate planurile de împăcare, strigă:

– Să nu te obosești să-mi vorbești!

Apoi porni cu hotărâre spre camera ei. Abia acolo începu să tremure incontrolabil. Își făcuse iluzii. Nu se putea împăca cu Blake Hadwyn. Era inuman! Cum îndrăznea s-o ignore așa? Nici măcar n-o salutase. Și ea îl așteptase ca o proastă, numai ca să se împace cu el!

Nu reuși să-și mai rețină lacrimile care începură să-i curgă pe obraji. Trebuia să facă ceva, ca să uite totul. Ceva care s-o

epuizeze fizic. Se dezbrăcă și-și puse costumul de baie, apoi porni drept spre piscină. Corpurile de iluminat de pe terasă erau aprinse și luminau piscina.

Nu. Piscina era prea mică pentru supărarea ei. Coborî treptele de piatră și alergă spre plajă. Nisipul fin încă mai păstra căldura zilei toride care trecuse. Fără să se mai gândească de două ori, Perdita se aruncă în apă și spintecă valurile înspumate.

Era o înotătoare bună și nu-i era teamă de ocean. Nu se liniști decât în momentul în care ieși din conul de lumină al casei.

Noaptea era caldă, doar o briză ușoară îi răcorea brațele ude care ieșeau ritmic din apă. Se simțea minunat înotând sub cerul plin de stele și i se părea că-și recâștigase libertatea. Pentru câteva momente, Blake Hadwyn nu mai există pentru ea. Nimeni nu-i strica experiența grozavă pe care o trăia.

După câteva minute se opri și călcând apa se întoarse cu fața spre vila luminată de pe malul abrupt. Dacă Blake stingea toate luminile și ea nu se mai putea orienta? Râzând nervos, se hotărî totuși să se întoarcă.

Înainte să ajungă acolo unde apa era suficient de mică încât să poată merge, temerile ei se adeveriră.

Cu o clipă înainte înota sigură pe sine, ca apoi să intre în panică. Frica o sufocă. Lacrimile i se amestecau cu apa sărată. Simțea că nu mai are putere să ajungă la țărm. Lovea cu disperare apa gândindu-se că nimeni nu știa unde se află. Dacă nu reușea să ajungă la țărm? Se aventurase riscându-și viața. Dumnezeule! Oceanul devenise cel mai mare dușman al ei, trăgând-o spre adâncuri.

Nu, nu trebuia să intre în panică. Deschise gura și încercă să țipe după ajutor, dar un val de apă sărată o înecă. Ameți și simți cum o lasă puterile... Oceanul câștiga... Un văl de ceață densă i

se lăsă peste ochi... Nu mai putea să lupte... Apa o împresura de pretutindeni prinzând-o ca-ntr-o capcană... Oceanul o înghițea încet, ca pe o ofrandă... O clipă doar părul îi mai pluti la suprafață, ca apoi și acesta să fie acoperit de valuri... Se stingea...

Apoi ceva o trase cu violență din ghearele morții. Ca prin vis se simți legănată de valuri, apoi purtată pe sus și...

Ceva o lovi cu putere în piept. Tuși, se înecă, iar tuși, apoi respiră în voie. Nisipul cald îi mângâia pielea. Nu vedea, dar știa că se află pe plajă. De undeva din depărtare, auzi un glas spunând:

– Slavă Domnului!

Două degete o apucară de nas și cineva, lipindu-și buzele de ale ei, îi suflă aer cald în gură. Perdita se luptă, dădu din picioare, lovi cu mâinile. Apoi se simți eliberată. Lumea începu să prindă contur în jurul ei.

Era salvată. Învinsese oceanul. Cineva o scosese din valurile care o înghițeau. Blake Hadwyn! Nu știa de cât timp se afla acolo. Nu știa cum descoperise Blake că ea era să se înece. Nu mai conta motivul pentru care se dusese să înoate noaptea în ocean...

Două brațe puternice o ridicară pe sus. Perdita își lăsă obrazul pe pieptul cald, care mirosea atât de frumos. Visa?

Capitolul 6

Când Perdita deschise ochii din nou, de data asta perfect conștientă, își dădu seama că se află în propriul ei pat. O lumină de veghe stătea aprinsă pe noptieră, Tom Mallory o privea cu ochi îngrijorați și spunea:

– Draga mea, dacă bei asta, o să te simți mult mai bine.

Perdita își extrase cu greu mâna de sub pătura albastră cu care era acoperită. Tremura. Mallory o ajută să bea o gură de ceai. Era foarte gustos și-i încălzea sufletul, la fel ca grija pe care i-o arăta Tom. Dar mai era ceva...

– Ce ai pus în ceai?

– Puțin rom. Ajută.

– Dacă n-am murit înecată o să mor îmbătată.

Acum își amintea totul. Momentele de groază prin care trecuse o făcură să se cutremure. Fusese la un pas de moarte!

– Tu m-ai salvat sau Blake? întrebă ea punându-și mâinile la ochi.

– Șefu'. Eu înot lamentabil. Trebuie să recunosc. Nu mă laud cu nici o diplomă de salvamar.

Da. Așa bănuise și ea. Îi venea să dispară de acolo. Ultimul om din lume față de care voia să se simtă îndatorată era Blake Hadwyn.

Tom Mallory observă grimasa de pe fața ei și o interpretă greșit.

– Nu-i nimic, draga mea, a trecut. Nu te mai gândi la asta. Ești în siguranță acum.

– Mai mult decât meriți! interveni o voce tăioasă care venea din dreptul ușii.

Perdita ridică privirea și-l văzu pe Blake cu maxilarele încleștate, purtând un prosop înfășurat în jurul umerilor. Se apropie de ea și cu o privire amenințătoare, spuse:

– Ce naiba te-a apucat să te aventurezi noaptea în ocean, proastă mică ce ești? Mare noroc că nu te-ai înecat! Dacă nu eram eu...

– Știu! îl întrerupse ea. Mi-ai salvat viața. Voiam să...

– Imediat după masă! N-ai aflat până acum că nu e bine să înoți cu stomacul plin? Sau ți-ai imaginat că ție nu ți se va întâmpla niciodată?

– Știu. Mi-a fost rău, dar... N-am mâncat mai nimic, nu-i așa, Tom?

– Așa e, domnule Blake. N-a vrut să mănânce când i-am pregătit masa. Voia să vă aștepte să vă întoarceți și dumneavoastră. Abia am convins-o să ia câteva înghițituri.

– I-ai spus despre curent?

Tom o privi pe Perdita cu ochi care cereau iertare și spuse cu capul în pământ:

– Da...

– Atunci de ce?! izbucni Blake întorcându-se spre Perdita. De ce ți-ai asumat prostește un risc atât de mare?

– Tom mi-a spus despre curent și mi-a arătat în ce parte poate să apară. Am încercat să înot cât mai aproape de țărm, dar când

s-a stins lumina am intrat în panică și nu mi-am mai dat seama pe unde mă aflu. Apoi m-am simțit trasă de acel curent și n-am mai reușit să lupt. Îmi pare rău...

– Asemenea curente sunt foarte periculoase. Nici cei mai buni înotători nu pot ieși întotdeauna din gheara lor.

– Dar cum reușesc să scape cei care sunt prinși involuntar de un asemenea curent?

– E bine să nu opui rezistență, să inspiri adânc cât mai repede, să te lași purtat de curent spre fundul apei, ca apoi, când simți că vârtejul te aduce spre suprafață să-ți folosești toate puterile, și cu viteză să ieși... Cam asta ar fi ideea. Dar apar o serie de alte elemente neprevăzute – un val care-ți intră pe gură sau pe nas, oboseala, un cârcel... Sunt cazuri în care curentul nu te mai aduce la suprafață, ci te târăște pur și simplu pe la fundul apei spre larg. În fine, nu e bine să înfrunți oceanul. Ai înțeles?

– Nu prea...

– Mda. Se pare că-mi voi petrece următoarele săptămâni dându-ți lecții de înot împotriva curenților oceanici... Dar acum mai bine odihnește-te.

Fără să-i mai spună noapte bună, Blake ieși din încăpere lăsând-o pe Perdita în compania lui Mallory.

– Știi că te-am avertizat, draga mea, spuse Tom după câteva clipe de tăcere. N-a fost prea înțelept din partea ta, trebuie să recunoaștem...

– Dar aș fi vrut să fi fost tu acela! strigă Perdita fără să se gândească de două ori.

– În locul tău???

– Nu, zise ea pe jumătate plângând și pe jumătate râzând. Voiam să spun că mi-aș fi dorit să fi fost tu acela... care m-a salvat, și nu...

– Nu mai contează, spuse el bătând-o ușor pe umăr, acum totul e bine. O să-ți mai aduc o cană cu ceai fierbinte și apoi o să adormi ca un prunc și o să uiți totul până mâine, bine?

– Mulțumesc, Tom. Mulțumesc din suflet.

Dar Blake n-avea de gând s-o lase să uite atât de repede escapada care se putea termina tragic. A doua zi, când Perdita, încă palidă, coborî în bucătărie, Blake tocmai își termina cafeaua de dimineață. Mallory o întâmpină zâmbitor și-i puse grijuliu în față un platou mare plin cu fructe proaspete. Blake se ridică în picioare, împături ziarul pe care-l citea, și fără ca măcar să-i arunce o privire, îi spuse:

– Te aștept la mine în birou, într-o oră.

Era un ordin, nu o rugăminte. Perdita își pierdu bursc pofta de mâncare. Se întoarse în camera ei, își făcu patul, apoi luă un carnet de notițe și ieși pe terasă. Dar trecu o oră și nu reuși să scrie nici măcar un cuvânt.

Unde fugise inspirația care nu-i dădea pace până mai deunăzi? Era numai vina lui Blake Hadwyn! Cum să reușească să se concentreze dacă el o chinuia tot timpul? Perdita se simțea ca și cum ar fi stat pe o bombă cu ceas.

– Poți să lași asta o clipă, spuse Blake din spatele ei luându-i carnetul din mâini. Ești pregătită?

– Da, dar dă-mi înapoi carnetul de notițe.

– Ți-e teamă să nu-l citesc? Ce, te-a părăsit muza? întrebă el zâmbind ironic.

– Nu văd nimic de râs în asta.

– Ai dreptate. I se întâmplă oricărui scriitor din când în când.

Aruncându-i o privire ucigătoare, Perdita îi luă carnetul de notițe din mână și porni spre camera ei ca să-l pună într-un loc sigur. După ce-l ascunse bine, se gândi că n-ar fi rău să-și ia o pereche de ochelari de soare cu lentile negre. Așa ar fi putut

să-l privească direct pe Blake Hadwyn, fără să se intimideze. Se întoarse pe terasă unde Blake, care o așteptase răbdător, spuse:

– Hai să facem o mică plimbare.

Perdita ridică din umeri și-l urmă. Se plimbară de-a lungul plajei până ce ajunseră la o bifurcație. Pe drumul din stânga Perdita mai fusese, atunci când încercase să escaladeze mormanul de stânci alunecoase. Drumul din dreapta ducea spre vârful dealului, acolo de unde aveau o priveliște superbă asupra vilei și plajei.

Blake se opri și sprijinindu-și un picior pe o stâncă, îi făcu semn Perditei spre mare.

– Acolo era să te îneci tu astă-noapte. Vezi linia aceea? Acolo, la fundul apei, se află un banc de nisip. După el adâncimea oceanului scade cu cincisprezece metri, ceea ce e foarte mult. Ai costumul de baie pe tine?

– Nu, spuse Perdita surprinsă.

– Atunci du-te repede și pune-ți-l. Haide, repede!

Perdita clipi și-l privi cu ochi neîncrezători. Nu mai înțelegea nimic. Apoi, dându-și seama ce voia să-i demonstreze Blake, spuse:

– Nu. N-am de gând să mai înot azi. Sunt...

– Să nu te aud! Ascultă, strigă el punându-și mâinile pe umerii ei și scuturând-o bine, dacă nu vrei să înveți cum să scapi de curent, o s-o mai pățești și altă dată și s-ar putea să nu mai fiu aici, ca să te salvez. Crede-mă, într-o zi îmi vei mulțumi.

– E o supoziție ridicolă!

– Nu fi cap pătrat!

– Nu sunt, dar lasă-mă-n pace! O să mă descurc eu și fără ajutorul tău!

– Ca astă-noapte?

– Ce faci acum, îmi scoți ochii?

– Nu...

– Ești nedrept!

– Viața e nedreaptă uneori. Hai, du-te și schimbă-te. Sau vrei să te arunc în apă îmbrăcată, așa cum ești?

Perdita îl privi zâmbind, dar colțurile buzelor i se lăsară în jos dându-și seama că Blake nu glumea. Așa că se supuse. O luă la fugă spre casă. Ajunse în camera ei cu respirația întretăiată, se schimbă repede și se întoarse într-un suflet în locul în care o aștepta Blake.

Numai gândul de a intra din nou în apă o făcea să tremure de frică. Era ca atunci când cădeai de pe cal. Dacă nu te urcai la loc imediat, nu mai puteai să călărești niciodată. Sau ca atunci când aveai un accident de mașină. Singurul mijloc prin care putea să-și învingă frica era să intre în apă și să înoate.

– Nici nu știu cum am ajuns exact în locul acela astă-noapte, spuse Perdita. Credeam că mă îndrept spre țărm. De fapt mă îndepărtam. Cred că am înotat trei kilometri!

– Trebuie să fii înotător cu experiență ca să apreciezi distanțele corect în întuneric. Haide, vino cu mine.

Blake înaintă pe limba de taluz înalt care mărginea plaja lui privată. În stânga lor era porțiunea de ocean pe care Perdita începuse s-o cunoască destul de bine. Prin apa limpede, putea să vadă dâmbul de nisip după care începea bariera periculoasă cu vârtejuri. Pe partea dreaptă a taluzului era un golf în care Perdita nu înotase niciodată. Fundul oceanului nu părea prea adânc acolo și nu se vedea nici urmă de dâmb de nisip. În golful acela marea părea mai calmă.

– Haide, vino mai repede, o strigă el ajungând deja la capătul taluzului.

Perdita rămase țintuită locului. Blake privea cu atenție apa căutând parcă ceva. Brusc, ea își dădu seama ce voia Blake să

facă. Voia s-o arunce în mijlocul vârtejului ca s-o învețe cum să scape din el! Fără să se mai gândească la consecințe, Perdita privi în urmă. Unde să fugă? Înapoi spre casă? Nu.

– Perdita! strigă Blake. Ce faci?

Acum sau niciodată. Trebuia să facă ceva. Omul ăsta era nebun. Perdita se dădu doi pași înapoi, își luă avânt și plonjă în mare. O clipă apa o împresură umplându-i gura, nasul și urechile. Dădu cu disperare din mâini și fără să iasă imediat la suprafață începu să înoate cu forță în direcția opusă casei lui Blake. Nici măcar nu știa unde voia să ajungă. Avea un singur scop – să fugă cât mai departe de Blake.

Când ieși la suprafață ca să ia o gură de aer mai auzi din depărtare strigătele lui Blake, acoperite de foșnetul valurilor, chemând-o înapoi. Dar Perdita nu se mai uită în urmă. Trebuia să înoate. Trebuia să scape de Blake.

Abia după ce începu să obosească încetini, privi înapoi, și se liniști. Nu-l mai vedea pe Blake. De fapt nu mai vedea pe nimeni. Era singură... Un pescăruș zbura deasupra capului ei țipând. Privi spre mal. Plaja era superbă. Părea un colț din paradis. Parcă și apa era mai caldă aici. Privi în jos și rămase cu gura căscată. Sub picioarele ei, în apă, era un recif de corali roșii! O clipă uită de Blake Hadwyn.

Înotă încet spre mal, conștientă de oboseala care aproape o răpusese. Se întinse pe nisipul cald și fin uitând de sine. Curând adormi.

Un vis ciudat începu să i se contureze în somn. Se făcea că Blake Hadwyn o căuta. Din vârful dealului, privind printr-un binoclu, scruta împrejurimile. Dar nu dădea nici un semn că ar fi văzut-o. Apoi Blake și Mallory luară barca și o căutară de-a lungul malurilor insulei. Mallory se scufundă chiar și cu tuburile de oxigen, căutând-o pe fundul apei.

La un moment dat visul luă o întorsătură neașteptată. Niște oameni ciudați o înconjuraseră și discutau despre ea. Credeau că e moartă și încercau s-o îngroape.

– Nu! țipă ea încercând să alunge coșmarul.

– Poate că a luat somnifere.

– Parcă ar fi o sirenă cu picioare.

– Mamă! dă din picioare ca un măgăruș!

În cele din urmă Perdita reuși să se trezească. Cu greu își deschise pleoapele. Deasupra ei erau aplecate cinci capete grupate în cerc. Unul avea barbă neagră, unul avea față de băiețel, unul avea o mustață deasă, altul avea ochii întunecați și sprâncenele unui indian. Ce-a de-a cincea față aparținea unei fete cu părul negru, care purta la gât un colier din scoici și mărgele de coral.

– Nu-i băga în seamă, i se adresă fata. Sunt nebuni. Eu mă numesc Zita. Tu cine ești?

– Îmi dați voie? întrebă ea contrariată, ridicându-se în picioare și făcându-și loc printre cei patru. Perdita mă cheamă.

– Câtă grație, spuse ironic bărbatul cu mustață.

– Dacă noi am îngropat-o în nisip și am murdărit-o, cred că tot noi trebuie s-o spălăm, spuse bărbatul cu barbă.

– Vai, nu, lăsați-mă! se scutură ea din strânsoare. Cine sunteți voi? Și cum ați ajuns aici?

– Am venit de după dealul acela, spuse bărbosul privind-o surprins. Am vrut să vedem ce găsim aici.

– N-am știut că există o cărare, spuse Perdita căzând pe gânduri. Am căutat și eu un drum o dată... Știți că ați intrat pe proprietatea cuiva?

– Nu ne interesează, spuse mustăciosul zâmbind.

– Unde e cărarea aceea?

– Vrea să ne dea papucii, constată mustăciosul privindu-l pe bărbos.

– Nu te supăra pe Dex, interveni timid, pentru prima oară, băiatul cel blond. Haide, vino cu mine să-ți arăt.

– Știi să ajungi la Harbour Town? întrebă ea înainte să pornească după băiat.

– Sigur! Până acolo facem cam o jumătate de oră... Dar de ce?

– Nu contează, spuse Perdita surescitată. Mă aștepți? Mă întorc în cinci minute.

– Nici mai mult, nici mai puțin, spuse bărbosul trântindu-se pe nisip și răsucindu-și o țigară.

Putea să evadeze! Gândurile ei țipau de bucurie în timp ce alerga mâncând pământul. Ajunse la vilă imediat. Se strecură în patio și alergă în camera ei. Își puse la repezeală sandalele, aruncă niște haine în săculețul de plajă și-și luă banii, apoi alergă înapoi, fără să observe că nu era nimeni acasă. Îi era teamă ca cei cinci turiști ciudați cu care se întâlnise să nu plece fără s-o mai aștepte.

Faptul că Perdita învățase într-o școală cu regim foarte sever o făcuse mai rebelă în adâncul sufletului ei, în comparație cu alte fete de aceeași vârstă. Dar totuși, instinctul puternic de conservare o făcea să-și pună probleme în privința lui Dex, bărbosul. Când îl întrebase dacă poate să-i spună pe nume, acesta acceptase, spunând că numele de familie îi repugnă pentru că dă prea multe informații despre o presoană. Asta era un pic ciudat. Dacă avea de-a face cu niște infractori?

Poteca secretă care o ducea pe plaja din golf era cam anevoioasă, dar Perdita ajunse la timp în locul unde o așteptau cei cinci.

Porniră la drum urcând un deal geamăn cu cel pe care se afla vila lui Blake, dar care se situa la nord-est de acesta. La început, cărarea fu foarte anevoioasă, dar apoi, când ajunseră pe un platou, drumul ușor ondulat deveni lin. Era o plăcere să-l străbați și

oferea o priveliște minunată asupra părții de nord a insulei, pe care Perdita doar și-o imaginase până atunci.

– E minunat, șopti ea încântată. Mereu mi-a dorit să pot ajunge aici.

– Și cine te-a oprit? întrebă Dex.

– N-am știut că există.

– Și cum ajungi tu în oraș? întrebă Zita.

– Eu? N-am fost niciodată în oraș. Proprietarul vilei unde locuiesc, ajunge cu barca cu motor.

În mai puțin de jumătate de oră de mers rapid, trecând pe lângă plantații întinse, ajunseră pe drumul care ducea în oraș. Între timp, Perdita află că pe mustăcios îl chema Tymon și era mult mai tânăr decât părea. Tatăl lui voia ca el să urmeze o facultate economică pentru ca să preia afacerea familiei, iar asta nu se potrivea cu ambiția lui de a deveni actor.

Pe băiatul cu figură de indian îl chema Jem, iar pe puștiul cel blond îl chema Sherne.

Toți cinci proveneau din familii cu situație materială foarte bună, dar aleseseră să fugă de acasă pentru a trăi o aventură. Se stabiliseră de puțin timp pe insula Iruna și acum se ocupau cu diverse munci, ciudate pentru condiția lor familială. Poveștile lor erau amuzante, dar și puțin triste. Toți cinci erau niște neînțeleși și inadaptați societății înalte din care proveneau.

Orele zburară pe nesimțite stând la o cafea pe plaja de lângă port și povestindu-și viețile.

– Dar povestea ta care e? o întrebă în cele din urmă Zita. Ce cauți aici? Ești în vacanță?

– Cam așa ceva, ezită Perdita. Nici mie nu-mi prea place societatea în care se învârtește mama mea vitregă. Altfel, ne înțelegem foarte bine, doar că ea preferă diamantele iar eu, pietrele de râu, dacă mă înțelegeți.

– Săraca fată bogată? zâmbi Zita.

– Chiar așa! Dar amândouă ne dorim soți bogați. De ce credeți că mă aflu aici? glumi Perdita.

– Nu te uita la noi! râseră cei patru.

– Poate că-i place de Blake Hadwyn, spuse Zita serios. Cum arată?

– Îl vad cam rar, spuse Perdita cu indiferență. Și sincer, îmi convine. Oricum, peste opt săptămâni o să scap de el.

– Și apoi? întrebă Sherne.

– Voi fi liberă să-mi urmez planurile.

– Vino cu noi! propuse Tymon ridicâdu-se în picioare.

– Așa, pur și simplu?

– De ce nu? Hai să vedem lumea. Vei fi liberă să faci ce vrei. Bucură-te de viață cât ești tânără.

Cei trei băieți fură de acord cu propunerea, doar Zita părea cam nemulțumită

– O să ne descurcăm cu două fete, spuse Dex.

– O să mă mai gândesc, spuse Perdita căzând pe gânduri.

– Cred că prietena noastră este la fel cum am fost și noi – o prizonieră a societății în care trăiește, spuse Jem și ridicându-se în picioare scoase un strigăt de luptă și începu să țopăie imitând un dans tribal.

În timp ce Tymon bătea ritmul cu palmele pe genunchi, Jem își dădu ochii peste cap și improviză o incantație:

– „Era odată o fecioară pe nume Perdita Craig.

Voia să evadeze dar... ea nu era prea convinsă.

Și iată că-ntr-o bună zi, temnicerul uită portița coliviei deschisă,

Iar soarta până atunci potrivnică îi surâse,

Și ea-și luă zborul fără să privească înapoi.

Asta e povestea adevărată a... Perditei Craig...”

Jem izbucni în râs și nu mai reuși să continue poemul.

– Îmi pare rău, adăugă el printre sughițuri, dar Craig nu sună deloc bine.

– Haide, continuă! strigară ceilalți.

– Nu sună bine Craig! insistă Jem printre lacrimi de râs.

– Încearcă cu Rush, propuse Tymon. Rimează cu oraș, cu trufaș, cu... papanaș!

– Nu, râse Jem, oricum, am terminat poemul.

– Atunci cântă-ne altceva. Te rugăăăăm!

Jem începu să facă nazuri și se lăsă greu convins, dar până la urmă le mai cântă câteva melodii din folclorul local. Avea un repertoriu impresionant și un talent pe măsură. Sângele lui indian își spunea cuvântul.

Sherne le aduse niște băuturi răcoritoare și rămaseră pe plajă cântând și dansând până apuse soarele. Perdita începuse să se îngrijoreze, dar nu voia să le arate. În cele din urmă se ridicară toți în picioare, pregătindu-se să se întoarcă pe puntea ambarcațiunii pe care locuiau.

– Ne vedem mâine? întrebă Sherne.

– Poate, spuse Perdita detașat.

Trebuia să se grăbească. Dar abia după ce ieși din oraș începu să fugă. Noaptea se lăsa foarte repede și pe câmp nu erau felinare. Doar stelele o puteau călăuzi. Drumul care la venire durase o jumătate de oră îl străbătu acum, alergând, într-un sfert de oră.

Oare ce făcea Blake? O aștepta? O căutase? Probabil că avea s-o certe din nou, dar nu mai conta. Oricum, el fusese de vină, pentru că avea de gând s-o arunce în mijlocul vârtejului. Și ea nu era nebună să-și riște viața aiurea.

Când ajunse în fața vilei se opri. Mallory aprinsese luminile, dar casa părea părăsită. Nimeni n-o aștepta în prag și ferestrele

vilei erau scufundate în întuneric. Intră și bâjbâi prin întuneric căutând comutatorul. Când reuși să aprindă luminile, auzi zgomotul motorului unei bărci.

Mallory și Blake intrară în casă, dar ea se băgase repede sub duș. Nu-și făcu apariția până nu se machie și se îmbrăcă cu atenție pentru a-l înfrunta pe Blake la cină.

– Ce-ai pățit la brat? întrebă el încruntat fără s-o salute, făcând semn spre o zgârietură lungă și roșie.

– Ah, nimic, m-am atins de un spin.

– Sper că nu te-ai zgâriat în corali. Sunt foarte periculoși. Poți să faci o infecție de toată frumusețea.

– Nu m-am zgâriat în corali.

După ce Mallory puse masa, privindu-i îngrijorat când pe unul, când pe celălalt, Blake deschise subiectul.

– Ce-a fost teatrul de azi-dimineață?

Perdita era cât pe ce să-i toarne întâmplarea cu cei cinci fugari, dar își dădu seama la timp că ar fi făcut o greșeală și tăcu.

– Te-am întrebat ceva. Aștept o explicație, spuse calm Blake.

– Ce teatru? întrebă ea desfăcând șervetul de pânză și așezându-l cu grijă pe genunchi.

– Știi bine.

– Credeam că ai înțeles.

– Am înțeles că te-ai speriat de moarte și ai reacționat absurd.

– Tu n-ai fi făcut la fel?

– Mi-e teamă că logica ta mă depășește.

– Serios? Când ai de gând să recunoști?

– Ce să recunosc?

– Voiai să mă obligi să înot împotriva curentului!

– Poftim???

– Știam că nu vei recunoaște, spuse ea calm. Nu mă mir.

– Ce naiba tot spui acolo? Cum să te oblig să faci așa ceva?!

– Chiar așa. Ai spus că...

– Am spus că un înotător înțelept nu se luptă niciodată cu vârtejurile. Și niciodată nu înoată noaptea în ocean.

– Adică eu sunt o înotătoare imprudentă?

– Nu poți să-mi spui că ești înțeleaptă. Mai ales că ai putut să-ți imaginezi că te-aș putea obliga să înoți împotriva curentului! Ce fel de om crezi că sunt, pentru Dumnezeu!?

– Nu știu, dar mie mi s-a părut că vorbești foarte serios.

– Vorbeam serios, dar nu aveam de gând să te supun unei asemenea torturi!

În timp ce Mallory aducea un castron mare cu salată, cei doi se înfruntară în tăcere cântărindu-și vorbele unul celuilalt.

– Îmi pare foarte rău, spuse Perdita afectat, dar ce voiai să-mi închipui când te-am văzut așa de pornit?

– Nu mai contează, spuse Blake dând a lehamite din mână. Bine că n-ai pățit nimic rău.

Perdita își puse salată în farfurie și încercă să-l ignore pe Blake. Nu știa ce să mai creadă. Dacă el vorbise serios, atunci însemna că ea se făcuse de râs.

– M-am îngrijorat din cauza ta, azi. Mă întrebam pe unde puteai să ajungi. Mai ales că astă-noapte ai fost gata să dai ortul popii. Știam că ești slăbită...

– M-am descurcat, spuse ea dându-și părul pe spate. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea. Vezi-ți de treburile tale și-ți promit că nici măcar n-o să-mi simți prezența.

De data asta Blake se enervă. Tonul ei amar îl scosese din sărite. Trânti paharul cu vin pe masă și ridicându-se în picioare strigă:

– Proastă mică și inconștientă ce ești! Când ai de gând să te maturizezi? Mâine-poimâine faci optsprezece ani și n-ai nici cea mai mică idee despre viață!

Apoi deschise ușile terasei și luă o gură de aer proaspăt.

– Mi-e teamă că imaginația ta mă depășește, continuă el după câteva momente de tăcere în care își recăpătă calmul. Dar te voi lăsa în pace, dacă asta te face fericită.

– Atunci îți propun să-ți exersezi imaginația ruginită! strigă ea pe un ton tăios. O să fie mai ușor decât crezi!

Fusese atât de fericită în ziua aceea. Cunoscuse niște tineri atât de interesanți cu care se înțelesese perfect, și acum... Incredibil, dar simțea nevoia să plângă. De ce nu voia Blake s-o lase în pace?

Se ridică de pe scaun și se pregăti să plece, dar vocea lui o făcu să se oprească.

– Îmi pare rău, dar până la sfârșitul lunii trebuie să termin cartea, și din cauza asta... Unde pleci?

– Deocamdată nicăieri, spuse ea cu glas sugrumat din cauza lacrimilor pe care se abținea să le verse. Te ascult.

– Ai puțină încredere în mine și-n imaginația mea. Știu că te-ai plictisit de moarte aici. N-ai unde să te plimbi, ce să faci, cu cine să vorbești, e normal. Am încercat să-i explic asta mamei tale vitrege, dar ea n-a putut să înțeleagă cum se poate plictisi cineva pe o insulă a paradisului. Dar acum nu mai avem cum să dăm înapoi. Stai aici și îndură... Crede-mă, nu mă pricep să distrez o școlăriță, și nici măcar n-am timp...

– De ce nu ești sincer și nu spui că nu te pricepi s-o faci? Și nu sunt o școlăriță!

– Nu? pufni el amuzat.

– Nu! strigă ea simțind cum îi fuge pământul de sub picioare. Termenul de școlăriță nu mi se potrivește. După descrierea ta ar însemna să fiu un copil. Ori un copil te-ar urmări toată ziua și te-ar bate la cap să-l distrezi. Iar eu n-am făcut așa ceva nici măcar o

clipă. M-am plâns eu de ceva? Nu! Tot ce ți-am cerut a fost să mă lași în pace și nu să-mi spui toată ziua cât de proastă și naivă sunt! Și-ți mai spun că...

– Încetează! strigă el. Din doi pași fu lângă ea și punându-și mâinile pe umeri ei, îi spuse privind-o în ochi: Bine, nu ești o școlăriță. Dar nu mai țipa așa. Tom o să creadă că vreau să te omor. E stupid să te enervezi în halul ăsta.

Perdita avea obrajii înroșiți, ochii înecați în lacrimi de neputință, iar buzele îi tremurau. Privirea ei o trăda. Era pierdută și vulnerabilă, dar încerca să pară stăpână pe situație.

– Îmi pare rău că te-am supărat și recunosc, sunt cam nervos și nu reușesc să-mi aleg cuvintele potrivite. Dar trebuie să recunoști și tu, comportamentul tău m-a condus spre asta. Hai, gândește-te mai bine.

– Tu ai început, mormăi ea trăgându-și nasul și privind fix pieptul cu păr întunecat al lui Blake, care se întrezărea de sub marginea tricoului.

– Bine, acceptă el, am făcut niște remarci nedrepte la adresa ta și tu ai reacționat ca atare. Îmi pare rău. Te rog să mă ierți, dar vreau ca și tu să fii puțin mai... pacifistă. Pentru că nu putem locui sub același acoperiș într-un război continuu.

– Dar n-am vrut să par răzbunătoare. Voiam doar să-mi pun în practică proiectul și să nu-ți stau în cale.

– Încerc să te înțeleg. Continuă.

– Nu râde de mine. Crede-mă pe cuvânt că nu-ți purtam pică la început, minți ea.

– Bine, nu râd de tine.

– Atunci facem un armistițiu?

– Așa ar fi cel mai bine, spuse el cu seriozitate. Problema e că în următoarele zile voi fi nevoit să plec și să-l iau pe Tom cu mine. M-aș simți mult mai liniștit știindu-te în siguranță. Nu vreau să mai încerci vreodată să faci lucruri nesăbuite.

– Înțeleg...

– Recunoaște că ai vrut să înoți împotriva curentului în noaptea aceea...

– Nu! Voiam să mă liniștesc. Eram supărată pe tine. Știam de curent, dar fiind aprinsă lumina de pe terasă, puteam să văd unde mă aflu și știam cum să ocolesc zona periculoasă. Când ai stins lumina, m-am pierdut. Cum să te conving că nu sunt naivă și nesăbuită?

– O să mă convingi încercând să scapi de resentimentele cu care ai venit aici. Vreau să ne comportăm unul cu celălalt măcar civilizat, dacă nu prietenos.

– Sigur, asta vreau și eu! Dar te-aș ruga să nu mai vorbești cu mine pe un ton superior de șef de trib. Și eu mă voi comporta ca o persoană adultă.

– Vai, Perdita, râse el aranjându-i părul cu un gest grijuliu, nu vreau să te porți ca o persoană adultă. Vreau doar să fii tu însăți. Bem un pahar pentru asta?

– Da, spuse ea ușurată.

Ieșiră pe terasă și se așezară pe șezlonguri, cu câte un pahar cu o băutură ciudată în mână. Oceanul era liniștit și o briză blândă le răcorea fețele încinse.

– Ce e asta? întrebă Perdita ridicând paharul plin cu un lichid roșu.

– E o invenție de-a lui Mallory. A denumit-o Oh Cay.

– E prima oară când beau un cocteil cu alcool. Îmi place.

– O să mai testezi multe lucruri pentru prima oară în viață pe insula asta, micuțo. Să sperăm că toate vor fi la fel de plăcute.

Pentru prima oară de când venise pe insulă, Perdita se simțea relaxată. Blake devenise mult mai uman. Aproape că-i venea să-i povestească întâlnirea cu tinerii aceia drăguți. Dar își aminti că lui Blake nu-i plăceau fugarii și tăcu.

Pacea care se stabilise între ei era prea plăcută ca s-o strice. Poate că altă dată, avea să-i povestească și acel episod.

Capitolul 7

Perdita se trezi a doua zi de dimineață și admiră peisajul de la fereastra camerei sale întrebându-se dacă armistițiul mai era valabil. Își imaginase ea, sau Blake devenise mult mai amabil și dispus la împăcare?

Făcu un duș, se îmbrăcă și coborî în bucătărie. Acolo nu găsi pe nimeni decât urmele unui mic dejun luat în grabă. Își turnă o ceașcă de cafea și se așeză la bar.

Tocmai terminase cafeaua când apăru Mallory. Părea grăbit și agitat.

– Iartă-mă, draga mea, că am lăsat dezordinea asta în bucătărie, spuse el. Imediat îți fac o omletă cu șuncă și apoi termin de spălat vasele.

– Nu-i nimic. Lasă vasele. O să te ajut să le speli mai târziu.

– Nu e nevoie, mulțumesc. Stai acolo liniștită. Trebuie să mănânci mai întâi.

– Unde ai fost?

– Se pare că bărcuța noastră a păpat toată benzina. I-am făcut plinul. Șefu' trebuie să se întâlnească cu cineva ca să semneze un contract pentru o nouă carte.

– Cu cineva? Femeie sau bărbat?

– O blondă, spuse Blake intrând în bucătărie și ștergându-și mâinile murdare de ulei de motor cu o cârpă. O blondă înaltă, sexy, cu picioare lungi și cu o turmă de admiratori la dispoziție. Te interesează?

– Deloc! spuse Perdita simțind cum i se taie pofta de mâncare.

Mallory chicoti iar Blake își așeză coatele pe bar și o privi cu ochi amuzați.

– Poate îmi spune și mie cineva care-i poanta, zise Perdita ușor contrariată.

– Dacă te-ai vedea în oglindă ți-ai da seama...

– Nu înțeleg, spuse Perdita înroșindu-se.

– Ți-e teamă să nu-mi câștige cineva favorurile și să-ți pierzi locul în ierarhie?

– Ce, vine să locuiască aici? întrebă ea căzând în capcană.

– Nu, micuțo, râse Blake, te tachinez doar. Dumnezeu știe ce mi-ar face Hal dacă ar auzi cum l-am descris. Probabil mi-ar trage un șut în fund.

– Despre cine vorbești?

– Despre prietenul meu, Hal Holborn.

– Nu e femeie?

– Nu, micuțo. E înalt, e blond, e bine făcut, iar fetele cad ca muștele când îl văd.

– Și el cum le tratează?

– Cu indiferență. E nevoit s-o facă, altfel nu mai scapă de ele. Sper că n-o să te îndrăgostești de el, bine?

– Nici o grijă. Cât stă?

– Câteva zile, spuse el îndreptându-se spre ieșire. N-o să ne vezi prea mult cât timp va sta aici. Mă duc să mă spăl pe mâini.

– O să plecați în oraș?

– Ce oraș? întrebă Blake oprindu-se în ușă.

– Unde vreți să plecați? întrebă Perdita evitând să-i dea un răspuns.

– Căutăm ceva, spuse el vag plecând.

– Să mă anunțați și pe mine când găsiți ce căutați, spuse Perdita mai mult pentru sine.

Blake n-o mințise. Hal Holborn era un bărbat frumos, plin de sex-appeal și cu siguranță avea succes la femei. Dar nu era genul Perditei, așa că ea nu era supărată că cei doi aveau să fie mai mult plecați.

Blake sosise însoțit de Hal în acea zi pe la prânz, dar plecaseră imediat, fără să mai dejuneze, spre Harbour Town, împreună cu Mallory.

Înainte să se despartă, Hal rupse o floare și i-o oferi solemn Perditei, spunându-i:

– Frumușico, sper că nu te superi că te lăsăm singură.

– Nu, minți Perdita gândindu-se că Blake ar fi putut s-o ia și pe ea.

Simțea nevoia s-o vadă pe Livvie, să mai stea de vorbă cu ea. Blake putea să facă un mic ocol de dragul armistițiului lor. Cu barca cu motor ar fi făcut vreo jumătate de oră până la Silver Cay. Dar probabil nu-i venise ideea și de aceea nu-i propusese să vină cu ei.

Înainte să coboare treptele, Blake o întrebă dacă voia să-i aducă ceva din oraș, iar asta îi spălă toate păcatele în fața Perditei.

– Aș avea nevoie de niște hârtie, pixuri și creioane, o gumă de șters... Cam atâta.

– Vrei să te apuci de scris? întrebă Blake gânditor.

– Da.

– Atunci uite cum facem, spuse el alergând spre aripa în care locuia el.

Se întoarse ducând în brațe o geantă diplomat din fibră de carbon. O așeză pe masa de pe terasă și când o deschise...

– Surpriză! strigă el descoperind o mașină de scris portabilă.

– Vai, Blake, pentru mine?

– Exclusiv. O să vezi ce plăcut e să lucrezi aici.

– Mulțumesc.

Mallory și Hal se urcaseră în barcă, porniseră motorul și-l strigau pe Blake să vină mai repede.

– Vin imediat! strigă el. Ești sigură că te descurci?

– Da, spuse ea fericită. Mulțumesc, Blake. Drum bun și sper să găsești ce cauți!

Coborând scările Blake îi făcu un semn scurt în semn că „lasă, n-are importanță" și ajungând pe ponton sări în barcă.

Perdita îi privi până dispărură și apoi se așeză nerăbdătoare în fața mașinii de scris. Oftă fericită, dându-și capul pe spate. Era mult mai bine așa, singură, pe o insulă minunată, în fața unei mașini de scris – visul oricărui scriitor.

Deschise carnetul de notițe și privi însemnările pentru prima sa carte. Transcrise textul, la început mai lent, apoi din ce în ce mai repede. Se descurca foarte bine cu clapele literelor. Și era atât de absorbită de noua „jucărie" încât nici nu observă că nu mai era singură. Din spatele ei cineva îi îndesă sub nas un buchet de flori.

– Bună! spuse Sherne speriind-o de moarte.

– Dumnezeule! sări Perdita de pe scaun. Să nu mai faci niciodată așa ceva!

– Iartă-mă. Uite, ți-am adus flori.

– Mulțumesc, sunt foarte frumoase. Ce cauți aici?

– Am venit să te luăm la plimbare.

Zita și Tymon stăteau mai la distanță, privind-o pe Perdita dezaprobator.

– Cum poți să lucrezi într-o zi superbă ca asta? întrebă Tymon. Nu e normal.

– „Bărbatul încercă să uite de sine. Scannerul îi detectase aura iar probele erau încurajatoare..." Ce naiba mai e și prostia asta? întrebă Sherne aplecându-se peste umărul ei.

– Nu mai citi! N-am terminat-o.

– Dar despre ce e vorba?

– Secret. Nu-ți pot spune decât că acțiunea se petrece în secolul douăzeci și unu.

– E un science-fiction? întrebă Tymon.

– E o viziune proprie a civilizației tehnologice din secolul viitor, explică afectat Perdita.

– Nu crezi că Orwell și Wells ți-au luat-o înainte? întrebă Tymon.

– Poate, dar repet – e o viziune proprie, spuse ea închizând ferm geanta. Unde sunt ceilalți?

– Își fac siesta, spuse Tymon. Mamă, ce mișto e aici!

Perdita intră în bucătărie și aduse o carafă cu limonadă și patru pahare pe o tavă. Sherne o ajută să toarne în pahare. Era un băiat bun și liniștit. Din acel cvintet original, Perditei îi plăcea cel mai mult de el.

În timp ce discutau despre tot felul de nimicuri, Perdita se gândi că i-ar fi plăcut să lege o prietenie mai strânsă cu Sherne, separată de ceilalți patru, ca să afle cât mai multe despre el. I se părea că atunci când se afla în compania celorlalți, Sherne se ferea să-și exprime punctul de vedere, pentru a nu intra în conflict cu ei. Și de multe ori Perditei i se părea că el avea ceva în plus de spus, față de prietenii lui, dar prefera să tacă și să-și păstreze opiniile pentru sine.

După o oră cei trei se hotărâră să plece și-și luară la revedere de la Perdita în stilul carcateristic, fără să facă prea mult caz. Perdita îi urmări cu privirile, invidiindu-i pentru libertatea pe care o aveau. La un moment dat o văzu pe Zita îndepărtându-se de grup și țopăind printre copaci. Ceilalți o fugăriră, o prinseră și o răsturnară la pământ. Zita țipă, scăpă din mâinile lor și continuară acea joacă până ce dispărură din raza vizuală a Perditei.

Acum înțelegea de ce Zitei nu-i convenea prea mult ca în grupul lor să mai intre o fată. Ea, fiind singură între patru băieți, fusese răsfățată, protejată și ascultată. Acum, dacă Perdita li se alătura, Zita își simțea periclitată autoritatea.

Dar Perdita nu voia să le strice prietenia. Oricum, știa că nu putea să-i urmeze oriunde ar fi vrut ei să plece. De exemplu, în dimineața aceea discutaseră despre posibilitatea de a pleca în Jamaica. Dex venise cu ideea. Dar Tymon nu fusese de acord, din cauza banilor. Dacă aici se mai descurcau și mai făceau rost de bani pentru mâncare și băutură, în Jamaica aveau să moară de foame. Așa că Tymon se hotărâse să trimită o telegramă acasă și să ceară niște bani, sfătuindu-i și pe ceilalți să facă la fel. Perditei i-ar fi plăcut ca ei să mai rămână. Era mult mai plăcut să știe că există cineva pe insula aceea care o înțelege și pe ea. Dar dacă voiau să plece... ea nu putea să-i urmeze.

Blake, Hal și Mallory se întoarseră pe la cinci. De când plecaseră prietenii ei aventurieri, Perdita nu se mai gândise decât la ei și nu mai reușise să scrie nici măcar un rând.

Blake îi întinse două scrisori.

– Ce-s astea?

– Surpriză! N-o să-ți vină să crezi. Poliția din Nassau ți-a găsit asta, spuse el întinzându-i poșeta.

– Dumnezeule, nu se poate! E a mea! Asta e! strigă ea țopăind de fericire. Cum au găsit-o?

– O doamnă din Londra a trimis-o. Uite, îți explică în scrisoare că a găsit-o abia după ce a ajuns acasă. În ultima zi de vacanță în Nassau a fost la cumpărături. Nu și-a dat seama că avea într-una din sacoșe un obiect care nu-i aparținea. Și-a împachetat bagajele și a plecat. Abia la Londra a găsit-o și și-a imaginat că ți-a luat-o din greșeală, în nebunia cumpărăturilor. Ai avut un noroc fantastic.

– Ah! Acum îmi amintesc. Eram într-un magazin foarte aglomerat și de teamă să nu mi se fure poșeta am băgat-o într-o sacoșă. Credeam că e a mea. Dar pe acolo cam toate sacoșele erau la fel. Nu mi-am dat seama... Doamne, ce noroc!

– Ar fi frumos să-i scrii femeii care ți-a trimis poșeta și să-i mulțumești.

– Ai dreptate. Și cealaltă scrisoare de la cine e? întrebă ea privind plicul.

– De la Olivia.

Perdita citi rândurile laconice și scrise la repezeală. Olivia o informa că Phyl și Jeff dădeau o petrecere și o așteptau și pe ea să vină.

„Phyl și Jeff au destule camere, dar dacă n-o să aveți loc – pentru că vor veni treizeci de invitați – puteți să dormiți pe iaht sau în grădină, în hamac. Dar știu că tu n-ai fi în stare să dormi într-un hamac, iar Blake nici atât..."

Perdita surâse. Cât de puțin o cunoștea Olivia! Cât de diferite erau ele două! Perditei i-ar fi plăcut la nebunie să doarmă într-un hamac. Abia aștepta să se ducă la petrecere. Mai erau unsprezece zile până atunci. Cu ce să se îmbrace? Trebuia să...

– Am avut musafiri? întrebă Blake privind paharele de pe masă.

– Musafiri? Blake, Olivia mă întreabă dacă mergem la petrecere. Hai să mergem. O să dormim în hamacuri! Îți dai seama ce interesant? Niciodată n-am...

– Perdita! Te-am întrebat ceva.

– Ah, da, am uitat.

– Cine te-a vizitat?

Perdita începu să-i explice cât mai natural povestea întâlnirii ei cu gașca de fugari. Din nefericire Blake nu părea deloc mulțumit de explicațiile ei, iar Perdita simțea că-și pierde cumpătul.

– Până la urmă ce te deranjează? întrebă ea ieșindu-și din fire. Ce rău am mai făcut de data asta?

– Am cumpărat locul ăsta ca să fiu departe de lume, să nu mă deranjeze nimeni. Credeam că ai înțeles. Nu vreau să-mi pierd vremea păzindu-mi teritoriul de aventurieri care n-au altceva mai bun de făcut decât să-mi tulbure liniștea. Chiar nu reușești să te simți bine decât atunci când intri în tot felul de încurcături? Cine sunt infractorii ăștia, apropo? Ce știi despre ei?

– Ești nedrept! Nu sunt infractori. Sunt niște tipi de treabă, care știu să se distreze și să-și trăiască viața, care nu mai suportă fițele societății „înalte" în care s-au născut.

– Sunt genul de oameni de care se ferește orice insulă mai mult sau mai puțin turistică, îți spun eu, că sunt mai bătrân și știu. Nici Olivia și nici tatăl tău nu cred că ar fi aprobat acest gen de prieteni în preajma ta.

– N-ai de unde să știi. Nici măcar nu-i cunoști.

– Nici nu-mi doresc, spuse el băgându-și mâinile în buzunare. Dar cred că am auzit de ei. Mi-a povestit căpitanul Carlton, comandantul portului Harbour Town, că are probleme cu niște puști care s-au stabilit de curând pe insulă și care n-au de gând să plătească niște facturi cam piperate.

– O să le plătească, le luă ea apărarea proaspeților ei prieteni, mai mult din spirit de gașcă. Au rămas fără bani, dar Tymon a trimis o telegramă acasă și va primi destui bani cu care-și vor plăti datoriile.

– De ce nu vor să muncească, să-și plătească datoriile cinstit și responsabil?

– Dar muncesc! țipă Perdita încercând să fie cât mai convingătoare. Au făcut cele mai ciudate munci, având în vedere condiția lor socială. Dar ți-am spus, ei nu țin cont de asta. Vor să se simtă bine și nu se consideră înjosiți atunci când muncesc ca hamali sau măturători, sau când ajută agricultorii...

– Normal că le vine ușor să se joace de-a hamalii și măturătorii când știu că nu trebuie să-și facă griji pentru ziua de mâine, căci au părinții bani să-i ajute în viitor.

– Nu-i așa! Vor libertate! Vor să învețe ce e viața, să se bucure de ea cât sunt tineri. La bătrânețe degeaba visezi la aventuri. De ce să muncești o viață, ca să ai bani la bătrânețe? Ce să mai faci atunci cu banii? Focul tinereții se stinge.

– Nici nu știi ce vorbești! Repeți niște fraze pe care pun pariu că le-ai auzit din gurile lor. Dacă nu învață acum, cât sunt tineri, când o vor face, la bătrânețe? Ce se va alege de ei dacă părinții lor vor ajunge la sapă de lemn, Doamne ferește? Acum trebuie să lupte să-și asigure viitorul. Sau se gândesc că ei nu vor îmbătrâni niciodată? Bine, vor libertate și tu îi invidiezi că o au, e evident. Dar ce înseamnă libertatea? Să fugi de învățătură? Să fugi de responsabilități? Nimic nu e mai jalnic decât un hippiot de vârstă mijlocie, fără căpătâi, care încearcă să se pretindă adolescent. Un astfel de om nu-și va găsi niciodată locul în societate. Iată prețul libertății. Și asta mai e libertate? De la o vârstă devii prizonierul propriei lipse de maturitate.

– Dacă toți am gândi ca tine, societatea noastră ar stagna. Oameni ca hippioții au schimbat modul de gândire al popoarelor, au revoluționat societățile, au deschis porți spre un alt mod de viață.

– Nu te contrazic, dar mi-e teamă că noii tăi prieteni nu au asemenea vocație.

– Crezi că ești mai bun decât ei, ca să-i critici? Tu cu ce ai contribuit la îmbunătățirea societății în care trăim? Te-ai ascuns în paradisul ăsta steril și ai refuzat să mai iei contact cu lumea!

O clipă Perdita se temu că mersese prea departe. Blake o privi atât de fioros încât îi fu teamă să n-o lovească.

– Gata, spuse el cât de calm putu, respirând greu. Din partea mea poți să-ți alegi orice prieteni consideri tu de cuviință.

– Adică pot să mă întâlnesc cu ei fără să-ți cer voie?

– Da. Dar nu uita că mai sunt șapte sau opt săptămâni până când împlinești optsprezece ani. Abia atunci îți voi da voie să te bagi în orice orgie a libertății îți poftește inima. Așa că nu întinde coarda prea tare.

– Altfel? îl înfruntă ea. Ce faci? Mă bați?

– Nu, deși tare mă mănâncă palmele. O să stau de vorbă cu căpitanul Carlton.

– De ce?

– Pentru că mi-e prieten bun și abia așteaptă să scape de pierde-vară ăștia ai tăi!

Blake se întoarse cu spatele la ea și se îndreptă spre Hal care tocmai ieșise din casă și-i privea curios. Perdita abia remarcă faptul că acesta o salutase. Cu Blake nu era de glumit. Nu mințea și nu se juca. Dacă vorbea cu căpitanul Carlton, prietenii ei aveau s-o pățească.

Se încruntă gânditoare. Blake era un nesuferit. Cum fusese atât de proastă încât să creadă că armistițiul avea să dureze?

Capitolul 8

În zilele ce urmară Perdita alese o formă de protest convenabilă – tăcerea demonstrativă. Astfel, dimineața se întâlnea cu Blake la micul dejun, îl saluta scurt din cap, mânca în grabă, după care își lua rucsacul cu câteva obiecte necesare, bani, și pleca să se întâlnească cu prietenii ei. Se întorcea înainte de apusul soarelui, cina, și se retrăgea în camera ei. Blake nu-i comenta atitudinea, iar Perditei nici nu-i păsa ce gândea el.

Gașca o acceptase fără condiții. Dacă Perdita voia să li se alăture, era binevenită, dacă se răzgândea și pleca, își luau la revedere fără să facă prea mult caz de asta. Astfel vedeau ei independența.

Într-o zi, Perdita primi de la Olivia niște bani, și adunați cu cei pe care-i mai avea în poșeta recuperată, putea să se considere independentă financiar. Mânca împreună cu gașca în oraș, uneori făcea cinste, ba chiar îi făcea mici surprize Zitei pentru a-i câștiga prietenia.

Dar dintre toți, Perditei îi plăcea cel mai mult de Sherne. El niciodată nu făcuse vreo remarcă răutăcioasă la adresa cuiva, era liniștit și părea cu capul pe umeri.

Își petreceau timpul lenevind pe ambarcațiunea lui Tymon, bând cantități industriale de Coca-Cola și colindând fără scop prin insulă. Aveau chiar și propria lor plajă cu palmieri și stânci de pe care făceau concursuri de plonjări și unde nimeni nu-i deranja.

Se simțeau bine, dar într-o după-amiază, stând pe puntea *Spindrift*-ului și ascultând baladele lui Jem, Perdita începu să se plictisească. Ce făcea oare Blake? Scria? Sau se distra pe undeva împreună cu Hal? Niciodată n-o invitase să meargă împreună cu ei în călătoriile lor și se simțea puțin exclusă. Oricum, pentru nimic în lume nu l-ar fi întrebat pe Blake dacă poate să-i însoțească și ea atunci când plecau cu barca cu motor.

Un țipăt venit din cabina în care intraseră mai devreme Zita cu Tymon o făcu pe Perdita să zâmbească. Ce făceau ei acolo? Dragoste? Toți știau că Zita și Tymon erau împreună. Dar educația rigidă pe care o primise Perdita și sfaturile înțeleptei Sara o făceau să dezaprobe acest gen de relație. O femeie nu era bine să-și ofere trupul oricărui bărbat. Decât celui pe care-l iubea cu adevărat. Și asta după căsătorie.

Sherne o trezi din visare făcându-i semn. Perdita privi în larg și observă un iaht superb, cum rar se vedea în portul Harbour Town. Pe punte se vedeau doi oameni, dar Perdita nu le putea distinge figurile. Se gândi că probabil erau frații Derwin, dar parcă iahtul lor era mai mic decât acesta.

– Maaamă! exclamă Sherne impresionat. Cine or fi milionarii ăștia?

– Sunt în trecere, remarcă Dex. Mi-e teamă că nu ancorează aici.

– Păcat, spuse Jem oprindu-se din cântat, aș fi vrut să văd frumusețea asta mai îndeaproape.

Dex profită de neatenția Perditei și-i trase de marginea elastică a sutienului – obicei enervant pe care ea nu-l agrea.

– Pun pariu că nu te-ai da în lături de la o combinație cu proprietarul, spuse el ferindu-se de palma Perditei care ripostă instantaneu.

– Depinde de proprietar, spuse Perdita strâmbându-se la el și frecându-și locul înroșit de ciupitură.

Se cam săturase de glumele lui Dex și lipsa de activitate creatoare a găștii. Nu făceau nimic constructiv.

– Mâine plecăm de aici, spuse Tymon ieșind din cabină și trăgându-și pantalonii. Vii cu noi?

– Unde? întrebă Perdita.

– O să vezi... spuse Dex misterios.

– Nu-mi plac întâlnirile cu bărbați necunoscuți și călătoriile cu destinație necunoscută.

– Hmmm, rânji Dex, domnișoară dragă, nu cred că ai avut vreodată o întâlnire cu un bărbat cunoscut sau necunoscut.

– Nu știu dacă asta e treaba ta, spuse ea cu indiferență.

– Plecăm spre Nassau, zise Dex privind în soare culoarea rubinie a vinului din pahaul său.

– Ce sărbătoriți?

– Primirea banilor!

– Primirea banilor mei, explică Tymon. Mergem la cazinou. O să trăim intens o noapte. Vom învârti roata norocului! Vom întoarce cărțile! Vom arunca zarurile! Ei, ce părere ai, ne însoțești în marea aventură?

– Nu-mi plac jocurile de noroc.

– Ești ciudată, zise Dex strâmbându-se.

– Trebuie să plec, spuse ea ridicându-se în picioare.

– Te conduc eu, se oferi Sherne.

Perdita acceptă bucuroasă compania lui. Dex începuse să-și manifeste un interes nepotrivit față de ea. La fel și Tymon. Iari Tymon era prietenul Zitei. Iar pe Dex nu-l plăcea deloc. Perdita nu voia decât să păstreze o relație de prietenie cu ei. Cu Sherne era altceva. El era apropiat de vârsta ei, era mai timid și nu s-ar fi pretat la lucruri neserioase.

– Nu te supăra pe mine, spuse Sherne luând-o de mână, eu nu sunt ca ei.

– Dar de ce să mă supăr pe tine?

– Mi-am dat seama că te-ai supărat pe Dex și pe Tymon... Au cam exagerat.

– Nu vreau să mă implic. Vreau să fiu liberă, mă înțelegi?

– Da, te înțeleg. Ești încă inocentă. Dar nu le-o lua în nume de rău.

– Nu... Știi, mă gândeam că ai fost cam tăcut astăzi. S-a întâmplat ceva?

– Nu chiar.

– Ce te supără?

Sherne tăcu, înaintând cu privirile în pământ.

– Poți să-mi spui? Poate te pot ajuta...

– Nu mă poate ajuta nimeni.

– De unde știi? Cere ajutorul și poate ți se va oferi.

– N-am curajul să cer nimănui ajutorul. Ah, las-o baltă! Sunt un idiot. Hai să uităm discuția asta.

– Te-ai certat cu ei?

– De unde știi? Of, te rog, nu mai spune nimănui despre discuția noastră.

– Ți-e teamă de ei?

Sherne tăcu semnificativ.

– Nu trebuie să te temi de ei.

– Ei, ce știi tu...

– Dacă nu-mi spui despre ce e vorba...

– Bine, poate mi-e teamă, recunoscu el.

– De ce?

– Să nu fiu luat în râs. Nu sunt sigur pe mine. Nu știu ce să fac...

– Nu înțeleg. Ce vrei să faci? Știi, toți avem probleme. Dar se rezolvă.

– Ale mele n-au rezolvare.

– Sherne, nimeni nu te obligă să stai cu ei dacă nu-ți convine ceva.

– Și ce să fac? Nu mă pot întoarce acasă.

– Acasă la părinții tăi?

– Da.

– De ce?

– De ce? râse el amar. Pentru că nu mă mai vor înapoi.

– Așa ți-au spus???

– Tata mi-a spus că nu-l mai interesează ce fac. El se aștepta să fiu ca fratele meu, James. James e deștept. Trece toate examenele fără să se străduiască. Eu le nu le iau oricât m-aș strădui. El e maleabil, niciodată nu discută hotărârile tatălui meu. Și ei nu înțeleg că eu sunt altfel.

– Cu ce se ocupă tatăl tău?

– E avocat. La fel ca bunicul și unchiul meu. Eu nu sunt în stare să continuu tradiția familiei.

– Dar ce ți-ar plăcea să faci?

– Să fiu peisagist.

– Peisagist?

– Da. Să fac grădini, parcuri, chestii de genul ăsta.

– Interesant. Nu mi-aș fi închipuit.

– Știu ce crezi. Că e o meserie de femei. Dar nu e așa. Depinde de om, de imaginație. Casa noastră e înconjurată de o curte foarte mare, de care numai eu am avut grijă. Întotdeauna mi-a plăcut grădinăritul, am știut ce, unde, când și cum să plantez. La doisprezece ani i-am făcut mamei cadou de ziua ei o grădină victoriană. Nu m-a costat mult, dar mi-am pus tot sufletul și imaginația la realizarea ei. Și mamei i-a plăcut la nebunie. Numai acolo stă și lucrează, citește, se relaxează, își primește prietenele...

Pentru Perdita o grădină nu era altceva decât o plantație de flori, copaci și iarbă. Pentru Sherne, o grădină era formată din culori, forme, istorie, atmosferă... Grădinile puteau fi victoriene, elisabetane, georgiene, formale, clasice, baroce, moderne, japoneze, italienești, englezești... Iar tatăl lui Sherne ridiculiza talentul fiului său.

– Mi-am dat seama că nu-l pot convinge niciodată pe tatăl meu că această artă mă împlinește, continuă Sherne. Am suferit mult, am fost marginalizat, dat la o parte, batjocorit, n-ai de unde să știi cum m-am simțit. Apoi l-am cunoscut pe Tymon. Și el împreună cu gașca lui mi s-a părut răspunsul la problemele mele. Pe atunci plănuiau să ajungă în Mediterana. Așa că mi-am adunat economiile, i-am spus tatălui meu ce am de gând să fac – bineînțeles că n-a fost de acord – și am plecat.

– Pur și simplu?

– Pur și simplu.

– Și apoi?

– Apoi nimic. La început a fost distractiv. Era o senzație formidabilă să știi că ești liber să faci ce vrei. Dar după câteva săptămâni m-am întrebat cum se va sfârși toată aventura. Nu cred că sunt o persoană instabilă. Deseori mi se face dor de casă, dar cui să-i spun asta? Oricum, nu pot face nimic. Nu mai am nici un ban. Câștigurile ocazionale le cheltuiesc pe distracții și mâncare. Și ne mai trebuie bani ca să întreținem ambarcațiunea. Dex și Tymon au bani. Zita e femeia lui Tymon, așa că nici ea nu-și pune problema banilor. Eu și Jem suntem săraci și depindem de ei.

Ajungând la câțiva metri de vila lui Blake se opriră. Perdita tăcu, gândindu-se cum să-l ajute pe Sherne. Era un băiat de treabă și merita o soartă mai bună.

– Dar poți să renunți la ei. Sunt sigură că dacă vrei cu adevărat, poți să-ți găsești o slujbă de peisagist, grădinar, în fine, spune-i cum vrei. E drept, la început s-ar putea să te lovești de tot felul de probleme, dar cu perseverență poți ajunge departe.

– Nu mă sperie munca, dar... asta înseamnă să mă rup de ei.

– N-ai altă soluție. Du-te în Europa, pleacă, nu mai sta pe gânduri, nu te mai complace în situația asta și nu-ți mai plânge de milă.

– Ai dreptate, spuse el cu privirile în pământ.

– Pleci cu ei mâine, nu-i așa?

– Da...

– Bine, dar gândește-te la ce am vorbit.

– O să mă gândesc, dar promite-mi că nu sufli o vorbă din ce am discutat...

– Îți promit.

Când ajunse acasă, Perdita încă se mai gândea la problema lui Sherne.

– Te-ai distrat bine? întrebă Blake întâmpinând-o în prag.

– Super! zise ea cu entuziasm exagerat. Am fost invitată într-o excursie la Nassau.

– Serios?

– Pe cuvânt. Mâine. O să fie interesant.

– Sper că n-ai de gând să pleci! spuse el blocându-i intrarea.

– Nu știu. Mă mai gândesc. Îmi dai voie?

– Nu, micuța mea, spuse el calm. Mai întâi stăm de vorbă. Îmi datorezi niște explicații.

– În primul rând nu sunt micuța ta, în al doilea rând poate că n-am chef să stau acum de vorbă cu tine, și-n al treilea rând nu-ți datorez nimic!

– Să nu uităm că mai sunt cinci săptămâni până când vei împlini optsprezece ani.

– M-ai înnebunit cu asta! Fac ce vreau. Parcă așa am convenit, de comun acord.

– Faptul că ți-am dat libertatea să te fâțâi de colo-colo pe insulă nu înseamnă că trebuie să ți-o iei în cap.

– Oricum, n-am de gând să plec nicăieri, oftă ea. Nu-mi arunc banii aiurea pe o noapte la cazinou. Nu sunt genul ăsta. Dar se pare că n-ai încredere în mine și mă crezi în stare de orice.

– Sunt plăcut surprins să constat că ai discernământ. Ah, vezi că te-a căutat cineva în după-amiaza asta.

– Serios? Cine?

– Un domn pe nume Hammond. Herr Hammond.

– Nu pot să cred! făcu ea ochii mari.

– De ce? Credeai că te-a uitat?

– Vorbești de Gunther, nu-i așa? Nu te cred.

– Treaba ta. Dar ți-a lăsat un bilet.

– Unde?

Blake îi făcu loc să treacă și Perdita țâșni pe lângă el spre camera de zi.

– Pe măsuța de cafea! strigă el.

Perdita era cât pe ce să se ciocnească de Mallory care ieșea din bucătărie cu o tavă plină cu pahare curate.

Da! Pe măsuța de cafea o aștepta un bilet de la Gunther!

Desfăcu tremurând de nerăbdare biletul și citi dintr-o suflare:

Îmi pare rău că nu te-am găsit acasă. Am fost într-o excursie de pescuit și trecând prin zonă m-am gândit să-ți fac o vizită, așa cum ți-am promis. Săptămâna asta mă întorc în Europa. Timpul a zburat și vacanța asta s-a terminat mai repede ca niciodată. Sper ca la întoarcere să am un partener de drum la fel de plăcut cum ai fost tu, meine kleine Englischer Liebling. *Sper să ne mai întâlnim.* Auf Wiedersehen. *Gunther.*

Perdita se trânti pe canapea dezamăgită. Îi părea rău că pierduse întâlnirea cu Gunther. Își aminti iahtul de lux pe care-l admirase împreună cu gașca și-și dădu seama că era al lui. Dacă ar fi știut! Și străbătuse atâta drum pentru ea!

– S-a sfârșit o prietenie minunată? o tachină Blake.

– Ai citit biletul! țipă ea înfuriată.

– Nu, micuța mea, fii liniștită. Nu obișnuiesc să citesc scrisorile de dragoste ale altora. Am citit doar expresia feței tale. E foarte grăitoare.

– Dar nu-i o scrisoare de dragoste! protestă ea. Și n-a lăsat nici o adresă la care să-i răspund... Știai unde sunt! De ce nu i-ai spus unde să mă caute?

– Haide, nu fi rea. De unde să știu pe unde-ți pierzi vremea?

– Eram pe ambarcațiunea lui Tymon. Și i-am văzut iahtul lui Gunther, dar nu mi-am dat seama... Of!

– Hai, liniștește-te, o să-ți treacă. De unde aveai să știi că va veni să te vadă? Doar nu era să stai acasă și să aștepți un posibil musafir?

Blake avea dreptate. Dar ar fi putut să-i spună lui Gunther unde s-o găsească. N-o făcuse special!

– Cunoști limba germană?

– Puțin.

– *Meine* înseamnă a mea?

– Da.

– Și *kleine* ?

– Micuț, micuță...

– Hmmm, zâmbi Perdita cu satisfacție. Micuța mea engle-zoaică... Ce înseamnă *Liebling* ?

– Dragă, iubită... Dar n-aș lua prea în serios vorbele lui...

– Mda, fu ea de acord ridicând din umeri. Nu au nici un sens. Oricum nu-l voi mai vedea niciodată.

Capitolul 9

Spre surprinderea ei, dezamăgirea legată de ratarea întâlnirii cu Gunther nu dură foarte mult. Episodul din Bermude fusese plăcut dar scurt, și instinctul îi spunea că n-avea să-i schimbe în vreun fel viitorul. În schimb problema lui Sherne continua s-o macine. Perditei nu-i plăcea să vadă pe cineva nefericit.

În săptămâna aceea nu se mai întâlni cu gașca și, când într-o zi se duse până în Harbour Town ca să cumpere o rolă de film pentru aparatul ei de fotografiat, observă că ambarcațiunea lui Tymon nu sosise în port. Deci nici ei nu se întorseseră.

Înapoindu-se acasă îl găsi doar pe Mallory. Blake lipsea, așa că își luă carnetul de notițe, un pix, și porni pe plajă în căutarea unui loc umbrit, unde să poată scrie în liniște.

Voia să-i scrie Sarei ca să-i ceară sfatul în legătură cu problema lui Sherne. Dacă-i trimitea scrisoarea *par avion* avea să primească răspunsul în zece zile. Tocmai bine, pentru că gașca se hotărâse să plece din Harbour Town în maximum două săptămâni.

Dar deschizând carnețelul găsi impresiile pe care le notase în Nassau și-și aminti de aventurile prin care trecuse în vacanța aceea. Ar fi vrut să-i descrie Sarei toate întâmplările, cu lux de amănunte, dar nu reușea să-și contureze o idee clară. Mintea ei zbura de la Sherne la Blake, la Livvie și Hugo și apoi din nou la Sherne.

Mai bine s-ar fi gândit la viitorul ei. Într-o lună avea să devină majoră, liberă să facă ce voia. Apoi trebuia să se înscrie la universitate...

Își aminti de tatăl ei, care dintotdeauna avusese ambiții mari cu ea, și se întristă. Cât de mult i se părea că să mai are până la începerea universității atunci când discutase cu tatăl ei subiectul acesta! Și cât de repede zburase timpul de atunci! Avea doisprezece ani și tatăl ei îi spunea că cel mai de preț bun pe care i-l putea lăsa un părinte copilului său era educația. Și avusese dreptate. Ce păcat că tatăl ei nu trăise să-și vadă copilul crescând.

Chiar își dorea să devină profesoară de limba engleză? Îi plăcea poezia, literatura, dar chiar voia să se plafoneze într-o muncă academică? Doamne, de ce nu reușea să se hotărască odată? Sara știa de ani de zile ce voia să devină, Jane voia să fie om de știință, Meg se hotărâse să urmeze filozofia, iar Charlotte se îndreptase spre design. Toate prietenele ei își aleseseră calea pe care aveau s-o urmeze. Surâse amintindu-și că la vârsta de șase ani se hotărâse să devină ajutor de Moș Crăciun.

Livvie obișnuia să spună că o femeie frumoasă n-avea nevoie de o carieră. De ce să lupte pentru bani dacă oricum avea să-și găsească un soț bogat care să-i facă toate poftele? Pentru Livvie, căsnicia era cariera adevărată a unei femei. Dar majoritatea pri-

etenelor ei aveau și un soț și o carieră. Bine, asta depindea foarte mult de soț. Perdita își imagină cum ar fi fost să aibă un soț și un șef ca Blake Hadwyn și se cutremură. Omul acela era un tiran în persoană.

Perdita stătea acolo de o jumătate de oră, gândindu-se la problemele sale, și nici nu-și dădu seama că la un moment dat în fața ei se opriseră trei dintre cei cinci prieteni ai ei.

– N-am mai văzut o femeie atât de indiferentă la apropierea unor bărbați așa de frumoși, spuse Tymon scuturând cu îngrijorare din cap.

– Tipa asta e imună, spuse Jem trântindu-se în nisip lângă ea.

– Ah, v-ați întors, spuse Perdita.

– Da, spuse Sherne. Nu te interesează ce am făcut?

– Spune, ce ați făcut?

– Ne-am distrat super! Ar fi trebuit să vii și tu. Zita a câștigat două sute cincizeci de dolari.

– De fapt doar ea a câștigat, spuse Tymon. A câștigat ce am pierdut noi.

– Dar cred că ați păstrat bani pentru plecare, spuse Perdita ridicându-se în genunchi.

– Da. Mâine plecăm.

– Mâine? Așa de repede?

– O să ne fie dor de tine, spuse Sherne zâmbitor.

– Dar tocmai i-am scris unei prietene despre tine... începu ea și se opri la timp, înainte ca Jem și Tymon să-i pună întrebări.

– Bucură-te pentru noi, spuse Sherne. Vino cu noi în oraș ca să sărbătorim împreună plecarea.

– Ducem lipsă de fete, trebuie să ne ajuți. Ai costumul de baie pe tine?

– Nu, dar...

– Poți să faci baie cu ăștia? întrebă Tymon trăgând-o de pantalonii scurți de pe ea.

– I-ați mâinile! țipă Perdita plesnindu-l peste brațe.

Inevitabil, joaca începu. Tymon o trase din nou de pantaloni și fugi înspre malul oceanului. Perdita alergă după el, dar Sherne o prinse pe la spate și o ridică în aer. Jem privea de la distanță, stând întins la umbră, și dădea indicații.

Perdita țipă, râse și până la urmă reuși să scape, apoi fugi după Tymon. Acesta se feri și începu s-o stropească cu apă udând-o din cap până-n picoare. Sherne o prinse din nou și strigă triumfător:

– Răzbunare!

– Pentru ce?

– Că ai fugit. Cere-ți iertare.

– Nu!

– Ba da!

– Ah! țipă ea când amândoi alunecară și căzură unul peste celălalt în apa de la mal.

– Au! I-ați cotul din ochiul meu! țipă Sherne.

– Dă-te jos de pe mine! Mă sufoci! râse ea zbătându-se.

Dar Sherne devenise serios. Se așezase deasupra ei și prinsese încheieturile mâinilor deasupra capului, țintuind-o pe nisipul ud.

– Pace, ai câștigat! râse ea respirând greu.

Sherne o privi ciudat și aplecându-se asupra ei o sărută.

– Hei, ce faci? încercă ea să se apere, uimită de reacția lui neașteptată. Lasă-mă!

Dar Sherne o strângea din ce în ce mai tare de încheieturi și încerca s-o sărute pe gură.

– Sherne, te rog... șopti ea. Lasă-mă...

Dar el parcă nici n-o auzea. Gura lui flămândă îi devora gura lăsând-o fără respirație.

– Lasă-mă! strigă ea printre lacrimi. Mă doare...

Sherne n-o ascultă. Dar o umbră se lăsă din senin peste ei.

– Ai auzit ce ți-a spus!

Tonul înghețat îi imobiliză. Sherne se sperie și parcă trezindu-se dintr-un vis, se uită la ea cu ochi derutați. Peste capul lui, Perdita îl văzu pe Blake Hadwyn. Niciodată nu-și închipuise că va fi fericită să-l vadă.

Sherne se ridică în picioare și, evitând să se uite la ea, îi oferi mâna ajutând-o să se ridice. Perdita abia observă gestul lui, pentru că fu împietrită de privirea dezgustată a lui Blake.

– Prietenul tău nu e prea manierat, observă el ironic. Cred că ar trebui să-și ceară iertare, în caz că n-a fost invitat să te trateze așa.

– Ți se pare că l-am lăsat de bunăvoie să...?

– Iartă-mă, mormăi Sherne. N-am vrut să...

– Ce e, Sherne, ai probleme? întrebă Tymon apropiindu-se de ei.

Perdita îngheță. Atmosfera devenise tensionată. Subconștientul îi dictă să se apropie de Blake.

– Cine e ăsta? întrebă Tymon.

– E temnicerul, fraților, spuse Jem apropiindu-se de grup.

– Vă aflați pe proprietatea mea și vă cer să plecați, spuse Blake calm.

– Serios? Și dacă nu vrem? întrebă cu aroganță Tymon.

– Nu prea mă interesează ce vreți voi. Perdita, du-te acasă.

– Nu, spuse ea încercând să calmeze spiritele. Ei sunt prietenii mei și au venit să-și ia rămas bun. Tymon, Blake are dreptate, sunteți pe o proprietate privată...

– Trebuia să-mi dau seama, spuse Tymon dând a lehamite din mână. Puștoaica e slăbuță. Tataie, poate că ai trăit în peșteră, dar află că pământul nu aparține nimănui. E un bun colectiv. Dacă am scăpa de lipitori ca tine, lumea ar fi mai bună.

– Lumea ar fi mai bună dacă am scăpa de lichele ca voi, contraatacă Blake. Sunteți niște paraziți ai societății. Nu faceți nimic constructiv.

– Te referi la tine?

– Pentru Dumnezeu! țipă Perdita așezându-se între ei. Nu vă mai certați. Amândoi aveți dreptate. Blake lucrează pentru plaja asta și pentru casă, așa cum și tu, Tymon, muncești pentru barca ta. Să nu cumva să vă luați la bătaie. Mă auziți?

– Nu mă bat cu băieții, spuse Blake scurt.

– Nimeni n-o să se bată, spuse Perdita. Cearta s-a iscat între mine și Sherne. Și s-a terminat. Ne-am împăcat. Nu-i așa, Sherne? îi ceru ea ajutorul, cu lacrimi în ochi. Mă bucur că v-am cunoscut, băieți. M-am simțit minunat cu voi. Tymon, dacă nu te mai văd, îți urez mult noroc. Transmite-le și Zitei și lui Dex salutările mele. Jem, mulțumesc pentru poemul pe care mi l-ai dedicat. Sherne, rămânem prieteni?

Perdita îi întoarse pe fiecare cu spatele și-i împinse ușor, bătându-i camaraderește pe spate. Apoi, fără să se mai uite la Blake, se îndreptă spre casă culegându-și din drum carnetul de notițe și pixul aruncate în nisip.

Nu se mai opri decât în camera ei. Acolo se trânti pe pat și încercă să se liniștească. Emoții contradictorii o făceau să

tremure. Dacă n-ar fi fost atât de proastă să se sperie de Sherne! La urma urmei, ce însemna un sărut? Doar nu-și închipuia că Sherne voia s-o violeze? Trebuia să-l sărute și apoi să râdă. Cât de ușor se putea strica o prietenie între o fată și un băiat!

Se hotărî să facă un duș, apoi se schimbă pentru cină. Dar tot nu se liniști complet. Își dădu seama că dacă n-ar fi intervenit la timp, cu siguranță că Tymon și Blake s-ar fi luat la bătaie. Fără îndoială că Blake ar fi câștigat. Dar numai imaginea lui Tymon cu nasul plin de sânge o cutremura.

Se întinse în pat amintindu-și de vorbele lui Blake – „...în caz că n-a fost invitat să te trateze așa... „Ce-și închipuia? Că inițiase un joc erotic pe care nu avusese curajul să-l ducă până la capăt? Dumnezeule, ce om! Nici nu putea să mai dea ochii cu el în seara aceea. Și parcă nici foame nu-i mai era.

Deschise larg ușile balconului și privi orizontul purpuriu. Soarele apusese și în curând avea să se lase întunericul. Casa era cufundată într-o liniște ciudată. Doar de afară se auzea foșnetul valurilor și țipetele unor pescărușii. Oare ce făcea Blake? O aștepta să coboare la cină? De ce nu venea Mallory s-o invite la masă? Oare Blake era supărat pe ea?

Stând așa, pe gânduri, observă că deja se întunecase. Aprinse veioza de pe noptieră și în câteva minute camera se umplu de fluturi de noapte. Îngrozită, Perdita se ridică în picioare și încercă să-i alunge cu un prosop. Dar aceștia nu voiau să plece. Zburau bezmetic în jurul veiozei aprinse. Și erau din ce în ce mai mulți. Stinse veioza, dar simți aripile catifelate ale unui fluture atingându-i fața și țipând îngrozită aprinse din nou lumina.

– Ce faci aici? întrebă Blake năvălind peste ea în cameră.

– Încerc să scap de fluturii ăștia!

– De ce ai deschis balconul? Nu ți-a spus Mallory să pui plasa de protecție după ce se întunecă?

– Ba da, oftă ea exasperată, dar am uitat!

– Aprinde lumina de pe balcon, stinge-o pe asta și în cinci minute ai scăpat de ei, o sfătui el.

Perdita îl ascultă și așteptă cu încordare efectul.

– Uite! țipă ea. Mai e unul aici... Nu! Nu-l omorî!

– Dacă-ți plac așa de mult...

– Nu-mi plac, dar nici nu vreau să-i omori.

Blake o privi în semiobscuritate, cu ochi nemiloși.

– Mallory te așteaptă cu masa întinsă.

– Nu mi-e foame.

– Atunci de ce n-ai bunul-simț să-l anunți că nu vrei să mănânci?

– O să-l anunț...

Rămaseră în tăcere câteva minnute, înfruntâdu-se din priviri. Apoi Blake începu să zâmbească enigmatic. Perdita se simți prost și începu să se foiască pe pat. Se ridică în picioare și căută ceva prin sertare.

– Tu vezi ce faci acolo? întrebă Blake abținându-se să nu izbucnească în râs.

– Nu prea, dar...

– Stai să aprind lumina. Au ieșit toți fluturii.

– Să închizi ușa de la balcon mai întâi.

– Mda, mulțumesc pentru sfat.

– Blake?

– Da, spune, zise el înainte să aprindă veioza.

– Îți mulțumesc... pentru tot.

Blake făcu semn scurt din cap și încrucișându-și brațele la piept așteptă.

Perdita îl privi întrebător și aprinse veioza. Lumina îi orbi câteva clipe și Blake o stinse la loc.

– E mai bine așa. Lasă lumina de pe balcon aprinsă. Vreau să stăm puțin de vorbă.

– Te ascult.

– Cât de departe a mers relația ta cu acest Sherne?

– Relația? întrebă ea luată prin surprindere. Ce vrei să spui? Suntem prieteni... amici... Nu am...

– Nu mi s-a părut că te-a tratat prea amical pe plajă.

– A fost o joacă. N-a însemnat nimic serios. Ne jucam în apă, ne alergam, și... pur și simplu s-a întâmplat.

– Așa e întotdeauna.

– Da! Și ar trebui să-mi ceri iertare. Ai sugerat că eu l-aș fi invitat pe Sherne să mă forțeze să-l sărut. Evident, a fost invers.

– Da, tocmai asta e problema, spuse el apropiindu-se periculos de mult de Perdita.

Speriată și intimidată, ea făcu doi pași înapoi și se lovi de măsuța de toaletă. Își încleștă degetele în materialul subțire al rochiei de pe ea și începu s-o frământe nervos.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse ea.

– Știu. Tocmai la asta mă refer. Nu știi ce-i viața, Perdita. Cred că mi-ai fost recunoscătoare că am apărut la timp, deși n-ai recunoaște nici în ruptul capului.

– De ce? râse ea nervos. Crezi că Sherne voia să mă violeze?

– Nu. Cred că Sherne e mai înțelept decât tine.

– Nu crezi că exagerezi? Știu bine ce e viața și că trebuie să mă feresc de anumite lucruri.

– Serios? Mă îndoiesc.

– Sigur. A trecut vremea virginelor ignorante, să știi. Și instinctul e un barometru foarte exact. Cel puțin al meu funcționează perfect.

– Adică te simți suficient de puternică și convingătoare ca să poți respinge singură avansurile unui bărbat? Vorbesc de un bărbat adevărat și nu de un băiețel, cum e acel Sherne.

– Sigur, spuse ea liniștit, simțind că discuția revine pe un teren sigur. Oricum, nu voi provoca niciodată un bărbat, știind că nu pot merge până la capăt.

– Poate nu în mod conștient. Dar unii bărbați nu așteaptă invitații speciale, zâmbi el.

– Știu, spuse ea întorcându-se spre oglindă și periindu-și viguros părul. Știi că Hugo a încercat să-mi facă avansuri?

– Serios? Și l-ai pălmuit bine?

– N-am recurs la măsuri chiar atât de radicale. L-am ținut la distanță. Sincer, Blake, nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Nu exagera cu responsabilitatea.

– Uite, pune-ți asta, spuse el luând de pe măsuța de toaletă un elastic roz cu o fundă mare.

Îi strânse părul într-o coadă și, atingându-i din greșeală ceafa, Perdita simți un fior străbătându-i șira spinării. Atingerea aceea neașteptată și deosebit de blândă o surprinse.

– Am mâinile reci? întrebă el aranjându-i fundița.

– Nu... sunt calde...

– Mai e și problema acordării încrederii anumitor persoane, reveni el la subiectul inițial.

– La ce te referi?

– La ce am discutat mai devreme.

– Bine, am înțeles mesajul. Nu trebuia să am încredere în Sherne.

– Nu, spuse Blake tăios întorcând-o bursc cu fața spre el. Voiam să spun asta...

Și înainte ca Perdita să-și dea seama ce se petrece, Blake o sărută ferm pe buze.

O clipă uimirea o paraliză. Apoi încercă să se ferească și începu să-l lovească cu pumnii în piept. Furia amestecată cu teamă și o senzație ciudată, sălbatică, o ameți seră. Dintre toți bărbații pe care-i cunoscuse Perdita în viața ei, Blake Hadwyn ar fi fost ultimul om de la care s-ar fi așteptat la una ca asta.

După câteva secunde de teroare, care i se părură că duraseră un veac, Perdita se simți liberă. Deschise ochii și-l privi cu groază pe bărbatul din fața ei. Ce mai fusese și asta? Blake o privea amuzat. Buzele lui erau umede și senzuale. O senzație ciudată o cuprinse și închise ochii încercând să-și dea seama ce simte cu adevărat. Dar Blake își lipi din nou buzele de ale ei, de data asta cu o tandrețe infinită. Perditei îi scăpă un oftat ușor și-și dădu seama că-și dorea de mult să experimenteze un sărut adevărat.

– Blake, șopti ea când el o eliberă fără suflare.

– Nu, spuse el scuturând din cap, cu privirile rătăcite, și trecându-și degetele prin păr. Nu trebuia... Nu mă urî pentru ce ți-am făcut...

– Dar de ce ai făcut-o? întrebă ea în șoaptă, atingându-și buzele înfierbântate.

– Tot n-ai înțeles? Ascultă, spuse el scuturând-o de umeri, în ziua de azi, orice fată tânără trebuie să știe că e o posibilă victimă, ținta sexuală a unui nebun... Nu confunda ignoranța cu inocența. În după-amiaza asta ți-a fost teamă, dar nu știai de ce. Acum cred că știi...

O clipă Perdita nu înțelese nimic, apoi vorbele și faptele lui Blake se așezară singure ca piesele unui puzzle. O sărutase special ca să-i demonstreze ceva. Și ea în loc să înțeleagă mesajul, căzuse în capcană.

Palma ei izbucni pe neașteptate, lovind obrazul lui Blake cu putere.

– Te urăsc! țipă ea. Ești josnic!

Obrazul lui Blake se înroși, iar urmele degetelor ei îi lăsară dungi albe. Dar el părea că nici nu simțise.

– Știu, recunoscu el. Dacă te consolează vreun pic, să știi că mă consider un nemernic. Dar sper că într-o zi, dacă se va ivi ocazia, îmi vei mulțumi. Noapte bună, Perdita.

Blake se întoarse cu spatele și ieși brusc din cameră. Perdita își aminti mai târziu foarte vag ce făcuse după aceea. Se pieptănase, se spălase pe dinți, se îmbrăcase într-o cămașă de noapte și-i scrisese Sarei. Nu Sherne era acela care avea nevoie de sfaturile ei înțelepte, ci chiar ea, Perdita.

Pentru că Blake Hadwyn trezise în ea instinctul latent de femeie.

Capitolul 10

Trecură multe ore după acea întâmplare ciudată până când Perdita căzu într-un somn greu. A doua zi se trezi târziu. Se frecă la ochi îndelung întrebâdu-se de ce se simțea atât de rău. Apoi își aminti.

Dacă Mallory n-ar fi bătut chiar în momentul acela la ușa ei, probabil ar fi adormit la loc. Dar se văzu nevoită să se ridice din pat ca să-i deschidă. Noaptea trecută, o teamă inexplicabilă o împinsese să închidă ușa cu cheia.

– Ți-am adus ceaiul, draga mea, spuse el intrând cu zâmbetul pe buze.

– Mulțumesc, mormăi ea.

– E o dimineață minunată, nu-i așa? E păcat să stai în casă. Cum ai dormit?

– Așa și așa.

– Șefu' mi-a spus să te las să dormi și să-ți aduc eu mai târziu ceaiul în cameră. Ți-a fost rău?

– Nu, minți ea, deși simțea că dacă ar fi mâncat ceva ar fi dat totul afară.

Tom deschise geamurile și briza mării intră în cameră înviorând-o.

– Astăzi am fost foarte matinali, spuse el. Aseară n-ai vrut să mănânci nimic. Cred că mori de foame. Vrei să cobori în bucătărie, sau să-ți aduc ceva de mâncare aici?

– Tom, mă răsfeți peste măsură. Nu pot să mănânc, mulțumesc.

– Să nu-mi spui că ții cură de slăbire.

– În nici un caz! Încă n-am nevoie, spuse ea dându-și părul pe spate cu un gest cochet.

– Sigur. Ar trebui să mai pui câteva kilograme pe tine. Doamna Olivia o să creadă că te-am înfometat.

– În nici un caz. Mă abțin cu greu să nu devorez tot ce gătești tu.

– Șefu' m-a rugat să te întreb dacă te simți bine. Ai dormit cam mult...

– Spune-i... șefului, că mă simt în al nouălea cer, exageră ea.

– Perdita dragă, pari cam...

– Iartă-mă, Tom, tu n-ai nici o vină. Am o dimineață proastă, atâta tot.

– Te înțeleg. Cui nu i se întâmplă? Dar știi cum trec eu peste o dimineață ca asta? Spunându-mi că mâine va fi mai bine.

„Cu condiția ca șeful tău să nu-mi mai stea în cale", își spuse ea în gând în timp ce Mallory ieșea din cameră închizând încet ușa în urma lui.

Acum ce să facă? Să coboare în bucătărie? Numai când își amintea felul în care o sărutase Blake îi venea să intre în pământ de rușine. Îi era rușine că-i plăcuse. La început se speriase și încercase să-l respingă, dar inima îi dictase altceva.

Și dacă stătea bine să se gândească, nici Blake nu fusese imun. Își pierduse puțin capul. Și apoi se considerase un nemer-

nic pentru ceea ce făcuse. Găsise o motivare pentru ieșirea lui – o făcuse pentru binele ei. Ce prostie! O făcuse pentru că așa simțise. Asta era!

Pe la ora prânzului, când Perdita se hotărî să se plimbe puțin prin grădină, nu se întâlni cu Blake. Era tentată să-l întrebe pe Tom dacă „șefu'"plecase pe undeva. Dar văzu barca cu motor ancorată la mal și se liniști. Blake nu era prea departe de casă.

Zăbovi o vreme în patio ascultând clipocitul fântânii arteziene și bucurându-se de pacea aceea care-i liniștea nervii întinși, apoi se duse în bucătărie și mâncă un sandviș pregătit de Mallory.

Ciudata neliniște persistă, așa că se hotărî să se ducă prin oraș. Spera să se întâlnească cu gașca și să mai uite de griji. Deși Sherne o dezamăgise și Tymon fusese cât pe ce să se ia la bătaie cu Blake, Perdita voia să se despartă frumos de ei.

Poteca devenise din ce în ce mai bătătorită. Constată acest lucru cu un zâmbet pe buze. Blake nu-i spusese de la început de existența acelui drum. Probabil se temuse s-o lase să plece în oraș singură. Oricum, nici el nu obișnuia s-o folosească și prefera să ajungă în oraș pe apă.

Când ajunse în port descoperi cu dezamăgire că „Spindrift" dispăruse. Deci gașca plecase. Ar fi vrut să se fi trezit mai devreme și să-i caute ca să-și ia serios la revedere de la ei. Așa, pentru că ei plecaseră după o despărțire nu tocmai amicală, Perdita avea un sentiment de lucru neterminat.

Intră în cafeneaua în care obișnuia să-și piardă timpul împreună cu gașca, comandă o Coca-Cola și se așeză singură la o masă.

– Ți-au plecat prietenii, constată cu simpatie barmanul.

– Da.

– Lucrurile s-au mai liniștit prin oraș, acum, că nu mai sunt ei. O să fie plictisitor. Erau simpatici băieții aceia.

– Da, spuse Perdita și ieși pe terasă.

Nu avea chef să facă schimb de amabilități cu nimeni. După ce-și termină băutura împinse sticla la o parte și privi spre port. Un sentiment de singurătate o copleși până la lacrimi.

– Au plecat, spuse o voce din spatele ei.

– Blake? Ce cauți aici?

– Mă plimbam. Vrei să bei ceva?

– Tocmai am terminat o Cola.

– Mai bea una.

– Bine, acceptă ea cu indiferență.

Blake se întoarse cu două sticle și se așeză pe un scaun în fața ei. Băură încet, în tăcere, privind amândoi în depărtări. Când terminară, Blake îi propuse:

– Vii cu mine, cu barca?

– Nu, pot să merg pe jos, singură, spuse ea mai mult ca să-și demonstreze independența.

– Mai bine nu.

Perdita ridică din umeri și-l urmă în port. Călătoria se termină repede și după ce opri motorul și ancoră barca, Blake o ajută să coboare.

– Te-ai întors în colivie, nu-i așa? întrebă el citindu-i gândurile.

– Ai ridicat un zid de stânci, dar ai uitat de potecă...

– Știi că zidul acela de stânci nu l-am ridicat special pentru tine?

– Bănuiam.

– Dar pun pariu că n-ai idee de ce l-am construit.

– De frica hoților?

– Hoți pe insula asta? Nu sunt atât de absurd.

– Atunci de teama indiscreției turiștilor.

– Nici măcar... Când m-am mutat aici aveam un vecin cu cinci capre. Desigur că iarba de pe prietatea mea era mult mai verde

și mai grasă decât pe a lui. Și nu puteam să păzesc toată ziua caprele vecinului, așa că m-am hotărât să le opresc într-un fel.

– Și de ce n-ai blocat și poteca de pe deal?

– Între timp vecinul a plecat, eu i-am cumpărat curtea din spatele casei, de pe deal, dar n-am mai dărâmat grămezile de stânci care blochează drumurile de pe plajă. Ăsta e marele mister.

– Hmmm...

– Tot nu ești convinsă? Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Ah! De fapt am un martor – pe căpitanul Carlton. Doar că dacă aude de caprele fostului meu vecin s-ar putea să facă un atac de apoplexie.

– De ce, i-au distrus și lui grădina?

– Da.

Perdita zâmbi amuzată. Era fericită că Blake îi povestise acea întâmplare. Asta o făcea să creadă că el era dispus la împăcare.

– Vreau să merg la petrecerea familiei Derwin, spuse ea dintr-o dată, profitând de buna dispoziție a lui Blake.

– Vrei să mergi la ei?

– Da, de ce nu? Vii și tu?

– Mă mai gândesc. Adică... vin. Da, vin sigur. Să stabilim de acum. Plecăm vineri, la ora patru, e bine?

În zilele care urmară Blake se purtă cu ea ca un adevărat domn. Probabil regreta felul în care o tratase până atunci. Luau toate mesele împreună, Blake o făcea să râdă povestindu-i diverse anecdote, ba chiar într-o după-amiază o luă într-o mică croazieră de-a lungul insulelor din împrejurimi.

Dimineața în care porniră pe mare era perfectă. Cerul era albastru, limpede, fără nici un nor, apa era calmă, și vântul adia ușor. Navigară încet,bucurându-se de priveliștile pe lângă care treceau. Zona aceea era plină de

insule mai mari sau mai mici și fiecare avea legenda ei. Unele dintre ele nici măcar nu erau locuite, dar tot aveau o poveste.

Pe la ora prânzului se opriră pe o astfel de insulă părăsită, dar incredibil de frumoasă. Perdita întrebă de ce nu era locuită iar Blake îi răspunse că din cauza superstițiilor.

Se spunea că odată, demult, insula aceea fusese plină de păsări flamingo pe care localnicii le considerau divine. Dar într-o zi liniștea le fusese tulburată de un căpitan de vas care se hotărâse să se stabilească în acele locuri mirifice. El nu ținea cont de credințele localnicilor și chiar începuse să vâneze păsările divine. Dar într-o zi, fără explicație, păsările flamingo au dispărut până la una. Se părea că se stabiliseră pe o altă insulă. Localnicii au intrat în doliu și rând pe rând s-au mutat pe o insulă vecină. La mai puțin de un an de la dispariția păsărilor căpitanul a murit de inimă. Atunci localnicii care mai rămăseseră au plecat și ei, cu credința că un blestem groaznic al păsărilor divine avea să-i omoare pe toți.

– Populația din zona aceasta a lumii încă mai crede în blesteme și divinități, explică Blake. Dar e o insulă minunată și e păcat să nu dejunăm aici. N-o să murim din caua unui popas.

La întoarcere Tom sugeră un alt traseu pentru a-i arăta Perditei „găurile oceanului". Această zonă denumită astfel avea o caracteristică rară. Dacă priveai în apă vedeai fundul oceanului care părea foarte aproape și era plin de recifuri de corali colorați, iar din loc în loc acest tablou impresionant era întrerupt de niște găuri negre. În dreptul lor, apa clipocea la suprafață ca și cum ar fi clocotit.

– Astea sunt un fel de abisuri, explică Tom, prăpăstii înguste și foarte adânci. Iar de undeva de pe fundul oceanului izvorăsc ape termale.

Imaginându-și adâncimea la care putea să ajungă un astfel de abis, Perdita se cutremură amintindu-și incidentul din acea noapte în care fusese cât pe ce să se înece.

Nimic nu tulbură ziua aceea minunată, doar că spre seară, ajungând acasă, Perdita făcu o constatare. Blake fusese extrem de amabil cu ea, dar se ferise s-o atingă în vreun fel, chiar și în treacăt. La un moment dat, Perdita se împiedicase și fusese gata-gata să cadă în nas. Se aflase lângă Blake și acesta nu se grăbise s-o prindă. Se prefăcuse că n-o observă.

O evita intenționat ? Se simțea vinovat din cauza acelui sărut? De asta se purta oare atât de frumos cu ea? Nu. Nu voia să se mai frământe cu întrebări la care nu-și putea răspunde. Mai bine se gândea la petrecerea care avea să vină.

Ziua de vineri sosi foarte repede și Perdita tot nu știa cu ce să se îmbrace. Oare ce fel de oameni obișnuiau frații Derwin să invite la petreceri? Vizualiză în gând garderoba cu care venise de acasă – două costume de baie, o rochie de plajă, două perechi de pantaloni scurți, o pereche de blugi, câteva tricouri, o rochiță de zi, o jachetă, două perechi de espadrile și două perechi de sandale. Cam sumar. Livvie îi spusese că n-avea de ce să-și ia în Iruna rochii de seară, pentru că n-avea unde să le poarte. Avusese dreptate într-un fel, dar nu prevăzuse ocazia unei petreceri pe continent. Totuși Perdita își împachetase o rochie mai elegantă, din mătase corai, dar care era de zi.

Și-ar fi dorit o ținută mai elegantă pentru petrecere, o rochie strălucitoare cu care să poată sta fără teamă alături de mama ei vitregă și de Phyl Derwin.

Se privi în oglindă cu ochi critic, din cap până-n picoare. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți, o cămașă legată la mijloc, iar la gât își pusese o eșarfă. Își strânse părul la ceafă, se fardă, se parfumă și...

– Perdy!

Perdita închise repede bagajul pe care și-l făcuse mai devreme și coborî.

– Să nu-mi mai spui Perdy, zise ea simțindu-se rănită în amorul propriu.

– Bine. Atunci pot să-ți spun Pongo?

Zâmbetul lui răutăcios o aduse cu picioarele pe pământ. Perdita prefera un Blake supărat pe ea decât unul care făcea glume pe seama ei.

Se întoarse cu spatele la el și nu-l mai băgă în seamă. Porniră la drum și ea se retrase cât mai departe de Blake, evitând să-l privească. Din când în când îi mai arunca o privire cu coada ochiului, dar acesta nu se uita la ea ci era atent doar la drum. Călătoria nu dură foarte mult și curând, în fața lor apăru Grand Vedas.

Vila fraților Derwin se afla la cinci kilometri de port și arăta cu totul altfel decât și-o imaginase Perdita. Arhitectură cubanistă, cu unghiuri ascuțite, pereți înclinați, albi, acoperiș terasat, mult aluminiu, și ferestre imense nu era pe gustul ei. Era prea ostentativă, la fel ca piscina imensă și grădina plină de trandafiri și gazonul perfect.

Olivia, care-i așteptase toată dimineața, le veni în întâmpinare.

– Draga mea, exclamă Livvie îmbrățișându-și fiica vitregă, te-ai bronzat!

Apoi se întinse și-l sărută pe Blake.

Jeff și Phyl apărură din spatele Oliviei, cu zâmbete largi pe buze.

– Bine ați venit, le spuse Phyl. Perdita, Lucy te va conduce în camera ta. Te așteptăm pe terasă, la bar.

Perdita o urmă pe menajera care-i luase bagajele. Privind în jur, observă că toată casa părea un adevărat muzeu de artă mo-

dernă. Pe lângă asta, o mulțime de servitori mișunau în jurul ei – unii duceau platouri cu gustări și băuturi pe terasă, alții făceau curățenie, alții udau florile. Frații Derwin nu duceau lipsă de nimic.

În timp ce Lucy îi despacheta bagajul, Perdita făcu un duș și se schimbă. Gândurile îi zburau spre Livvie și Blake. Se sărutaseră pe gură! Nu cumva...? Și dintr-o dată își aminti că ei doi fuseseră împreună în adolescență.

Dar acum Livvie îl avea pe Hugo. Ce-i mai trebuia...? Hmmm. Numai amintindu-și de acel personaj Perdita se înfiora neplăcut. Apropo, unde era Hugo?

În acel moment în camera ei intră Olivia. Deși era machiată cu grijă, Perdita observă că mama ei vitregă avea cearcăne și părea obosită.

– Livvie, s-a întâmplat ceva? întrebă fata îngrijorată.

– Nu. De ce? Hai să coborâm în grădină.

– Voiam să te întreb... Unde e Hugo?

– La New York. Vine mâine seară. S-a dus la o agenție de fotomodele ca să selecționeze fetele pentru postul de gazde.

– Mda, pisicuțele... se strâmbă Perdita.

– S-a gândit să aleagă fete de diferite naționalități ca să satisfacă toată clientela.

– Să satisfacă? În ce sens? întrebă acru Perdita.

– Vai, draga mea, la ce te gândești?

– În fine, n-are importanță. Cum merg lucrările la Silver Cay?

– Excelent! exclamă cu entuziasm Livvie. Vom merge duminică să vizităm stațiunea. Acum hai să-ți prezint musafirii.

Perdita descoperi că petrecerea fraților Derwin funcționa după regula „fiecare face ce vrea". Erau aproximativ șaiprezece invitați, majoritatea de vârsta gazdelor, cu excepția unui domn

de șaizeci de ani și a unei tinere de șaisprezece. Domnul cel în vârstă era un filozof cu renume, iar tânăra, deși mai mică cu doi ani decât Olivia, părea mult mai versată. Nona venise la petrecere cu un scop – să-l cucerească pe Jeff Derwin.

Gazdele fiind mari amatoare de sport, își invitară prietenii la partide epuizante de tenis pe terenul cu zgură amenajat pe domeniul lor, apoi dansară, făcură un concurs de schi nautic, și iar dansară, astfel încât, la dousprezece noaptea, Perdita se prăbuși epuizată în patul ei și adormi instantaneu.

A doua zi dimineața, după micul dejun, reîncepură maratonul sportiv la care Perdita refuză să mai participe, din cauza febrei musculare. Blake rămase și el de o parte, dar n-o băgă în seamă ci discută cu filozoful și cu Olivia.

Hugo sosi în seara aceea, dar nu era singur. Îl însoțeau două frumuseți statuare – o brunetă pe nume Lisa Bronway și o blondă pe nume Jenny, cântăreață într-un club de noapte.

La vederea lor, Perdita observă că Olivia se întunecase la față. De Lisa Bronway, Perdita mai auzise, dar cealaltă femeie îi era complet necunoscută. Oricum, aceasta, după ce analiză fiecare invitat în parte, se desprinse de brațul lui Hugo și se îndreptă spre Blake. Pusese ochii pe el.

– N-am chef de agitație și de lume multă în seara asta, spuse ea cu un glas senzual. Tu?

– Credeam că ăsta e scopul unei petreceri, răspunse Blake mucalit.

– Scopul unei petreceri este preludiul unei aventuri.

– Uneori...

– Hai să ne retragem. Cunosc un loc din care putem admira stelele, unde putem discuta despre efectul șampaniei asupra unor oameni, despre dragoste...

– Și despre Einstein?

– Nu cred, strâmbă Jenny din nas. Hai mai bine să ne îmbătăm.

– Eu mă bazez pe o regulă, dragă. Niciodată nu mă îmbăt cu necunoscute.

– Dar eu nu sunt o necunoscută, dragule.

Jenny îi puse un pahar plin cu whisky în mână și-l luă de braț privindu-l insistent în ochi. Blake ridică din umeri, dădu paharul peste cap și cu un gest scurt deschise ușile terasei, apoi dispărură amândoi în întuneric.

– Ați văzut?! strigă o femeie puțin amețită de băutură. Jenny a făcut-o din nou. Știe ce vrea fata asta!

Perdita decise că încăperea devenise sufocantă. Ieși neobservată pe terasă și se opri lângă piscina iluminată. Boxele de afară erau tăcute acum și doar din vilă se mai auzeau uneori frânturi de conversație.

Rămase acolo gândindu-se la Blake, Jenny, Olivia și Hugo multă vreme, până când o găsi Jeff, care o aduse în casă. Când intrară nu-i observă decât Nona care-i privea cu suspiciune. Jeff îi oferi un pahar cu băutură și se duse să discute cu prietenii lui.

Perdita rămase iarăși singură. Se întrebă unde erau Blake și Jenny. Nu-i venea să creadă că un misogin cum era Blake acceptase atât de ușor să se ducă cu o necunoscută într-un loc retras ca să discute prostii.

– Te simți bine? o întrebă Olivia speriind-o.

– Da. Unde e Hugo?

– Pe aici, pe undeva – nu mă interesează. Unde e Blake?

– Se lasă sedus pe undeva, pe afară, de o oarecare Lolita, cântăreață într-un club de noapte.

– Draga mea, vorbește mai încet.

– De ce?

– Te-am rugat să...

În acel moment, în cameră intră Hugo însoțit de Lisa Bronway. Păreau să se simtă bine împreună.

– Ce m-ai rugat? întrebă Perdita.

– Nimic, nu contează, spuse Olivia repede. Să-mi amintești să-ți dau mâine, înainte să pleci, niște bani de buzunar. Tocmai ți-a sosit pensia.

– Mda, mersi. Olivia?

– Da, draga mea.

– Te-a cerut Hugo de nevastă?

– Nu încă. Deocamdată suntem doar parteneri de afaceri. Șșș. Taci că vine.

Hugo se apropie de ele și o invită pe Olivia la dans. Aceasta acceptă și Perdita rămase din nou singură.

La un moment dat se apropie de ea un tânăr drăguț, pe nume Alvin. O invită la dans și Perdita acceptă. Abia pe ringul de dans ea își dădu seama că Alvin era puțin cam beat și încurca celelalte perechi. De fiecare dată când se ciocneau de cineva, Perdita zâmbea jenată și-și cerea scuze.

Apoi Alvin se duse la bar, se urcă cu picioarele pe tăblia metalică și strigă:

– A sosit momentul cocteilului Molotov!

Toată lumea se opri din dans și se întoarse cu fața spre el. Perdita stătea lângă bar și bătea din palme privind curioasă în jur. Se părea că Alvin voia să dea un mic spectacol, gustat de cunoscuți.

Tânărul, cu mișcări nesigure, coborî de pe bar și amestecă diverse băuturi într-un shaker, în ritm de dans. Apoi cu mișcări experte aruncă shakerul în aer, îl prinse pe la spate, îl aruncă printre picioare, și-n chiotele mulțimii turnă conținutul într-un pahar cu picior înalt.

– Cine-l dorește?

Bărbații ridicară mâinile în aer și strigară care mai de care exprimându-și dorința de a-l bea.

– Nu! spuse Alvin. I-l voi oferi unei persoane speciale. Perdita, te rog.

Speriată, Perdita care urmărise întâmplarea cu detașare și cu zâmbetul pe buze, dintr-o dată se albi la față. Privi paharul cu lichid verde și refuză. Dar invitații o aclamară îndemnând-o să accepte.

– N-o să regreți, spuse Alvin făcându-i cu ochiul.

– Hai, ia-l! strigă un altul.

– Curaj!

– Per-di-ta! Per-di-ta!

Ea se văzu nevoită să accepte paharul, dar luă o înghițitură mică și-i întinse paharul înapoi lui Alvin.

– Până la fund! strigară invitații.

Numai de asta nu avea ea nevoie. Să fie obligată să bea un pahar întreg cu băuturi alcoolice amestecate. Oricum, lichidul acela verde îi arsese gâtul. Ce să facă?

– Până la fund! Per-di-ta! Per-di-ta!

Apropie cu teamă paharul de buze și... cineva i-l luă din mână. Blake!

– Această adevărată operă de artă trebuie licitată! propuse Blake.

Asistența era în delir. Li se părea mult mai interesant jocul propus de Blake, așa că Perdita putea să răsufle ușurată.

– Cine-mi oferă cinci dolari?

– Eu!

– Zece?

– Aici!

– Douăzeci?

– Eu! strigă Olivia.

– Douăzeci o dată, douăzeci de două ori....

Bătrânul filozof strigă:

– Cincizeci de dolari!

– S-au oferit cincizeci de dolari pe un pahar cu cocteil Molotov. Cine dă mai mult?

– O sută! strigă Jeff.

– O sută cincizeci! strigă Alvin în hohotele de râs ale invitaților.

– O sută cincizeci de dolari o dată, o sută cincizeci de dolari de două ori... Adjudecat! Domnule Alvin, sunteți fericitul posesor al unui cocteil Molotov de prima mână!

Alvin țopăi fericit, scoase din portofel o sută cincizeci de dolari pe care-i oferi lui Blake și luă o gură din băutura ciudată. Se strâmbă și spuse:

– Scot la licitație restul. Cocteilul ăsta e o bombă. M-am întrecut pe mine însumi. Și dacă-l beau pe tot o să mă duceți la spital.

– Banii aceștia vor fi donați Crucii Roșii! strigă Blake fluturând hârtiile prin aer.

Invitații mai râseră un pic, apoi interestul li se îndreptă spre altceva. Blake se apropie de Perdita și-i spuse:

– Cred că mi-ești datoare. Îmi oferi acest dans?

– Și ce-o să spună păsărica ta cântătoare? N-o să se supere?

Blake nu-i răspunse, o strânse puternic de braț și aproape o târî după el pe terasă. Acolo erau doar două cupluri care dansau, dar care nu-i observară, fiind transpuși într-o lume a lor.

– Proastă mică ce ești, șopti Blake apropiindu-și buzele de urechea ei. Nu-ți dai seama că glumele astea nu se termină bine?

Cineva care i-ar fi văzut din afară, și-ar fi închipuit că Blake îi șoptea cu tenadrețe Perditei la ureche cine știe ce vorbe de dragoste.

– Ce glume?

– De ce ai intrat în jocul lui Alvin? Erai cât pe ce să bei „bomba" aia pe care ți-a preparat-o.

– Ba nu, protestă ea.

– Eu am văzut altceva. Îți dai seama ce-ai fi putut să pățești?

– M-aș fi ales cu huiduieli, pentru că n-aveam de gând să beau cocteilul.

– Dar dacă le-ai fi făcut pe plac invitaților? Știi, oamenii ăștia sunt genul acela de bogătași care au văzut de toate și pe care nu-i mai distrează decât glumele proaste făcute pe seama altora. Ar fi râs cu gura până la urechi să vadă o tânără inocentă beată moartă.

– Dacă ar fi fost chiar atât de grav, Livvie n-ar fi permis...

– Livvie nu era de față.

Vorbele lui tăioase contrastau cu felul în care dansa. Perdita nu reuși să se mai abțină și o lacrimă i se prelinse din colțul ochiului. Întoarse privirea și spre bucuria ei muzica de opri. Nu putea găsi o scuză mai bună ca să se desprindă din brațele lui Blake și să se retragă într-un colț întunecat al terasei.

– Ai pățit ceva? întrebă el încercând s-o întoarcă cu fața spre lumină.

– Nu, spuse ea răgușit. Ce fac? Schimbă muzica?

– Probabil, spuse Blake și observându-i obrajii umezi îi întinse o batistă.

– Mulțumesc, spuse ea trăgându-și nasul.

– Hai, lasă. Nu-i nimic. Bine că am venit la timp să te salvez.

– Sigur... Tu trebuie să mă salvezi de fiecare dată. Aș vrea... aș vrea să nu mai fii atât de furios pe mine tot timpul.

– Știi, felul tău de a fi mă forțează să mă înfurii.

– N-o fac intenționat.

– Îmi dau seama. Nici eu. Hai mai bine să te conduc în camera ta. Trebuie să fii obosită. Mai bine te culci. Petrecerea asta a început să mă obosească și pe mine. Apropo, plecăm mâine seară.

Se strecurară printre invitați și Blake o conduse spre camera ei. În fața ușii se opri, o prinse de mână și privind-o în ochi îi spuse:

– Hai, fruntea sus. Într-o bună zi îmi vei da dreptate. Nu mi-o lua în nume de rău.

– Nu...

– Somn ușor, micuțo.

Perdita intră în camera ei și după ce închise ușa se trânti în pat. Dumnezeule! Și-ar fi dorit ca Blake s-o sărute pe gură din nou. Sau măcar pe obraz. Și să-i spună că Jenny nu însemna nimic pentru el. Ce se petrecea cu ea?

Stând în întuneric și imaginându-se împreună cu Blake, își dădu seama că se îndrăgostise. Se îndrăgostise de bărbatul pe care nu putea să-l aibă niciodată. Pentru că Blake Hadwyn nu-și dorea o relație serioasă. Mai ales cu o... puștoaică.

Capitolul 11

Perdita își aminti excursia prin șantierul de la Silver Cay ca prin vis. Hugo îi plimbase pe invitați printre structurile metalice, explicându-le toate detaliile. Șantierul era un adevărat furnicar. Echipe de muncitori care lucrau în ture, douăzeci și patru, de ore din douăzeci și patru se grăbeau să termine complexul până în sezonul de vârf din decembrie. Din hotelul de două sute de apartamente de lux se auzeau zgomotele bormașinilor. Electricienii trăgeau cablurile electrice care aveau să lumineze cazinoul. Alții lucrau la cele zece piscine care, după părerea Perditei, erau inutile pentru că plaja se afla la o aruncătură de băț de complex.

Investiția fusese uriașă. Dar și profitul avea să fie pe măsură. Perdita se gândi ce-ar fi zis Tymon și gașca dacă ar fi văzut stațiunea aceea. Părerea lor era că bogăția trebuia împărțită și nu strânsă de un grup mic de oameni.

Privindu-l pe Blake, Perdita își dădu seama că și el gândea la fel, dar din cu totul alte motive. El dezaproba trasnsformarea naturii într-un loc de pelerinaj al bogătașilor.

Când se întoarseră acasă, Tom îi întâmpină cu mâncarea caldă.

– V-ați simțit bine? întrebă el.

– Da, spuse Perdita fără prea mult entuziasm. Dar e mult mai plăcut acasă.

– E bine să mai ieși prin societate, să mai stai de vorbă cu oamenii, spuse Blake.

– Depinde de societate și de oameni, răspunse Perdita rupând o floare și oferindu-i-o lui Tom.

– Mulțumesc, draga mea.

Perdita ar fi vrut să-i ofere floarea lui Blake, dar se părea că de fiecare dată când stătea de vorbă cu el sau când îl atingea întâmplător, se înroșea și tremura toată. Nu mai răspundea de reacțiile ei și asta era grav. Putea să-și trădeze sentimentele.

În zilele care urmară cartea pe care o terminase Blake ieși de sub tipar. El începuse cercetările pentru o nouă carte, al cărei subiect îl pasiona – aventurile piraților din Caraibe. Fiind foarte ocupat, Perdita abia îl mai vedea. Și într-un fel era mai bine așa. Spera ca văzându-l mai rar să se liniștească. Dar din păcate efectul era contrar. Nopțile își frământa mintea cu întrebări, iar zilele abia se atingea de mâncare.

Într-o seară, cinând împreună cu Blake, acesta îi spuse:

– Știi că am scos cartea de la Saxon Steel. N-ai vrea s-o citești? Mă interesează și părerea ta.

– Bine.

În noaptea aceea Perdita nu se culcă până nu termină cartea. Îi plăcu foarte mult, dar deja nu mai putea să fie obiectivă. Orice text scris de Blake pe care l-ar fi citit i s-ar fi părut genial.

A doua zi, seara, când se întâlniră la cină, Perdita îi înapoie exemplarul, iar Blake îi spuse:

– Nu, păstreaz-o. O să-ți scriu și o dedicație pe ea. Dacă vrei, desigur.

– Da, mi-ar plăcea.

– Cum ți s-a părut?

– Bună, spuse ea cu nasul în farfurie.

– După ton, n-aș zice. Dar ai terminat-o într-o zi, așa că te cred. Tu ai mai scris ceva?

– Nu prea... N-am fost inspirată. Dar dacă vrei să citești notițele pe care le am...

– Dacă-mi dai voie, spuse el binevoitor.

În următoarele două zile Perdita nu avu curajul să se ducă la el ca să-i dea materialul. Dar într-o dimineață, uscându-se la soare după o baie în mare, Blake apăru pe neașteptate lângă ea.

– Acela e carnetul tău de notițe? întrebă el făcându-i semn spre carnetul cu coperți din piele, de care Perdita nu se despărțea.

– Da.

– Suporți critica?

– Sigur! răspunse ea cu entuziasm, fericită că momentul mult-așteptat sosise fără ca ea să facă vreun efort în acest sens.

Blake se așeză lângă ea și cu sprâncenele încruntate răsfoi încet carnetul. Perdita simțea că lui Blake nu-i prea plăcea ceea ce citea. Mușcându-și buzele aștepta în tensiune verdictul.

– Trebuie s-o iei de la început.

– Cum adică?

Perdita se așteptase la sugestii, reformulări sau păreri personale asupra subiectului ales sau asupra tehnicii, în nici un caz la o respingere atât de totală.

– Abordarea subiectului e inconsistentă. Taci... lasă-mă să termin...

Blake îi demontă rând pe rând toată introducerea, demonstrându-i că singura modalitate prin care ar fi avut o șansă ca nuvela ei să fie competitivă, era să rescrie totul de la început.

– Trebuie să te decizi dacă vrei să amuzi cititorul sau să-l faci să reflecteze. Trebuie să fii talentat și să ai experiență pentru a le face pe amândouă. Tu încerci pe de o parte să faci speculații puerile asupra unui viitor ideologic și filozofic, iar pe de altă parte tratezi subiectul cu ironie. Nu e bine. E haotic. Fă-ți ordine în gânduri, hotărăște-te la un singur subiect, scrie zece nuvele în diverse tipuri de abordare, după care revino la aceasta și rescrie totul.

– Aha... Înțeleg. Mulțumesc pentru...

– Pentru că ți-am dărâmat speranțele? Să nu te apuci să faci foile astea bucățele. Disperarea nu duce nicăieri. Înainte să reușesc să-mi public primul roman, am scris trei care mi-au fost respinse și pentru care pierdusem cinci ani. Dar n-am pierdut nimic, crede-mă. Am învățat foarte multe. Doar că eu am fost un autodidact. Tu ai talent.

– Am talent? întrebă ea cu scepticism.

– Da, dar deocamdată te poți asemăna cu copilul care a primit o cutie cu creioane colorate și s-a apucat să deseneze pe pereți. Trebuie să înveți să-ți canalizezi talentul, să-l educi. Ai șanse să devii o mare scriitoare.

Perdita își dorea lucrul ăsta mai mult ca orice pe lume. Îi venea să-l îmbrățișeze pe Blake. Într-o singură clipă îi dăruise încrederea în forțele proprii. Acum se simțea capabilă să scrie nu zece, ci douăzeci de nuvele, înainte s-o publice pe prima.

Blake se ridică în picioare și se îndreptă spre casă. Perditei îi venea să alerge după el și să-i mulțumească de o

mie de ori. Dar pe lângă ambiția de a deveni o scriitoare cunoscută, mai avea una – să-l aibă pe Blake Hadwyn.

Problema era că în ochii lui ea nu era o femeie, ci un copil cu caș la gură.

*
* *

După ce termină de mâncat, Perdita îl ajută pe Tom să spele vasele.

– Ce-o să vă faceți voi fără o femeie în casă, după ce o să plec eu?

– Ce am făcut înainte să vii tu, draga mea, spuse Tom.

– Blake n-are nici o prietenă? întrebă ea cu nonșalanță.

– Prietenă...? Are mai multe.

– Înțelegi ce vreau să spun, insistă ea.

– Ei, draga mea, asta ar trebui să-l întrebi personal pe șefu'.

– Hai, Tom, nu fi rău! Îți dai seama că nu mi-ar spune.

Dar el nu se lăsă convins să-i răspundă, așa că Perdita începu să-și frământe mintea cu o nouă problemă. Dacă Blake avea o prietenă, așa, ca Jenny, o femeie adevărată, hotărâtă, care știa ce voia de la viață?

În seara ceea se hotărî să apară sclipitoare la cină. Voia să-i ia ochii lui Blake. Pierdu o oră întreagă aranjându-se și coborî cu o jumătate de oră mai devreme. Nu mai avea răbdare. Abia aștepta să vadă ce față avea să facă Blake la vederea ei.

Tom, când o văzu, fluieră admirativ.

– Maaamă, ce mai domnișoară! Pentru cine te-ai gătit așa?

– Pentru mine, minți ea.

– Cina e gata în jumătate de oră.

– Știu. Aștept pe canapea.

Într-o jumătate de oră apăru și Blake. Dar n-o remarcă în mod special. Se așezară la masă și mâncară în tăcere. Oare ce se petrecea cu el? Îl preocupa ceva? Probabil că se gândea la cartea pe care o scria.

După masă Blake ieși pe terasă ca să-și bea cafeaua. N-o chemă și pe Perdita să-l însoțească, dar ea totuși îl urmă. Terasa era cufundată în întuneric. Blake aprinse niște lumânări aromate și se așeză pe un fotoliu de răchită privind în gol.

Era clar preocupat de problemele lui și n-avea chef de conversație. Perdita încercă să nu-l deranjeze. Dar nici nu voia să se retragă în camera ei. Oricum, știa că nu putea să adoarmă. Și spera ca în cele din urmă Blake să-i remarce ținuta și machiajul.

Tom aduse o tavă cu cafele și o puse pe o măsuță, îi aruncă o privire semnificativă Perditei, clătină din cap și intră în casă.

Blake se ridică în picioare și aprinse luminile. Perdita clipi des și-și puse mâna la ochi.

– Te-am trezit? întrebă el.

– Nu.

– Vrei să bei ceva?

– Nu încă. Blake?

– Da.

– Îmi pare rău că am fost o pacoste pentru tine la început, când am venit.

– Nu-i nimic, spuse el cu indiferență.

– Vorbesc serios. M-am purtat copilărește. Mi-e rușine când îmi amintesc cum m-am purtat.

– Și mie.

– Când mă gândesc că era să mă înec!

– Mă bucur că ești sinceră.

– Niciodată nu mi-a fost teamă să-mi recunosc greșelile.

– Te cred. Vrei să te mai spovedești?

– Nu, râse Perdita. Vrei să-ți fac un Daiquiri? întrebă ea îndreptându-se spre bar. Știu exact cum îți place.

– Serios?

– Da, spuse ea luând un pahar curat de pe suportul de deasupra barului. O măsură de Bacardi, o felie de lămâie, o linguriță de zahăr, două, trei cuburi de gheață. Le pun pe toate într-un shaker și...

– Să nu le amesteci prea tare.

– Știu, zâmbi ea.

După ce turnă lichidul în pahar, i-l oferi ceremonios.

– Mulțumesc.

– Îți place?

– E perfect. Nu vrei și tu unul?

– Am voie?

– Dacă ți-aș fi spus că nu, m-ai fi ascultat?

– Sigur că da! spuse ea turnându-și apă minerală în pahar.

– Mă îndoiesc. Cred că te-a părăsit sinceritatea.

– Ba nu. M-am cuminți.

– Serios? Chiar nu mai pui gura pe alcool?

– N-am nevoie de un asemenea stimulent.

Nu mințea. Apropierea lui Blake era un stimulent mult mai puternic decât orice alcool din lume.

– Tu nu te plictisești niciodată aici, singur? întrebă ea.

– Nu.

Răspunsul sec o dezamăgi. Îi pusese întrebarea aceea pentru a-și da seama dacă are pe cineva. Acum el închisese subiectul.

– De ce să mă plictisesc? spuse el pe neașteptate. Îl am pe Mallory, prietenii din oraș... muncesc. Și cum m-aș putea plictisi când te am pe tine în preajmă?

– Ce vrei să înțeleg din asta?

– Ce vrei tu, zâmbi el enigmatic.

Dumnezeule! Asta era o invitație. Oare cum ar fi reacționat Olivia, Phyl sau Jenny dacă ar fi fost în locul ei? În nici un caz n-ar fi tăcut ca proastele. Ar fi spus ceva provocator, senzual, o aluzie... Dar ea era prea sinceră și impulsivă ca să recurgă la asemenea trucuri.

– Nu pot înțelege decât un singur lucru – că atunci când mă voi întoarce acasă o să te simți mai liniștit, dar și un pic... plictisit.

– Liniștea e o binecuvântare.

– Blake, de ce ești rău?

– Așa ți se pare că sunt?

– Da. Am încercat să fac pace cu tine, mi-am cerut iertare, regret comportamentul meu de la început...

– La ce bună atâta osteneală?

– Pentru că nu vreau să-ți las o impresie proastă și greșită.

– Ești sigură că e... proastă și greșită?

– Așa ar fi, nu crezi?

– Nu, nu cred.

– Atunci ce vrei să fac? întrebă ea buimăcită, de răspunsul lui ambiguu.

– Să fii tu însăți.

– Ce sens are? Nu mă placi așa cum sunt.

– N-am spus niciodată asta.

– După reacțiile tale așa mi-ai dat de înțeles.

– Am fost enervat, iritat, nervos, cum vrei, dar niciodată n-am spus că nu-mi place de tine, zise Blake apropiindu-se primejdios de mult de ea.

– Nu? îl înfruntă ea.

– La naiba! Cine m-a pus să pornesc discuția asta?

– Eu am pornit-o! Nu-ți dai seama că e pentru prima oară când porți cu mine o discuție serioasă, rațională?

– Rațională?

– Da.

– Tu crezi că ești rațională?

– Chiar așa! Iar tu ești îngust la minte.

– Explică-mi.

– Dragule, spuse ea zâmbind nepăsător, nu vezi că încerc să ajung la o înțelegere cu tine?

– Cum mi-ai spus???

– Dragule. Ce, te deranjează? Livvie așa îți spune. Și Phyl. Până și o străină ți-a spus așa. Îmi interzici să-ți spun „dragule"?

– Cred că nu faci diferența...

– Dar cum vrei să-ți spun? „Unchiul meu cel inteligent și bun" sau „Protectorul meu viclean"? Pentru că nici un om sănătos la cap nu și-ar săruta nepoata sau protejata doar ca s-o învețe ce e viața. Ar trebui să-ți spun...

– Ascultă! strigă el strângând-o de încheieturile mâinilor. N-am chef de jocuri cu fetițe. Sunt două lucruri pe care ard de nerăbdare să le fac. Dar te sfătuiesc s-o ștergi de aici înainte să mă pierd cu firea.

– Adică să fug? întrebă ea privindu-l dintr-o parte cu îndoială. În loc să ascult predica? Eu nu mă joc. Și cred că ești singura persoană din lume care mă mai crede un copil...

Blake o prinse în brațe, o învârti și-i trase o palmă la fund. Reacția lui o lăsă cu gura căscată.

– Ce naiba faci? Nemernicule! Cum îndrăznești? Ai dat în mine! Luate-ar naiba!

– Da. Și mulțumește Cerului că m-am abținut. Dacă nu terminai cu flirtul ăsta copilăresc, îți arătam eu...

– Ce-mi arătai? Ce? Și de unde știi că flirtam? Cum ai ajuns la concluzia asta stupidă?

– Uite ce e, domnișoară, spuse el fără s-o elibereze, dacă vrei să fii sărutată, spune-mi. Nu te mai juca cu mine.

Nemaiavând timp să se apere, Perdita închise ochii și-i primi sărutul cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Gura lui îi rănea buzele și-i luase toată respirația.

Încet, apăsarea deveni mai blândă, dar Blake n-o eliberă.

– Dacă mai stai mult aici, o să crești mare mai repede decât te așteptai.

– Nu... șopti ea privindu-i buzele care se apropiau de ale ei. Lasă-mă să plec... De ce...?

Nici nu auziră zgomotul ușilor care se deschiseră în acel moment, atât de prinși erau în încleștarea aceea.

– Ce naiba se petrece aici? Perdita... Blake?!

Olivia îi privea din prag cu gura căscată.

Capitolul 12

Perdita n-o văzuse niciodată pe Olivia ieșind în lume fără machiaj. Pe lângă asta, din eșarfa legată în grabă sub bărbie, părul ei ieșea ciufulit, iar peste umeri își aruncase la întâmplare o jachetă. Nu era stilul Oliviei să iasă atât de neglijent din casă. De obicei era foarte atentă la detalii.

Dar Perdita abia observă aceste amănunte, atât de șocată era de apariția neașteptată a mamei sale vitrege.

– Ce-ai pățit? întrebă Olivia apropiindu-se de fiica ei vitregă.

Blake îi eliberă mâinile Perditei, iar ea se retrase doi pași înapoi. Știa că Oliviei nu-i scăpa nimic. Dar se lovi de măsuța de sticlă și o răsturnă. Paharele sparte făcură un zgomot asurzitor.

– Lasă-le, spuse Blake văzând că Perdita se repezise să strângă cioburile de pe jos. Adu o mătură și un făraș.

– Și spală-te pe față! strigă Olivia în urma ei. Arăți de parcă ai trecut prin război.

Perdita profită fericită de ocazie. Se duse direct la baie și se privi în oglindă. Avea părul ciufulit, rujul i se întinsese în jurul gurii, iar fardurile i se scurseseră de-a lungul obrajilor. Dădu

drumul la apă și se spălă energic pe față. Își udă din abundență părul, luă mătura și fărașul din debara și abia apoi îndrăzni să se întoarcă pe terasă.

– Am înotat, minți Perdita măturând cu atenție cioburile de pe jos. De asta arăt așa.

– La ora asta?

– Fiicei tale îi place la nebunie să înoate la miezul nopții, explică Blake. Doar că...

– Nu e miezul nopții, îl întrerupse ea. Apropo, tu ce cauți aici, la ora asta, Livvie?

– Asta-i primirea pe care mi-o faci? Mulțumesc. Îmi pare rău că am venit neanunțată, dar am fost nevoită... Blake, trebuie să vorbesc cu tine.

– Bine, dar cum ai ajuns aici? întrebă el.

– Am închiriat o barcă, spuse ea privind-o neliniștit pe Perdita. Blake, putem sta de vorbă?

– Da. Vrei să rămâi peste noapte?

– Dacă se poate. Am trimis barca înapoi, oricum...

Perdita își privi mama vitregă cu îngrijorare. N-avea la ea decât o poșetă.

– Olivia, ce ai pățit? întrebă ea.

– Mi-am schimbat planurile.

– Dar Hugo?

– Te rog! i-o tăie ea iritată trântindu-se pe canapea. Pentru Dumnezeu, Perdita, du-te, usucă-ți părul, îmbracă-te decent...

– Iartă-mă, dar nu mă așteptam să apari, spuse ea bosumflată.

– Olivia, hai să mergem să vorbim la mine în birou, spuse Blake. Perdita, mama ta vitregă va dormi în camera de oaspeți. Poți să te duci tu să-i faci patul? Mallory lipsește în seara asta. A plecat în oraș.

– Bine, fu ea de acord.

Trecând prin hol, Perdita observă bagajul Oliviei. Deci premeditase plecarea. Dar de ce arăta atât de rău? Și de ce era atât de nervoasă? Olivia rareori țipa la ea din senin. Trebuia să fie foarte supărată. Dar de ce? Și ce voia să discute cu Blake?

În timp ce urca scările spre camera de oaspeți își aminti de incidentul cu Blake. Nu voia să se mai gândească la el. Acum era mai importantă problema mamei sale.

După ce făcu patul din camera de oaspeți se retrase în camera ei și-și uscă părul cu un prosop. Se așeză pe pat și așteptă s-o cheme cineva. Cu urechile ciulite asculta orice zgomot venit de pe hol. Abia aștepta s-o audă pe Livvie venind. Dar trecu o jumătate de oră și i se făcu somn. La urma urmei, ce-i păsa ei? La naiba cu toți!

A doua zi de dimineață, Perdita coborî să ia micul dejun. Olivia era deja la masă și-și sprijinea fața în palme. Părea foarte palidă și tristă.

– Sunt palidă pentru că după treizeci de ani nu e bine să mai abuzezi de soare, îi explică Olivia. Phyl Derwin are deja riduri din cauza asta. Și nimic nu mi se pare mai oribil decât tenul care începe să-și piardă bronzul. La început arată bine, dar după ce te întorci acasă dintr-o vacanță petrecută pe litoral pielea capătă o nuanță gălbuie oribilă.

Apoi apăru Blake și schimbară subiectul. Olivia începu să-i laude insula și-și exprimă exagerat admirația față de decorația casei. După ce terminară de mâncat Olivia își aprinse o țigară și ieși pe terasă împreună cu Blake.

Perdita auzi o frântură de conversație. Vorbea Blake.

– O să aranjez chiar acum să-ți aducă cineva toate bagajele. Sau mă voi duce personal să ți le iau.

– Mulțumesc, spuse Olivia.

– Ce aranjați? Ce bagaje? întrebă Perdita năvălind peste ei pe terasă.

– Bagajele mele. Nu le-am luat pe toate de la frații Derwin, explică cu calm Olivia.

– Adică... nu mai stai la ei? întrebă Perdita cu glas stins.

– Da. Nu mai stau la ei, zise Olivia ferm.

– De ce? Ce s-a întâmplat? Cum rămâne cu Hugo? Cum o să mai...?

– N-o să mai! Am renunțat la slujbă.

– De ce?!

– Așa!

De ce renunțase Livvie atât de ușor la visele ei de îmbogățire? După ce-și făcuse atâtea planuri, după ce se luptase atâta s-o convingă să stea la Blake, după ce... Dumnezeule!

– Livvie... nu-l mai iubești pe Hugo?

– Perdita! Uită-te la tine! Ți-ai vărsat cafea pe tricou! Du-te și spală-te imediat! Ești foarte neglijentă...

– Bine, dar spune-mi ce s-a întâmplat, insistă ea frecându-și pata de pe tricou. Hugo n-a mai vrut să...?

– Ascultă-mă, n-am chef să discut acum despre asta. Nu-mi mai pune atâtea întrebări, spuse ea, și punându-și mâinile la ochi se întoarse cu spatele.

Perditei i se făcu milă de mama ei vitregă. Alergă spre ea și luând-o în brațe o sărută pe obraji și-i șopti:

– Hugo te-a părăsit, nu-i așa? Știam că e un nemernic. Livvie, draga mea, îmi pare rău. Nu fi supărată, te rog. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, spuse Olivia printre lacrimi.

– E vorba de acea Lisa? Ea ți-a luat postul? Sau... pe Hugo? O să se căsătorească cu el?

– Nu! strigă Olivia râzând, încercând să-și controleze furia. Încetează cu interogatoriul ăsta. Nu. Hugo nu m-a dat afară. Și Lisa nu mi l-a luat pe Hugo și nici nu se căsătorește cu el. E vorba de altceva, dar nu pot să-ți explic. N-o să mă înțelegi.

– De unde știi?

– Nu contează. Dacă vrei să mă ajuți într-adevăr, nu mă mai zăpăci cu întrebările, nu mai trage tu concluzii, și du-te și fă-ți bagajele.

– Bagajele?

– Da. Plecăm acasă, spuse Olivia sec.

– Acasă? repetă ea ametită de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

– Nu putem să rămânem aici.

– Nu, evident, întări Perdita simțind că se prăbușește. Când plecăm?

– Mâine. Sau poimâine. Cât mai repede. Imediat ce reușește Blake să ne facă rezervările la avion.

– Blake... vine cu noi?

– De ce să vină?! Ți-ai pierdut mințile? Fii rațională! Draga mea, e destul că sunt eu zăpăcită...

Perdita parcă trăia un vis urât. În două zile trebuia să plece acasă... definitiv... să renunțe la tot... așa, dintr-o dată. Oftă adânc și cu umerii plecați se îndreptă spre ușă.

– Unde pleci? întrebă Olivia.

– Să fac bagajele.

– Așa, da, foarte bine.

Zilele următoare fură un adevărat coșmar. Olivia îi acaparase toată atenția lui Blake. Perdita parcă nici nu mai exista pentru ei. Treceau pe lângă ea ca și cum n-ar fi văzut-o, când încerca să intre în vorbă cu ei abia dacă o auzeau... Blake o duse pe Olivia în Harbour Town și cinară împreună cu căpitanul Carlton, apoi

a doua zi făcură plajă împreună, înotară, navigară printre insulele din împrejurimi... Dacă n-ar fi fost Tom, Perdita ar fi înnebunit de plictiseală și supărare.

Apoi totul se termină. Blake le încărcă bagajele în barca cu motor, Mallory făcu plinul, și gata. După o despărțire scurtă se îmbarcară și porniră spre Grand Vedas. Drumul dură parcă mai puțin ca de obicei. Ajunși în port, Blake chemă un taxi care-i lăsă la aeroport. Înainte să se urce în avion, se opriră la un bar și comandară trei băuturi răcoritoare.

Asta era tot? Parcă mai deunăzi, într-o dimineață tristă, având o perspectivă întunecată, aterizase împreună cu Blake în Grand Vedas. Acum Perditei îi părea rău că se despărțea de el. Iar Blake nici măcar n-o băgase în seama în ultimele două zile. Părerea ei era că o evita special. Probabil că încerca să-i comunice că relația lor – dacă existase vreodată una – se terminase. Și poate că era mai bine așa.

Blake le însoți până la Nassau , dar în avion se așeză lângă Olivia. Perdita stătea lângă geam și privea panorama fără s-o vadă. Își pusese ochelarii de soare pe nas, ca nimeni să nu-i vadă cearcănele și ochii plânși. N-avea chef de explicații și nu voia să-i dea satisfacție lui Blake.

Olivia era mai în formă ca zilele trecute. Își recăpătase buna dispoziție și părea că uitase cu totul de planurile ei năruite. Purta cu Blake discuții interminabile, râdeau împreună, se strângeau din când în când în brațe... Ciudat. Oare pasiunea lor veche renăștea?

După ce aterizară la Nassau, Blake le însoți până la poarta care le ducea spre avionul cu destinația Londra. Olivia se topi în îmbrățișarea lui Blake, se sărutară și se mângâiară cu tandrețe la nesfârșit. Perdita întoarse capul, refuzând să se tortureze singură. Acum totul îi era clar. Blake încă o mai iubea pe Olivia!

Când veni și rândul ei, nu se obosi să-și scoată mâinile din buzunare ca să-i strângă mâna lui Blake. Spuse doar pe un ton indiferent:

– La revedere, Blake. Și mersi pentru găzduire...

– Cu plăcere, răspunse el la fel de indiferent. Și nu uita de sfatul meu...

Blake se referise la scris. Perdita îi întoarse spatele fără să mai spună nimic. Oricum, nu mai avea chef de nimic.

În avion, Olivia descoperi că vecinii ei de scaun erau niște cunoștințe vechi pe care nu le mai văzuse de ani de zile. Așa că tot drumul trăncăni cu ei întrebându-i de unde vin, cum a fost acolo, dacă vor mai reveni, când, ce vor face când vor ajunge acasă, și alte nimicuri de genul ăsta. Perdita preferă să citească niște reviste și să asculte muzică.

La Londra vremea era oribilă. Ploua și bătea un vânt rece.

– Am auzit că până ieri a fost soare, spuse unul din prietenii Oliviei. Am venit noi cu vremea urâtă.

După ce Olivia își luă la revedere de la prietenii ei, ieșiră din aeroport, luară un taxi și se opriră la blocul de apartamente. Vremea era prea urâtă ca să se ducă la casa Celandine. Rămaseră în oraș câteva zile până când se îmbunătățți vremea. Între timp, zilele trecură monoton. Perdita se simțea străină de Londra. Orașul nu-i mai era familiar. În schimb Olivia se întâlnea cu tot felul de prieteni, vorbea la telefon ore în șir, își programa ore la cosmeticiană, la coafeză, făcea diverse cumpărături. Cu Perdita nu prea stătea de vorbă. Probabil îi era teamă ca ea să nu deschidă subiectul dureros despre Hugo.

După vreo patru zile, când apăru prima rază de soare, se duseră la casa de la țară ca să facă pregătirile de toamnă. După trei zile de muncă, Perdita începu să se plictisească și gândurile

începură să-i zboare din ce în ce mai des la Blake. Îi părea rău că nu păstrase nici o amintire palpabilă de la el. N-avea nici măcar o fotografie de-a lui.

Luna august se apropia de sfârșit iar Olivia îi amintea din ce în ce mai des că în noiembrie avea de dat un examen serios și trebuia să se apuce de învățat. Dar Perdita n-avea chef de nimic.

Cu trei zile înainte de examen se decise să-i scrie lui Blake.

Gândul acela o bătuse de când se întorsese acasă, dar rezistase eroic tentației. Acum cedase, gândindu-se că avea o scuză – îi scria ca să-i mulțumească mai serios pentru ospitalitate. La urma urmei, Blake îi salvase viața. Cuvintele îi veniră foarte ușor și după ce reciti scrisoarea își dădu seama că n-avea în ea nici o aluzie care putea fi interpretată.

După ce trimise scrisoarea se simți mult mai bine, deși nu spera ca el să-i răspundă.

În ajunul examenelor primi o scrisoare de la Sara care-i ura baftă și o invita să petreacă Craciunul împreună cu ea la Edinburgh. Părinții ei dădeau o petrecere în cinstea fratelui ei mai mare, care-și petrecuse doi ani în estul Africii, ca medic al Crucii Roșii.

Mânată de un impuls irezistibil îi telefonă Sarei chiar în seara aceea. Și gestul merită banii – aproape tot mărunțișul ei de buzunar – pentru că Perdita află un lucru senzațional. Cerebrala Sara, care se angajase în perioada vacanței, se îndrăgostise de un coleg francez și fusese la un pas să renunțe la principiile ei sănătoase de viață. Perdita abia aștepta Crăciunul. Voia și ea să-i povestească Sarei despre Blake și aventurile prin care trecuse.

Dar brusc își aminti de Olivia. Trebuia s-o întrebe dacă era de acord cu plecarea ei de Crăciun. O sună și aceasta îi răspunse:

– E ceva important, draga mea? Tocmai ieșeam în oraș.

– Nu e chiar atât de important. Termin repede. Voiam să-ți spun că am acceptat invitația Sarei la Edinburgh, de Crăciun. Nu te superi, nu-i așa?

– Cred că m-ai anunțat prea târziu din moment ce-mi spui că ai acceptat, zise Olivia rece. Nu, nu mă supăr. Ești majoră, poți să faci orice vrei. Aproape orice vrei, corectă ea.

– Iartă-mă, Livvie, am acceptat fără să mă gândesc de două ori. Știi câte am pe cap – școala, examenele... M-am bucurat atât de tare încât am uitat că trebuie să te întreb pe tine mai întâi. Iartă-mă, nu vreau să te mai țin la telefon. Ai spus că trebuie să pleci în oraș. Ne vedem...

– Stai puțin, o întrerupse Olivia tăios. Ai uitat să-mi mai spui ceva.

– Ce anume?

– I-ai scris lui Blake!

Perdita rămase cu gura căscată. Nu-și mai găsea cuvintele. Cum aflase Olivia de scrisoare?

– Perdita, mai ești acolo?

– D... da. Dar de unde... știi? I-am scris o dată... un bilet scurt. Dar n-am...

– În fine, nu mai contează acum. Să nu-i mai scrii.

– N-aveam de gând să-i mai scriu, oricum! se enervă Perdita. I-am mulțumit doar pentru ospitalitate.

– Pe lângă alte câteva probleme mărunte. Eu trebuia să mă ocup de asta...

– Ți-a spus! Ți-a scris imediat ce a primit scrisoarea de la mine!

– Să-mi scrie? Nici pomeneală! Blake e aici!

– Unde? În Anglia?

– Da. A sosit acum două zile.

– N-am știut, șopti fata cu glas pierdut.

Blake putea măcar să-i dea un telefon, să-i spună că a primit scrisoarea de la ea. Nu. El o pârâse repede Oliviei. Ce porc!

– Perdita?

– Da... V-ați întâlnit?

– Sigur că da! L-am întâmpinat la aeroport. Ieri și azi și-a rezolvat afacerile. Dar mi-a promis că mai stă câteva zile, aici, la Celandine. De fapt eu pe el îl aștept acum să vină, să mă ia în oraș. Ne ducem să cinăm la un restaurant.

– La Celandine... murmură Perdita fără să-și dea seama. Împreună...

– Da, de ce nu?! Ai uitat că în urmă cu vreo zece ani trebuia să ne căsătorim? Probabil am fi făcut-o dacă împrejurările ar fi fost favorabile.

– Da, îmi amintesc, spuse Perdita morocănos.

– De fapt, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că nu-i o idee rea să mă căsătoresc cu el. E un bărbat atrăgător, deși ție nu ți se pare așa... Trebuie să plec, Perdita. Tocmai a sunat la ușă. Urează-mi noroc.

– Da, șopti ea punând încet receptorul în furcă.

Mărturisirile Oliviei îi năruiseră toate speranțele. Sigur, își dăduse și ea seama că între Blake și mama ei vitregă mai era ceva, dar undeva în adâncul sufletului sperase să se înșele. Acum Blake venise la Londra ca s-o vadă pe Olivia. Iar ei nici măcar nu-i răspunsese la scrisoare. Și nimeni în afară de Sara nu-i urase succes la examene.

Capitolul 13

Examenul trecu atât de repede, încât Perdita abia îl simți. Mai multe emoții avusese înainte în timpul examenului decât după. De fapt nici nu era sigură dacă avea să-l treacă. Nimic nu mai conta decât acel sentiment continuu și dureros de inutilitate.

Celelalte colege așteptau rezultatele cu înfiorare; Perdita aștepta cu nerăbdare Crăciunul. Mai erau șase săptămâni până atunci. Singura luminiță de la capătul tunelului era întâlnirea cu Sara.

Când ajunse în sfârșit acasă, la Londra, Blake plecase de mult. Era mai bine așa. Nu știa dacă ar fi suportat să-l vadă pe bărbatul pe care-l iubea împreună cu mama ei vitregă. Oricum, nu putea să-i ierte greșeala de a nu-i fi urat succes la examene.

Olivia era ciudat de rezervată. Nu părea dornică să deschidă subiectul relației sale cu Blake. Dar Perdita o surprindea zâmbindu-și din când în când. Se părea că era fericită.

Murea de curiozitate să afle cât de multe îi povestise Blake Oliviei despre întâmplările din Iruna. Oare-i spusese despre gașcă? Sau că o salvase de la înec? Sau că o sărutase, în dorința de a o învăța ce e viața? Dumnezeule! Gândul ăsta o înnebunea.

Olivia își găsi o slujbă de recepționeră într-un magazin de antichități, așa că Perdita, spre ușurarea ei, n-o prea văzu în săptămânile premergătoare Crăciunului.

În ziua de douăzeci își făcu bagajul și luă primul tren spre Edinburgh. Sara o aștepta la gară și cum o văzu, Perdita se simți fericită pentru prima oară după mult timp.

– Draga mea, ai slăbit! exclamă prietena ei. Te-ai îndrăgostit cumva?

Făcându-și loc printre călători spre mașina Sarei și tot drumul spre casa ei, Perdita îi povesti cu sufletul la gură întâmplările prin care trecuse și care o măcinaseră atâta timp.

– Stai să ajungem acasă și o să-mi povestești în amănunt totul, spuse Sara pe jumătate atentă la drum. Ce nemernic! Serios, Perdita, părerea mea e că Livvie a avut un tupeu fantastic să te lase cu el doar ca să-și atingă ea scopurile. Dar fruntea sus! Înțelepții spun că timpul le rezolvă pe toate. Au trecut aproape patru luni de atunci. Cred că durerea cea mare s-a mai stins.

– Crezi?

– Sigur că da! Și să nu te prind că vei lăsa întâmplarea asta nefericită să-ți strice sărbătorile. Eu pentru nimic în lume nu i-aș da unui bărbat satisfacția să știe că sufăr din cauza lui. Chiar dacă el n-are cum să afle. Dar cred că bănuiește. Așa că simte-te bine. Oricum, tinerețea e de partea ta. Și mai știu pe cineva care te-ar putea ajuta.

Persoana la care se referea Sara era Tim, un prieten de-al fratelui ei, David. David era însoțit de logodnica lui, Muriel, iar Tim era singur.

Casa familiei MacKenzie se afla la câțiva kilometri de Edinburgh și era un adevărat cămin. Perdita prevăzu că avea să se simtă bine în familia Sarei. Tatăl ei era un om de afaceri important din Edinburgh, un bonom în stare să lase orice doar

ca să petreacă împreună cu familia sărbătorile de iarnă. Mama Sarei, doamna MacKenzie, era blândă și prietenoasă, iar Perdita bănui că știa ceva despre aventura prin care trecuse ea în acea vacanță.

În ajunul Crăciunului ninse și tinerii ieșiră să se dea cu săniile pe un derdeluș fantastic de pe dealuri. Perdita nu mai fusese atât de fericită de mult timp.

În seara aceea sosiră și invitații, douăzeci la număr, printre care se afla și domnișoara Leonora Ledbury, o prietenă de familie a soților MacKenzie. Perdita era conștientă de atențiile pe care i le arăta Tim, dar nu se simțea atrasă de el în mod special. Prefera să stea de vorbă cu domnișoara Ledbury.

Aceasta era o femeie de vreo cincizeci de ani, simpatică, deșteaptă și foarte umblată prin lume. Era o botanistă cu renume și cunoștea efectele terapeutice ale plantelor. Și mai avea o calitate – putea să discute cu absolut oricine, indiferent de vârstă, temperament sau intelect. Scrisese trei tratate despre plante și avea ambiția secretă de a scrie romane de groază. În scurt timp câștigă prietenia Perditei.

Sara era amuzată de situație, deși recunoștea că domnișoara Ledbury era o drăguță. Dar insista ca Perdita să stea mai mult prin preajma lui Tim, sau măcar a lui Quin Spencer, care era inginer sau ceva de genul acesta.

– Îmi place de domnișoara Ledbury, spuse Perdita ferm. Tim e drăguț, dar nu mă...

– Nu te atrage? Dar ce părere ai de Quin?

– M-a zăpăcit cu insistențele seara trecută. Noroc că m-a salvat domnișoara Ledbury.

– Recunoaște că te simți în siguranță lângă cineva care nu te atrage fizic.

– Nu vreau să mă implic într-o legătură sentimentală cu un bărbat pe care știu că nu-l voi mai vedea niciodată, spuse Perdita privindu-și serios prietena.

– Nu e vorba de asta. N-ai auzit de expresia „cui pe cui se scoate"? Trebuie să-ți placă de un alt bărbat ca să-l uiți pe Blake Hadwyn.

Mda. Ușor de zis dar greu de făcut. Sara n-o înțelegea, degeaba încerca ea să-i explice.

Zilele Crăciunului treceau repede, avea să vină Anul Nou, apoi primăvara... vara... Așa se scurgea timpul. Perdita se retrase în camera ei și întinzându-se în pat rememoră vacanța care trecuse. Unde era Gunther acum? Și „Spindrift"... gașca... frații Derwin... Mallory... Jenny... Blake...

– Draga mea, strigă Sara bătând la ușă, ești aici?

– Da.

– Te caută Livvie la telefon.

Perdita ieși repede din cameră și lovindu-se de lambriurile din lemn de pe hol se grăbi să coboare la parter.

– Livvie! strigă ea în receptor cu răsuflarea tăiată.

– Bună, draga mea, spuse Olivia cu glas cald, Crăciun fericit. Cum ai petrecut?

– Minunat, mulțumesc. Tu?

– A fost o nebunie. Abia mi-am revenit. Dar...

Tonul ei schimbat o îngrijoră pe Perdita.

– Ce e? întrebă ea cu neliniște în glas. Ce s-a întâmplat?

– Am primit plicul cu rezultatele de la examen...

– Când?

– A doua zi după ce ai plecat. M-am hotărât să-l deschid. Dar n-am vrut să-ți stric sărbătorile... Perdita?

– Da, răspunse ea după un moment de tăcere, dându-și seama că veștile erau proaste.

– Te simți bine?

– Da.

– Știu că nu-ți dau o veste bună, dar să nu uităm că ai concurat pe douăzeci de locuri împotriva a două sute de participanți. Competiția a fost acerbă. De fapt te-ai descurcat foarte bine. Nu-ți mai lipseau decât câteva zecimi ca să iei examenul. Poți să mai încerci și la anul.

– Nu, nu vreau! spuse Perdita cu hotărâre. Știam că nu voi lua examenul. Am simțit...

– Nu fi supărată, draga mea. Nu merită. O să rezolvăm noi cumva. Când te întorci acasă?

– Nu știu. Sara vrea să rămân până după Anul Nou. Te superi?

– Deloc! Cred că-ți va prinde bine o vacanță prelungită. Și să nu disperi, nu e sfârșitul lumii.

După ce terminară conversația, Perdita rămase cu privirile în gol. Îi era rușine pentru gândurile rele pe care le avusese pentru de mama sa vitregă. Livvie era o femeie de treabă. Îi dăduse vestea cât mai delicat cu putință. Încercase s-o protejeze. Și n-avea nici o obligație. În fond nu erau rude de sânge. Olivia ar fi putut să-și vadă de viața ei. Dar numai dacă l-ar fi lăsat pe Blake în pace!

– Ce e, dragă? întrebă doamna Ledbury din spatele ei. Parcă ai văzut o fantomă. Ai pățit ceva?

– Am căzut la examenul pe care l-am dat la Cambridge.

– Of, Doamne, spuse buna domnișoară îmbrățișând-o. Îmi pare rău.

– Nu, a fost vina mea. Nu m-am concentrat suficient. Mă gândeam la altceva.

– Trebuia să fii mai atentă. De examenul acesta depindea viitorul carierei tale.

– Știu, dar vedeți...

– Știi ceva? o întrerupse domnișoara Ledbury. Lasă-mă să-ți pregătesc niște sandvișuri. Așteaptă-mă în salon. N-ar fi prudent să te vadă toată lumea așa, și să înceapă să-ți pună întrebări.

Perdita o ascultă și o așteptă cuminte în salon pe domnișoara aceea amabilă. După cinci minute aceasta apăru cu o tavă plină cu sandvișuri și un ibric cu cafea.

Într-o oră, fără să fie deranjate de nimeni, Perdita îi povesti întreaga istorie a vieți ei.

– De ce m-ați lăsat să vorbesc atâta? întrebă Perdita rușinată, dându-și seama cât vorbise.

– O să mă răzbun, fii fără grijă. O să-ți povestesc și eu viața mea.

Încă o oră trecu, dar Perditei i se păru mult mai interesant de data asta.

– Voi pleca în Grecia la sfârșitul lui ianuarie, spuse domnișoara. Voi zbura cu avionul până la Atena și de acolo voi lua un vapor care mă va duce pe insule. Până atunci portocalii vor înflori în Rhodos. Primăvara insulele sunt deosebit de interesante pentru un botanist. Apoi voi pleca spre Liban. Abia aștept să ajung acolo.

Ochii Perditei străluciră de încântare imaginându-și peisajele din locurile acelea complet necunoscute ei.

– Ce-ar fi să mă însoțești? întrebă dintr-o dată domnișoara Ledbury.

*

* *

Când Leonora Ledbury își punea ceva în cap, nimic n-o mai oprea.

Până a doua zi reuși s-o convingă pe Perdita că singurul răspuns la problemele lor era acea călătorie. Domnișoara avea nevoie de cineva care să știe să scrie la mașină, dar și să cunoască destul de bine limba latină. Și-i oferea în schimb nu numai costul călătoriei, cazarea, mâncarea, dar și ceva bani de buzunar. Afacerea părea profitabilă de ambele părți. Imediat după aceea domnișoara Ledbury îi telefonă Oliviei ca să-i ceară permisiunea să-i invite fiica vitregă în acea călătorie, deși Perdita împlinise optsprezece ani și, teoretic, putea să ia decizia de una singură.

A treia zi după Anul Nou Perdita plecă acasă, fericită că avea planuri noi și interesante pentru viitor. Când ajunse la Londra Olivia nu era acasă. Și, plictisindu-se, după ce-și despachetă bagajele, descoperi niște cărți poștale din Bahamas care-i erau adresate.

Devoră cu înfrigurare rândurile și-și dădu seama că erau de la Mallory. Sperase să fi fost Blake... Dar se bucura că tânărul îngrijitor îi ducea dorul. Și era furioasă pe Olivia că nu-i spusese la telefon că primise cărți poștale de la cineva.

Perdita nu se mai gândea la examenul pe care-l pierduse. Aștepta cu emoție ziua plecării în călătorie. Spera ca astfel să-l uite mult mai ușor pe Blake.

În sfârșit dimineața zilei mult-așteptate sosi. Olivia îi ură drum bun și, spre ușurarea Perditei, nu-i dădu prea multe sfaturi părintești. Începuse să aibă încredere în discernământul ei. Ba, mai mult, Perditei i se păru că Olivia era chiar bucuroasă s-o vadă plecând. Probabil că-l aștepta pe Blake.

Perdita luă trenul spre Halcombe, acolo unde într-o casă în stil victorian, locuia domnișoara Ledbury. Spre dezamăgirea Perditei, nu plecară imediat. Domnișoara Ledbury mai avea câteva probleme de rezolvat.

În prima zi o rugă să-i transcrie la mașină o listă interminabilă de obiecte indispensabile în călătorie. A doua zi se plimbă prin oraș împreună cu grădinarul, Micke. Acesta trebuia să facă niște comisioane. Domnișoara Ledbury le promisese unor prieteni câțiva butași de plante rare și nu voia să plece înainte să-și onoreze promisiunile. În a treia zi Perdita se duse la bibliotecă, cu o listă de cărți pe care trebuia să le împrumute în vederea studiilor botanice. În a patra zi domnișoara Ledbury își aminti că trebuia să facă ordine în pod ca să doneze echipei locale de cercetași niște obiecte de care nu mai avea nevoie. Se părea că ziua plecării se amâna la nesfârșit.

– Mâine ne vom stabili itinerariul, o anunță în sfârșit domnișoara. Abia aștept să plecăm. De obicei călătoresc singură și obișnuiesc să închiriez o mașină. Tu știi să conduci?

– Nu, din păcate.

– Nu-i nimic. Mă descurc singură. Am făcut-o de atâtea ori... Mike, mi s-a părut că a sunat cineva la ușă.

– Vi s-a părut, spuse Mike în timp ce uda cu atenție florile dintr-un ghiveci.

– Bine. Unde rămăsesem? Ah, da, la condus. Ți-ar plăcea să înveți să conduci?

– Da. La nebunie! exclamă Perdita cu entuziasm.

Firea veselă a domnișoarei Ledbury era molipsitoare.

– Atunci te voi învăța eu... Dar închideți ușa aia, mă trage curentul! strigă ea privind spre intrare.

Perdita întoarse capul și îngheță. În pragul ușii stătea... Blake Hadwyn! Visa? Înnebunise?

Blake nici n-o băgă în seamă și apropiindu-se de domnișoara Ledbury o îmbrățișă cu căldură.

– Sper că n-ai de gând s-o iei pe tânăra aceasta într-o călătorie nebunească de-a ta prin Orientul Mijlociu.

– De ce nu? Dragul meu Blake, ce surpriză mi-ai făcut! Mi s-a părut mie că am auzit că ai sunat la ușă. Ai văzut, Mike?

– Am văzut, domnișoară, zâmbi grădinarul. Îmi pare rău. Dar știți că domnul Hadwyn are chei.

– Leonora, ești convinsă că vrei s-o iei pe domnișoara Perdita în călătoria asta? Nici măcar n-o cunoști. O să-ți facă zile grele, îți spun eu, că sunt pățit.

– Stai așa! exclamă Perdita ridicându-se în picioare. Cum îndrăznești să vii aici și să ne spui nouă ce să facem? Nu e treaba ta, nu te amesteca.

– Ba este. Sau va fi. Și dacă Leonora ar ști ce...

– Cum îndrăznești? Și cu ce drept vii tu și dai buzna aici?

– Suntem prieteni, draga mea, surâse enigmatic Blake.

– Sper că rămâi la cină, spuse domnișoara Ledbury.

– Depinde.

– Ești în trecere?

– Trebuie să clarific ceva. Leonora, aș vrea să stau de vorbă cu Perdita, dacă nu te superi.

– Cum să mă supăr? Dar să vă fac un ceai.

Domnișoara Ledbury se ridică din fotoliu și se îndreptă spre bucătărie, făcându-i cu ochiul Perditei. Ce mai însemna și asta?

– De ce ai venit aici? întrebă ea după câteva clipe chinuitoare de tăcere.

– Pentru că trebuia să aflu ceva.

– Ce anume? întrebă ea amar.

– Cred că știi bine.

– Știu doar că ai dat buzna în casa asta și ai început să mă vorbești de rău în fața domnișoarei Ledbury.

– Las-o pe domnișoara Ledbury. Și nu mai fi așa țepoasă. Vreau să nu-ți mai ascunzi latura sentimenală. Vreau să-mi arăți ce simți cu adevărat pentru mine.

– Latura sentimentală? De unde știi tu că am o asemenea latură? Și ce crezi tu că simt pentru tine?

– Mi-ai demonstrat acum câteva luni. Și de atunci nu mai am liniște. Cel mai mult m-a deranjat că nu mi-ai trimis nici măcar o carte poștală de Crăciun.

– Eu? Dar tu de ce nu mi-ai răspuns la scrisoare? Și puteai să-mi urezi baftă la examen când ai venit astă-toamnă la Londra!

– Știu, știu. Am fost nesimțit. Dar am făcut-o pentru că... Dar o să ajungem și la asta. Am avut motive bine întemeiate.

– Adică ai descoperit că-ți place de Olivia! De ce nu recunoști deschis?

– Încăpățânată mică și proastă ce ești! Am încercat să mă întăresc. Nu suportam ideea de a mă căsători cu o puștoaică de optsprezece ani. Și n-am vrut să recunosc cât de mult te iubeam. Nu știu ce mă făceam dacă nu-mi trimitea Olivia din când în când informații despre tine. Cred că cedam mai repede. Dar când am aflat că te pregătești să pleci în Orientul Mijlociu... Trebuia să te găsesc!

– Blake, șopti Perdita ametită, să nu-mi spui că asta e o altă lecție de viață... N-aș mai suporta.

El întinse încet mâna și-i mângâie obrazul fin, zâmbind trist.

– Crezi că băteam atâta drum doar pentru asta?

Perdita începu să tremure.

– Ți-e frig? întrebă el grijuliu scoțându-și haina de pe el și punându-i-o pe umeri. E mai bine așa?

Perdita scutură din cap nereușind să scoată nici un sunet.

– Și ce e prostia aia cu Olivia?

– Credeam că o iubești... șopti ea.

– Am iubit-o. Dar după ce s-a căsătorit cu tatăl tău mi-a devenit o prietenă bună și atât. De unde ți-a venit ideea că aș fi îndrăgostit de ea?

– Nu știu... Am observat că de când a discutat cu tine în seara aceea, înainte să plecăm de pe insulă, Olivia a devenit mult mai liniștită, fericită chiar. Și nu mă înțelege greșit, vreau să fie fericită. Faptul că a fost căsătorită cu tatăl meu nu mă face atât de egoistă încât să-i cer să nu se mai recăsătorească niciodată. Dar de Hugo pur și simplu nu-mi plăcea. Simțeam ceva...

– Ai simțit bine. Acum pot să-ți spun adevărul fără să comit vreo indiscreție. Hugo nu e genul de bărbat care să se căsătorească. Dar din păcate Livvie și-a dat seama cam târziu ce fel de bărbat este. Avea trei amante, nu una!

– Știam eu ce fel de om e Hugo! se strâmbă Perdita cu dezgust. Și i-am spus Oliviei, dar nu m-a ascultat. Știam că Hugo și...

– Și ce?

– Și... Jenny, spuse Perdita mușcându-și buzele.

– Care Jenny și ce-i cu ea?

– Știam că Jenny și Hugo sunt amanți.

– Dar care Jenny?

– Jenny, cântăreața de la petrecerea fraților Derwin. Imposibil să nu-ți mai amintești de ea. Știi câte nopți n-am dormit imaginându-mi că e prietena ta?

– Prietena mea? Jenny era o târfă.

– Dar de ce ai stat cu ea în seara aceea?

– Am stat cu ea pentru că aveam un chef nebun să fac dragoste cu tine, iar asta era imposibil.

– Serios? întrebă Perdita nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Da. Am preferat să stau cu o târfă decât să te... pângăresc pe tine.

– Să mă...? Să nu-mi spui că te-ai culcat cu...

– Sincer să fiu... am vrut. Dar n-am putut. Dacă-ți amintești bine, n-am stat prea mult cu ea. Când o să începi să ai încredere în mine, iubita mea?

Blake o strânse în brațe și o sărută pătimaș. Perdita își pierdu capul. Doamne, dacă ar fi știut ea că lucrurile aveau să ia o asemenea întorsătură...

– Dar mai am o rugăminte, draga mea. Poți să renunți la visele de carieră, la Livvie și la călătoria cu domnișoara Ledbury?

– Cum? De ce?

– Am alte planuri pentru tine. Vreau să te ajut să devii o mare scriitoare.

– Nu pot, Blake, i-am promis... Dacă mă rugai mai devreme... Trebuie să plecăm poimâine.

– Îi voi spune chiar eu. O să înțeleagă.

– E cam târziu. Nu, imposibil. Vai, Blake, de ce n-ai venit mai devreme? Ce-o să ne facem? Domnișoara Ledbury n-o să mă ierte niciodată.

– Ba da. E o femeie foarte de treabă. Ai încredere în mine? Lasă-mă să discut eu cu ea.

– Vorbești serios?

– Foarte serios. Acum, ca să ne spălăm păcatele, o s-o facem fericită anunțând-o că e prima persoană care află că ne vom căsători. Și cred că ar fi frumos din partea noastră s-o invităm la nuntă...

Sfârșit